

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

Συγγραφέας: Αλκιβιάδης Τζελέπης

30

01. ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ (συγκλονιστικές μαρτυρίες)
02. ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (θησαυρός πρακτικής βεολογίας)
03. ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ (εσχατολογική μελέτη)
04. ΟΙ 3 ΚΑΘΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ (συνοπτική ανάλυση)
05. ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ (Αντίχριστος και Μασονία)
06. Η ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ (χάνεται ή όχι η σωτηρία του πιστού;)
07. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (Γένεσις Α:26-27)
08. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ (Βιβλική μελέτη)
09. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (ΒΙΒΛΟΣ και ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ)
10. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
11. ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ (ομολογία Α.Τ.)
12. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (Βιβλική μελέτη)
13. Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ
14. ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗ (προφητικά μηνύματα)
15. ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ (σχολιάζοντας την επικαιρότητα)
16. ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ (με σκίτσα)
17. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ (Ξεσκεπάζοντας τον Εχθρό)
18. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΕΙΑ (το 3ο μέρος του βιβλίου 17)
19. ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ
20. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ (ιστορικές - αρχαιολογικές αποδείξεις)
21. Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ (η εκκλησία των Εσχάτων Καιρών)
22. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ (η ημέρα του Κυρίου)
23. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ (η Θεότητα του Ιησού Χριστού)
24. ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ (ο Θεός της Διαθήκης)
25. «ΨΆλτε ΑΣΜΑ ΝΕΟΝ» (υμνολόγιο - 240 ύμνοι)
26. «ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ» (υμνολόγιο - 1390 ύμνοι - 890 σελ.)
27. Η ΟΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (προφητικό)
28. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ, ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (προφητικό)
29. ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ (εσχατολογική - προφητική μελέτη)
30. ΦΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΟ (μικρό εγχειρίδιο βεολογίας - 16 βέματα)
31. ΥΜΝΟΙ ΓΕΝΝΗΣΗΣ ΙΗΣΟΥ - Ύμνοι και Τραγούδια (υμνολόγιο - 100 ύμνοι)
32. ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ (αληθινές ιστορίες)
33. ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ (δημοσιεύσεις στο facebook)
34. ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (δογματικές διαφορές και ενότητα)
35. ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ 50 ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ
36. Ο ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ
37. ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
- 37Α. ΤΡΙΑΔΙΚΕΣ ΘΕΟΤΗΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ / ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ
38. ΘΕΣΕΙΣ και ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ & ΜΟΝΟΘΕΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
39. ΖωοΦιλία και ΖωοΛατρεία - Φιλόζωος ή Φιλάνθρωπος ;
40. ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (ερμηνευτική και τυπολογική μελέτη)
41. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ ;
42. ΠΑΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ (μηνύματα - προφητείες - οράσεις)
43. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
44. ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - Δέκατα και προσφορές
45. ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ - Επιθανάτιες εμπειρίες (Γ.Γαρδέλης)

επικοινωνία - "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ / FILADELFOS" - πληροφορίες
Site: www.AlkiviadisFiladelfos.com
Τηλ - Viber: 694 - 49 21 318 # Facebook: Alkiviadis Tzelepis

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Φ Ω Σ από τη ΒΙΒΛΟ

συνοπτική
παρουσίαση
16
Βιβλικών
διδασκαλιών

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 13 - 5

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

16
Βιβλικά θέματα

Α΄ έκδοση 2002 ❖ Β΄ έκδοση 2022

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

© **COPYRIGHT 2002**

για την Ελλάδα και όλο τον κόσμο:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

(«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»)

www.facebook.com/groups/filadelfos

ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ: 04/2002

ΕΚΔΟΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ: 01/2022

ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ: 2024

Επιμέλεια έκδοσης, κειμένων

ΗΥ, Μοντάζ, Εξώφυλλο:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Τηλ. - Viber - WhatsApp:

694 - 49 21 318

SITE:

www.AlkiviadisFiladelfos.com

FACEBOOK

Alkiviadis Tzelepis (Filadelfos)

Groups 1: «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

Groups 2: «Βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»

E - MAIL

filadelfos02@hotmail.com

alkiviadistzelepis@yahoo.gr

YOUTUBE (5 κανάλια):

Filadelfos Channel 1 & F. Channel 2

FiladelfosTV - music, Filadelfos FILMS

Filadelfos Holy Bible

Επιτρέπεται

η αναδημοσίευση αποσπασμάτων μόνον
του παρόντος βιβλίου,
χωρίς αλλοίωση ή μεταβολή του κειμένου,
και με την αναγραφή του ονόματος
του συγγραφέα ή του εκδότη
(Ν.2121/1993, άρθρο 18, παρ.1-2)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 13-5

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	ΠΡΟΛΟΓΟΣ	04
1.	Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ.....	05
2.	ΜΕΤΑΝΟΙΑ και ΣΩΤΗΡΙΑ (αναγέννηση)	09
3.	ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ.....	13
4.	ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.....	17
5.	ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ	21
6.	Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	25
7.	Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.....	29
8.	ΙΗΣΟΥΣ: ΤΟ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ	33
9.	Ο ΔΕΙΠΝΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ	37
10.	ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ	41
11.	ΕΚΚΛΗΣΙΑ: ΛΑΟΣ ΙΕΡΕΩΝ.....	45
12.	ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ: Σε Θεό ή σε ανθρώπους;	49
13.	ΑΛΗΘΙΝΗ ΝΗΣΤΕΙΑ	53
14.	ΠΩΣ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟ ΘΕΟ.....	57
15.	ΤΟ «ΝΕΟΝ ΠΡΑΓΜΑ».....	61
16.	ΕΣΧΑΤΟΙ ΚΑΙΡΟΙ	65

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το βιβλίο αυτό αποτελεί ένα «μικρό εγχειρίδιο θεολογίας». Περιέχει 16 θεμελιώδεις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής που αναλύονται με σύντομο και απλό τρόπο. Λόγω του περιορισμένου χώρου δεν έχουν συμπεριληφθεί και άλλα θέματα, που για κάποιον να θεωρούνται βασικά. Πιστεύω όμως ότι η επιλογή των θεμάτων που παρουσιάζονται είναι αυτά που ενδιαφέρουν τον κάθε αναγνώστη και αυτόν που δεν είναι εξοικειωμένος με τον Λόγο του Θεού, αλλά και αυτόν που έχει γνωρίσει τον Ιησού Χριστό προσωπικό του σωτήρα και έχει επίγνωση των Γραφών.

Στη σύγχρονη Ελληνική χριστιανική βιβλιογραφία υπάρχουν αξιόλογα παρόμοια βιβλία, τα οποία όμως αναφέρονται σε κάθε θέμα με λεπτομερή τρόπο. Υπήρχε λοιπόν ανάγκη ενός μικρού βιβλίου που να περιέχει τα βασικά δόγματα της βίβλου συνοπτικά. Όλα τα θέματα (πλην του τελευταίου) αναλύονται μέσα σε 4 σελίδες το καθένα. Αυτό έγινε για να μπορεί να κυκλοφορεί το κάθε θέμα ξεχωριστά σε μορφή φυλλαδίου. Έτσι μπορεί κάποιος να συγκρατήσει πιο εύκολα το περιεχόμενό μου, καθόσον δεν γίνεται ανάλυση λεπτομερή, αλλά περιλαμβάνει τα πιο επίμαχα στοιχεία του θέματος. Για περισσότερες λεπτομέρειες ο κάθε αναγνώστης μπορεί να ανατρέξει στο βιβλίο των εκδόσεών μας «ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ».

Κάθε θέμα που αναλύεται περιλαμβάνει πολλά εδάφια μέσα από την Αγία Γραφή, τα περισσότερα των οποίων δεν καταγράφονται, αλλά αναφέρονται απλά. Θα πρέπει ο αναγνώστης για περισσότερη ενημέρωση και μελέτη να τα διαβάζει μέσα από την Βίβλο του. Το κείμενο της Αγίας Γραφής που έχει χρησιμοποιηθεί στη μελέτη αυτή είναι το κείμενο της μετάφρασης του αρχιμ. Νεόφυτου Βάμβα. Όσες λέξεις βρίσκονται μέσα σε παρένθεση δεν υπάρχουν στο πρωτότυπο (αρχαίο) κείμενο.

1. Η Αγία Γραφή αποτελείται από 66 βιβλία και χωρίζεται σε 2 μέρη, στην Παλαιά Διαθήκη (39 βιβλία) και στην Καινή Διαθήκη (27 βιβλία). Γράφτηκε σε διάστημα 1600 περίπου ετών. Το πρώτο βιβλίο της, η Γένεση, γράφτηκε από τον Μωυσή το 1500 π.Χ και το τελευταίο, που είναι η Αποκάλυψη, γράφτηκε στη νήσο Πάτμο από τον απόστολο Ιωάννη περίπου το 95 μ.Χ. Οι συγγραφείς της Αγίας Γραφής ανήκαν σε διάφορες κοινωνικές τάξεις, ήταν από απλοί άνθρωποι μέχρι βασιλιάδες. Για παράδειγμα, ο Πέτρος ήταν ψαράς στο επάγγελμα, ο Λουκάς γιατρός, ο Παύλος ήταν μορφωμένος, ο Δανιήλ ήταν πολιτικός, ο Δαβίδ βασιλιάς, κλπ.

Παρ' όλα αυτά, όταν κάποιος διαβάζει αυτό το βιβλίο αμέσως διαπιστώνει μια θαυμαστή αλληλουχία και αρμονία στις περιγραφές του, σαν να έχει γραφτεί μόνον από έναν άνθρωπο και σε κάποια συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Πράγματι, αυτό συμβαίνει επειδή συγγραφέας του βιβλίου αυτού είναι ο ίδιος ο Θεός που με το Πνεύμα Του ενέπνευσε τους αγίους άνδρες Του να καταγράψουν τον λόγο Του: «*Υπό του Πνεύματος του αγίου κινούμενοι ελάλησαν οι άγιοι άνθρωποι του Θεού*» (βλ. Β' Πέτρου Α:19-21).

Η πίστη ότι η Αγία Γραφή είναι ο θεόπνευστος γραπτός Λόγος του Θεού και ότι δεν είναι αποτέλεσμα ανθρώπινης ενέργειας, είναι η σταθερή βάση επάνω στην οποία πρέπει να στηρίζεται η ομολογία του κάθε πιστού. Δεν είναι μερικά μέρη της Γραφής θεόπνευστα, αλλά είναι ολόκληρη: «*ΟΛΗ η Γραφή (είναι) ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΟΣ, και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγχον, προς επανόρθωσιν, προς εκπαίδευσιν την μετά της δικαιοσύνης, δια να ήναι ΤΕΛΕΙΟΣ ο άνθρωπος του Θεού, ητοιμασμένος εις παν έργον αγαθόν*» (Β' Τιμόθεου Γ:15-17).

2. «**ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ**» είναι ένας όρος που δόθηκε από τον άνθρωπο. Παγκόσμια είναι γνωστή ως «**ΒΙΒΛΟΣ**» (Bible). Ο Ιησούς αποκαλούσε το νόμο του Θεού «**ΓΡΑΦΕΣ**» και ο απόστολος Παύλος τις χαρακτήριζε ως «**ΑΓΙΕΣ**». Επίσης συχνά αναφέρεται ως ο «**ΛΟΓΟΣ**

ΤΟΥ ΘΕΟΥ» και «**ΙΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ**». Οι όροι «*Παλαιά Διαθήκη*» και «*Καινή Διαθήκη*» άρχισαν να χρησιμοποιούνται προς το τέλος του 2^{ου} μ.Χ. αιώνα.

«**Παλαιά Διαθήκη**» είναι η διαθήκη (συμφωνία) που έκανε ο Θεός με τους Ισραηλίτες επάνω στο όρος ΣΙΝΑ δια μέσου του Μωυσή (βλ. Έξοδος, κεφ. 10' και Κ'). «**Καινή Διαθήκη**» είναι η νέα συμφωνία που έκανε ο Θεός με τον άνθρωπο επάνω στο λόφο του ΓΟΛΓΟΘΑ δια μέσου της θυσίας του Ιησού Χριστού (βλ. Ιερεμίας ΛΑ:31-34 /Β' Κορινθίους Γ:6,14 /Εβραίους Ζ:22, Η:6-13, Θ:15 /κλπ).

Μέσα στην Βίβλο βρίσκουμε ακρίβεια ιστορικών γεγονότων, λεπτομερή περιγραφή γεωγραφικών τοπωνυμίων, εκπληκτική ακρίβεια εκπλήρωσης προφητειών και ποιητική ωραιότητα και ομορφιά. Η Γραφή περιέχει τα πάντα, αλλά το κέντρο όλων των περιγραφών της είναι το πρόσωπο του Μεσσία, του Ιησού.

3. ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ: Το κύρος και η θεοπνευστία της εδραίωνονται από το πλήθος των αποδείξεων που υπάρχουν, όπως:

(α) **Η ΟΜΟΦΩΝΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.** Ο Έσδρας το 457 π.Χ. συνέλεξε και τακτοποίησε όλα τα ΓΡΑΠΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ των Ιουδαίων. Το 300 π.χ. με το βιβλίο του προφήτη Μαλαχία συμπληρώθηκε ο Κανόνας της Παλαιάς Διαθήκης. Οι Ιουδαίοι είχαν και άλλα βιβλία (όπως το Ταλμούδ), ποτέ όμως δεν τα ανάμειξαν με τις Ιερές Γραφές.

(β) **Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ και των ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ,** οι οποίοι πάντοτε χρησιμοποιούσαν περικοπές και αποσπάσματα από την Παλαιά Διαθήκη (βλέπε: Ματθαίος Δ:4, Ε:21 /Λουκάς Δ:18 /Μάρκος ΙΒ:29 /Πράξεις Β:16,34, Δ:25, Η:32 /Ρωμαίους Γ:10 /Α' Πέτρου Α:24 /κλπ).

(γ) **ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ,** οι οποίες εκπληρώθηκαν με καταπληκτική ακρίβεια, ενώ είχαν γραφτεί εκατοντάδες χρόνια πριν και ήταν αδύνατον να έχουν προβλεφθεί από άνθρωπο (βλέπε κατά ζεύγη: Ησαΐας Ζ:14 & Ματθαίος Α:18 /Ζαχαρίας ΙΑ:12 & Ματθαίος Κς:15 /Ψαλμός ΚΒ:18 & Μάρκος ΙΕ:24 /Ησαΐας ΝΓ:9 & Ματθαίος ΚΖ:57-60 /κλπ).

(δ) **ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ.** Υπάρχει πληθώρα αρχαιολογικών και ιστορικών ανακαλύψεων που στη σύντομη αυτή μελέτη δεν μπορούν να καταγραφούν.

4. ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ: Κάθε διαθήκη ισχύει μόνο με το θάνατο του διαθέτη (βλ. Εβραίους Θ:16-17) και η νέα διαθήκη του Θεού με τον άνθρωπο έχει ισχύ, γιατί ο Ιησούς πέθανε και με το αίμα Του της έδωσε την ισχύ και η κληρονομία που μας άφησε είναι άφθαρτη, αμίαντη και αμάραντη (Α' Πέτρου Α:4).

Υπάρχουν πλούσιες μαρτυρίες για τη θεοπνευστία και την αξιοπιστία των κειμένων της Καινής Διαθήκης. Στα συγγράμματα των εκκλησιαστικών πατέρων (βλ. Ιουστίνος, Ιγνάτιος Αντιοχείας, Πολύκαρπος Σμύρνης, Κλήμης Ρώμης, κλπ) περιλαμβάνονται πλήθος περικοπών από τα βιβλία της Κ.Δ. Ο απόστολος Πέτρος αναγνώριζε τα συγγράμματα του απόστολου Παύλου (Β' Πέτρου Γ:15-16), ενώ ο Παύλος προέτρεπε την ανάγνωση των γραπτών επιστολών στις τοπικές εκκλησίες (βλ. Κολοσσαείς Δ:16 /Β' Τιμόθεου Δ:13 /κλπ). Τέλος υπάρχουν μαρτυρίες από ειδωλολάτρες συγγραφείς (Κέλσος, Μαρκίων, κλπ), που επικαλούνται μαρτυρίες από τα κείμενα της Κ.Διαθήκης.

Ο 1^{ος} Κανόνας της Κ.Δ. συντάχτηκε, κατά διαταγή του Μ. Κωνσταντίνου από τον ιστορικό και επίσκοπο Καισαρείας **Ευσέβειο** (264-340 μ.Χ.). Στη συνέχεια η **Σύνοδος της Λαοδικείας** (363 μ.Χ.) επικύρωσε τα 27 βιβλία της Κ.Δ. Πιο αργότερα, επειδή υπήρχε αμφισβήτηση για την αυθεντικότητα 3-4 βιβλίων συνήλθε η **Σύνοδος της Ιππώνης** (393 μ.Χ.) που επιβεβαίωσε την αξιοπιστία των 27 βιβλίων της Κ.Δ.. Μετά από 4 χρόνια η **Σύνοδος της Καρθαγένης** (397 μ.Χ.) επικύρωσε επίσημα τα 27 βιβλία της Κ.Δ., αλλά και της Π.Δ.. Τέλος η **Σύνοδος των Τριάκοντα** (1445-1563 μ.Χ.) της Καθολικής Εκκλησίας πρόσθεσε στα «κανονικά» βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης τα λεγόμενα «δευτεροκανονικά» ή «απόκρυφα», τα οποία δεν θεωρούνται ως θεόπνευστα (Εσδρας, Τωβίτ, Ιουδιθ, Μακαβαίων, Σοφία Σολομώντος, Σοφία Σειράχ, Βαρούχ και Επιστολή Ιερεμία). Εκτός από τα 27 «κανονικά» βιβλία της Καινής Διαθήκης υπάρχουν και τα λεγόμενα «νόθα», ή «πλαστά», ή «απόκρυφα» βιβλία (Ποιμήν του Ερμά, Αποκάλυψις του Πέτρου, Επιστολή του Βαρνάβα, Διδαχή των 12 Αποστόλων, Ευαγγέλια των Πέτρου, Θωμά, και Μαθία, Πράξεις των Παύλου, Ανδρέα και Ιωάννη, κλπ).

5. ΚΩΔΙΚΕΣ: Οι βασικότεροι κώδικες των κειμένων της Καινής Διαθήκης που υπάρχουν είναι: **Βατικανός (B):** Γράφτηκε το 350

μ.Χ. και περιέχει από τον Ματθαίο μέχρι Εβραίους Θ:14. **Σιναιτικός (S):** Γράφτηκε το 375 μ.Χ. και περιέχει μέρος της Π.Δ., ολόκληρη την Κ.Δ., την Επιστολή του Βαρνάβα και τον Ποιμένα του Ερμά. **Αλεξανδρινός (A):** Γράφτηκε το 425 μ.Χ. και λείπουν το 2^ο κεφ. του Ιωάννη, οι Επιστολές προς Κορινθίους και μεγάλο μέρος από τον Ματθαίο. **Παλίμψιστος του Εφραΐμ (C):** Γράφτηκε το 450 μ.Χ από τον καλόγερο Εφραΐμ και λείπουν η Β' Θεσσαλονικείς και η Β' Τιμόθεου. **Κώδικας του Μπέζα (D):** Γράφτηκε τον 6^ο αιώνα σε 3 γλώσσες (Ελληνική, Λατινική, Συριακή) από τον μεταρρυθμιστή Μπέζα και βρέθηκε το 1562 μ.Χ..

6. Η Αγία Γραφή έφθασε σε μας δια μέσου των αιώνων. Πέρασε από πολλά χέρια, εκδόθηκε σε διάφορα σχήματα και μεγέθη, πολεμήθηκε σκληρά σε όλες τις εποχές από τους αρνητές της, αλλά όμως, ούτε οι βανδαλισμοί των βαρβάρων, ούτε η μόρφωση των «πολιτισμένων» λαών, ούτε οι φλόγες της Ιεράς Εξέτασης, ούτε οι ύβρεις και οι συκοφαντίες των διανοουμένων, κατόρθωσαν να την εξαφανίσουν. Οι υποσχέσεις της Αγίας Γραφής παρέμειναν αμετάβλητοι: *«Ο ουρανός και η γη θέλουσι παρέλθει, ΟΙ δε ΛΟΓΟΙ ΜΟΥ δεν θέλουσι παρέλθει»* (Ματθαίος ΚΔ:35).

Ο Λόγος του Θεού έχει ιδιότητες και ενέργειες επάνω στον άνθρωπο, που καμιά ανθρώπινη παράδοση και κανένα άλλο ανθρώπινο βιβλίο δεν έχει. Όσοι διαβάζουν το βιβλίο αυτό βρίσκουν θεραπεία στην ψυχή και στο σώμα, βρίσκουν τη λύση στα προβλήματά τους, βρίσκουν τη ζωή, γιατί το βιβλίο αυτό αποκαλύπτει Αυτόν που είναι «η αλήθεια, η δρόμος και η ΖΩΗ», βρίσκουν τον Ιησού Χριστό. Το βιβλίο αυτό πρέπει να το μελετάμε ημέρα και νύχτα, γιατί τα λόγια που περιέχει για μας είναι:

- **ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ** από τις επιθέσεις του Διαβόλου (θλίψεις, κλπ)
- **ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ**, καταφυγή και θαλπωρή.
- **ΨΩΜΙ** πνευματικό, που τρέφει την πεινασμένη μας ψυχή.
- **ΓΑΛΑ**, απαραίτητο για να αυξηθούμε πνευματικά.
- **ΦΩΤΙΑ** που κατακαίει την αμαρτία και μας καθαρίζει.
- **ΑΙΩΝΙΑ** και **ΑΓΙΑ**, γραμμένα μέσα στις καρδιές μας.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για πληρέστερη ενημέρωση, διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «**Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ**» (κωδικός 20)

1. Βασική διδασκαλία της Αγίας Γραφής είναι ότι ο άνθρωπος δεν σώζεται από τις αμαρτίες του με την προσωπική του αξία, ή με την ηθική του διδασκαλία, ή με τα καλά του έργα και με τη δική του δικαιοσύνη, αλλά σώζεται μόνο με τη χάρη του Θεού που έμπρακτα εκδηλώθηκε επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, θυσιάζοντας τον μονογενή Υιό Του: *«Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωκεν τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή ΠΑΣ ο πιστεύων εις Αυτόν, ΑΛΛΑ ΝΑ ΕΧΗ ΖΩΗΝ ΑΙΩΝΙΟΝ»* (Ιωάννης Γ:16).

Ο απόστολος Παύλος γράφει: *«Διότι κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι, ΔΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ, και τούτο δεν (είναι) από σας, Θεού το δώρον, ΟΥΧΙ ΕΞ ΕΡΓΩΝ, δια να μη καυχηθή τις»* (Εφεσίους Β:8-9). Η συχώρηση των αμαρτιών του ανθρώπου, η απόλαυση της χάρης του Κυρίου Ιησού, η καρποφόρα πνευματική ζωή και η πληρότητα της εν Χριστώ ζωής, επιτυγχάνεται όταν ο άνθρωπος με ειλικρινή καρδιά αναγνωρίσει ότι:

- Ενώπιον του ΑΓΙΟΥ Θεού, **είναι** ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ (Ρωμαίους Γ:23).
- Η αμαρτία **χώρισε** τον άνθρωπο από τον Θεό και ο μισθός της αμαρτίας είναι **ΘΑΝΑΤΟΣ** (Ησαΐας ΝΘ:2 /Ρωμαίους ς:23).
- Μόνος του **δεν μπορεί** να σώσει τον εαυτό του, αλλά ο ΙΗΣΟΥΣ πέθανε στη θέση του (Ψαλμός ΜΘ:7 /Α' Κορινθίους ΙΕ:3).

2. Αφού ο άνθρωπος αναγνωρίσει τα παραπάνω, που είναι το πρώτο πνευματικό βήμα (**αναγνώριση της αμαρτίας**), πρέπει στη συνέχεια να κάνει τρία ακόμα βήματα για να έχει προσωπική γνωριμία με τον Ιησού Χριστό και που αποτελούν το τρίπτυχο της σωτηρίας του: **Πίστη, μετάνοια και ομολογία.**

ΠΙΣΤΗ: Ο άνθρωπος ακούει τον Λόγο του Θεού και πιστεύει σ' αυτόν, γιατί *«χωρίς πίστη είναι αδύνατον να ευαρεστήσει κάποιος τον Θεό»* (βλ. Εβραίους ΙΑ:6). Όταν στη φυλακή των Φιλιππών ο δεσμοφύλακας ρώτησε τον Παύλο και τον Σίλα, τι πρέπει να κάνει για να σωθεί, ο Παύλος του απάντησε: *«ΠΙΣΤΕΨΕ στον Κύριο Ιησού*

Χριστό και θα σωθείς, εσύ και ο οίκος σου» (βλ. Πράξεις Ις':30-31).

ΜΕΤΑΝΟΙΑ: Η λέξη «μετανοώ» σημαίνει «αλλάζω γνώμη, σου» και στη χριστιανική ορολογία σημαίνει *«αλλάζω γνώμη, σχετικά με την αμαρτία»* και η αλλαγή αυτή θα πρέπει να είναι τόσο ισχυρή, ώστε να επιφέρει μια ριζική αλλαγή σε όλες τις εκδηλώσεις και τους τομείς της ζωής του ανθρώπου που μετανοεί. Η αληθινή μετάνοια δεν είναι μια πρόσκαιρη λύπη, αλλά ένας εσωτερικός της καρδιάς συγκλονισμός που περικλείει μέσα της την αμετάκλητη απόφαση για μια ολοκληρωτική αποστροφή από την αμαρτία.

Το κήρυγμα του Ιωάννη του Βαπτιστή ήταν *«ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ διότι επλησίασεν η βασιλεία των ουρανών»* (Ματθαίος Γ:2). Ο Ιησούς κήρυττε το ίδιο μήνυμα *«ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ και πιστεύετε εις το ευαγγέλιον»* (Μάρκος Α:15). Την ίδια γραμμή ακολούθησαν οι απόστολοι και γενικά η πρώτη εκκλησία (βλ. Πράξεις Β:38, ΙΖ:30, κλπ.).

ΟΜΟΛΟΓΙΑ: Ομολογούμε προς τα έξω, στους άλλους, αυτό που ο Κύριος έκανε μέσα στην καρδιά μας, ομολογούμε ότι ο Ιησούς πέθανε στη δική μας θέση, ότι με το αίμα Του έπλυσε τις αμαρτίες μας και μας σκέπασε με τη χάρη και το έλεός Του και ότι μας έκανε παιδιά δικά Του. Η ομολογία αποτελεί μέρος της σωτηρίας μας. Ο Ιησούς είπε: *«Όποιος ΜΕ ΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙ μπροστά στους ανθρώπους, θα τον ομολογήσω και Εγώ μπροστά στον Πατέρα μου τον ουράνιο. Όποιος ΜΕ ΑΡΝΗΘΕΙ μπροστά στους ανθρώπους, θα τον αρνηθώ και Εγώ μπροστά στον Πατέρα μου τον ουράνιο»* (Ματθαίος Ι':32-33). Ο Παύλος γράφει: *«Εάν ΟΜΟΛΟΓΗΣΗΣ δια τον στόματός σου τον Κύριον Ιησού και ΠΙΣΤΕΥΣΗΣ εν τη καρδιά σου ότι ο Θεός ανέστησεν Αυτόν εκ νεκρών, ΘΕΛΕΙΣ ΣΩΘΗ...»* (Ρωμαίους Ι':9-10). Τα παραπάνω βήματα οδηγούν τον κάθε άνθρωπο στη σωτηρία και αναγεννιέται πνευματικά.

3. Χωρίς την πνευματική γέννηση («αναγέννηση») δεν μπορεί κανείς να μπει στον ουρανό: *«Εάν τις δεν γεννηθεί ΑΝΩΘΕΝ (από τον ουρανό), δεν δύναται να ίδη την βασιλείαν του Θεού»*. Πρέπει ο άνθρωπος να γεννηθεί δυο φορές. Την πρώτη φορά γεννιέται **σωματικά** από τους γονείς του και τη δεύτερη γεννιέται **πνευματικά** από

το άγιο Πνεύμα του Θεού, όταν εκζητήσει με πίστη να έρθει να κατοικήσει στο θρόνο της καρδιά του ο Ιησούς Χριστός.

Αναγέννηση σημαίνει επανάσταση μέσα στη ζωή σου. Βλέπεις την πνευματική γύμνια σου, τη ρυπαρότητά σου και την ενοχή σου μπροστά στον Θεό. Αντιλαμβάνεσαι πως έπρεπε ο άγιος Θεός να σε είχε αφανίσει, αλλά ο Ιησούς πλήρωσε την ποινή της δικής σου αμαρτίας, χύνοντας το δικό Του αίμα, πέθανε Αυτός στη θέση σου, ικανοποιώντας τη θεία δικαιοσύνη. Τότε συντρίβεται η καρδιά σου, αναγνωρίζεις το κόστος της θυσίας του Ιησού για σένα προσωπικά, γονατίζεις και ζητείς να μπει μέσα στην καρδιά σου, να σε γεμίσει με το άγιο Πνεύμα Του και να γίνει Αυτός ο σωτήρας σου, ο λυτρωτής σου και ο κυβερνήτης της ζωής σου.

Όταν σου συμβεί αυτό, τότε γίνονται εκπληκτικά και θαυμαστά γεγονότα στη ζωή σου: Απεχθάνεσαι την αμαρτία, μισείς όλες τις παλιές σου συνήθειες, δεν έχεις άγχος, ανησυχία και ταραχή, δεν έχεις φόβο θανάτου, είσαι πλέον ελεύθερος από τα δεσμά της τυραννίας του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του. Τώρα έχεις τη βεβαιότητα της σωτηρίας μέσα σου, γνωρίζεις ότι εάν φύγεις από τον κόσμο αυτό θα συνεχίσεις τη ζωή σου στον ουρανό μαζί το σωτήρα σου Χριστό. Είναι υπέροχο και θαυμαστό. Η ζωή σου τώρα ακτινοβολεί από την αγάπη, τη χαρά και την ειρήνη του Θεού. Ο παλιός σαρκικός εαυτός σου νεκρώθηκε και αναστήθηκε ένας νέος πνευματικός άνθρωπος, είσαι ενώπιον του Θεού ένα νέο κτίσμα: *«Εάν κάποιος είναι εν Χριστώ, είναι ΝΕΟΝ ΚΤΙΣΜΑ, τα αρχαία παρήλθαν, ιδού τα πάντα έγιναν νέα»* (Β΄ Κορινθίους Ε:17). Ο παλιός εαυτός σου συνσταυρώθηκε, συναπέθανε, συντάφηκε και συνανέστη με τον Ιησού και τώρα ζεις μια αναστημένη ζωή μέσα από τους τάφους των αμαρτιών σου.

Αυτό είναι η αναγέννηση. Μια ριζική αλλαγή της ζωής σου. Αλλαγή απόψεων, ιδεών και νοοτροπίας. Τα ΠΑΝΤΑ στη ζωή σου έγιναν νέα. Με την πρώτη, τη φυσική γέννηση, μπαίνεις στο γήινο περιβάλλον. Με τη δεύτερη, την πνευματική γέννηση, γίνεσαι παιδί του Θεού και μπαίνεις στη βασιλεία του Θεού: *«Όσοι εδέχθησαν Αυτόν (τον Ιησού), εις αυτούς έδωκεν εξουσίαν να γείνουν τέκνα Θεού, εις*

τους πιστεύοντας εις το όνομα Αυτού, οι οποίοι ουχί ΕΞ ΑΙΜΑΤΩΝ (δηλ. κληρονομικά), ουδέ εκ θελήματος σαρκός, ουδέ εκ θελήματος ανδρός, αλλ' εκ Θεού εγεννήθησαν» (Ιωάννης Α:12-13). Πρέπει ο κάθε άνθρωπος να ξαναγεννηθεί από το Πνεύμα του Θεού.

4. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος δρόμος για τον ουρανό, ένας δρόμος που περνάει από τον Γολγοθά: *«Το ΑΙΜΑ του Ιησού Χριστού, του Υιού του Θεού, καθαρίζει ημάς από ΠΑΣΗΣ αμαρτίας»* (Α΄ Ιωάννου Α:7). Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι το ΑΙΜΑ του Ιησού μας καλύπτει από τις αμαρτίες μας και το ΟΝΟΜΑ Του μας δίνει εξουσία και δύναμη κατά των δυνάμεων του σκότους. Είναι η εγγύηση της σωτηρίας μας και ταυτόχρονα τα ανίκητα πνευματικά μας όπλα.

Ο Ιησούς διακήρυξε:

- **«Εγώ είμαι η ΟΔΟΣ, και η ΑΛΗΘΕΙΑ, και η ΖΩΗ, ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι' Εμού»** (Ιωάννης ΙΔ:6). Όλοι οι άλλοι δρόμοι (όπως θρησκείες, δόγματα, φιλοσοφίες, θεωρίες, κλπ) δεν οδηγούν στον ουρανό.
- **«Εγώ είμαι η ΘΥΡΑ, δι' Εμού εάν κάποιος εισέλθη, θέλει σωθεί»** (Ιωάννης Ι':9). Δεν υπάρχουν «πολλές» πόρτες ή «παραθυράκια» για να μπει κάποιος στον ουρανό, αλλά μόνο μία πόρτα, ο Ιησούς Χριστός ο Ναζωραίος.
- **«Ελάτε σε ΜΕΝΑ όλοι οι κουρασμένοι και οι φορτωμένοι και Εγώ (όχι κάποιος άλλος) θα σας ξεκουράσω»** (Ματθαίος ΙΑ:28). Αυτός ξεκουράζει την πονεμένη ψυχή μας και δίνει ειρήνη και ανάπαυση.

Ο απόστολος Παύλος διακήρυξε:

- **«Διότι είναι ΕΝΑΣ Θεός, και ΕΝΑΣ μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Χριστός Ιησούς»** (Α΄ Τιμόθεου Β:5). Κανένας άλλος άνθρωπος δεν μπορεί να πάρει θέση του Ιησού, ως μεσίτη μας προς τον Πατέρα, γιατί κανένας άνθρωπος δεν γεννήθηκε αναμάρτητος για να θυσιαστεί για μας. Αντίθετα, με τη δική Του θυσία γινόμαστε εμείς καθαροί και άγιοι.
- **«ΚΑΘΕ ΕΝΑΣ, που θα επικαλεσθεί το όνομα του Κυρίου θα σωθεί»** (Ρωμαίους Ι':13). Στο όνομα του Ιησού υπάρχει σωτηρία ψυχής, θεραπεία σώματος και ελευθερία από πονηρές δυνάμεις.

1. Το βάπτισμα στο νερό είναι εντολή του ίδιου του Ιησού: «*Όστις ΠΙΣΤΕΥΣΗ και βαπτισθή θέλει σωθή, όστις όμως ΑΠΙΣΤΗΣΗ, θέλει κατακριθεί*» (Μάρκος Ις':16). Η απειθεία στην εντολή αυτή οδηγεί τον πιστό σε κατάκριση ενώπιον του Κυρίου Ιησού. Το βάπτισμα στο νερό αποτελεί μέρος του σχεδίου του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου, είναι μια εντολή που πρέπει να εκτελεστεί, γιατί το βάπτισμα απεικονίζει τη σωτηρία μας. Το τελευταίο μήνυμα που κηρύχτηκε από τον Ιησού, πριν την ανάληψή Του, κατέληξε στην εντολή αυτή: «*Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς...*» (Ματθαίος ΚΗ:19). Το πρώτο μήνυμα που κήρυξαν οι απόστολοι, μετά την Πεντηκοστή, περιλάμβανε την εντολή του βαπτίσματος: «*Μετανοήσατε, και ας βαπτισθή έκαστος υμών εις το όνομα του ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ...*» (Πράξεις Β:38).

Το βάπτισμα στο νερό είναι μια εκούσια ενέργεια του πιστού που φανερώνει την υπακοή του στον Λόγο του Κυρίου και είναι η επισφράγιση της ομολογίας του για το έργο της σωτηρίας που έχει επιτελεσθεί μέσα του. Ο άνθρωπος για να βαπτισθεί πρέπει πρώτα να πιστέψει, να μετανοήσει και να αναγεννηθεί: «*Όστις ΠΙΣΤΕΥΣΗ (πρώτον) και ΒΑΠΤΙΣΘΗ (δεύτερον) θέλει σωθεί...*». Η έλλειψη πίστης και υπακοή στον Λόγο Του είναι αρκετή για να μας στερήσει από τη σωτηρία. Όταν όμως έχουμε πίστη, τότε πρέπει και να βαπτιστούμε στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού, για να ευαρεστήσουμε τον Κύριο.

2. Μετά την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ του ανθρώπου ακολουθεί το ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ, το οποίο γίνεται **στο όνομα του ΙΗΣΟΥ**, και όχι στους τίτλους των ονομάτων (Πατέρας, Υιός και άγιο Πνεύμα, δεν είναι ονόματα, αλλά τίτλοι). Όταν ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του «*Πορευθέντες λοιπόν μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, ΒΑΠΤΙΖΟΝΤΕΣ αυτούς εις το ΟΝΟΜΑ του Πατρός και του Υιού και του αγίου Πνεύματος*» (βλ. Ματθαίος ΚΗ:18-19) δεν έδωσε εντολή να βαπτιζόμαστε στα «*ονόματα*» (πληθυντικός αριθμός) του Πατρός και του Υιού και του αγίου Πνεύματος, γιατί τότε θα έπρεπε να έχουμε τρία ονόματα, αλλά να βαπτιζόμαστε στο «*όνομα*», να βαπτιζόμαστε δηλαδή στο ΕΝΑ ΟΝΟ-

ΜΑ, που ανήκει και στον Πατέρα και στον Υιό και στο άγιο Πνεύμα του Θεού και στο οποίο όνομα βάπτισε ολόκληρη η πρώτη αποστολική εκκλησία (βλ. Πράξεις των Αποστόλων Β:38 , Η:16, Ι':48, ΙΘ:5, ΚΒ:16 /Ρωμαίους ς':3 /Γαλάτας Γ:27 /κλπ). Ποιο είναι αυτό το όνομα;

- **ΙΣΡΑΗΛΙΤΕΣ:** «*Μετανοήσατε, και ας βαπτισθή έκαστος υμών εις το όνομα του ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ...*» (Πράξεις Β:38).
- **ΣΑΜΑΡΕΙΤΕΣ:** «*...Αλλά μόνον ήσαν βεβαπτισμένοι εις το όνομα του Κυρίου ΙΗΣΟΥ...*» (Πράξεις Η:16).
- **ΕΘΝΙΚΟΙ:** «*Και προσέταξεν αυτούς να βαπτισθώσιν εις το όνομα του ΚΥΡΙΟΥ*» (Πράξεις Ι':48). Ποιου «Κυρίου;» Του Κυρίου ΙΗΣΟΥ.
- **ΕΦΕΣΙΟΙ:** «*Ακούσαντες δε, εβαπτίσθησαν εις το όνομα του Κυρίου ΙΗΣΟΥ...*» (Πράξεις ΙΘ:5).
- **απ. ΠΑΥΛΟΣ:** «*Και τώρα τι βραδύνεις; σηκωθείς βαπτίσθητι και απολούσθητι από των αμαρτιών σου, ΕΠΙΚΑΛΕΣΘΕΙΣ το όνομα του ΚΥΡΙΟΥ*» (Πράξεις ΚΒ:16).
- **ΓΑΛΑΤΕΣ:** «*...Επειδή όσοι εβαπτίσθητε εις ΧΡΙΣΤΟΝ, Χριστόν ενδύθητε*» (Γαλάτας Γ:27).
- **ΡΩΜΑΙΟΙ:** «*Η αγνοείτε ότι, όσοι εβαπτίσθημεν εις ΧΡΙΣΤΟΝ ΙΗΣΟΥΝ, εις τον θάνατον Αυτού εβαπτίσθημεν; ΣΥΝΕΤΑΦΗΜΕΝ λοιπόν μετ' Αυτού ΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ εις τον θάνατον*» (Ρωμαίους ς':3).

Στην Έξοδο Γ:13-14 αναφέρεται ότι το όνομα του Πατέρα είναι «*Γιαχβέ Οσήα*» (=Αυτός είναι σωτήρας), που μεταφράζεται στα Ελληνικά «*Ιησούς*». Αυτό το όνομα ο Πατέρας το έδωσε στον Υιό, που είναι κληρονόμος πάντων (Εβραίους Α:4 /Ιωάννης ΙΖ:11/κλπ). Το ίδιο όνομα έχει και το άγιο Πνεύμα του Θεού, αφού ο Θεός είναι Πνεύμα (Ιωάννης Δ:24). Στο όνομα του Ιησού, βαπτιζόμαστε στο νερό. Αυτό βλέπουμε να εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις από την πρώτη αποστολική εκκλησία: «*Και παν ό,τι αν πράττητε εν λόγω ή εν έργω, ΠΑΝΤΑ εν τω ονόματι του Κυρίου ΙΗΣΟΥ (πράττετε)...*» (Κολοσσαείς Γ:17). Όλα γίνονται στο όνομα, το υπέρ παν όνομα.

3. Ο πιστός βαπτίζεται στο όνομα Εκείνου που τον έσωσε και τον ακολουθεί συμβολικά σε όλη την πορεία του μαρτυρίου Του (σταύρωση, θάνατο, ταφή και ανάσταση): «*Όσοι βαπτισθήκαμε εις ΧΡΙΣΤΟΝ ΙΗΣΟΥΝ, εις τον θάνατο Αυτού βαπτισθήκαμε...*» Ειδικότερα ο αναγεννημένος πιστός ακολουθεί τον Ιησού σε 7 στάδια:

- **ΣΥΝΕΣΤΑΥΡΩΘΗΚΕ** με τον Ιησού (Ρωμαίους ς':6 Γαλάτας Β:20).
- **ΣΥΝΑΠΕΘΑΝΕ** με τον Ιησού (Ρωμαίους ς':3,7-8).
- **ΣΥΝΕΤΑΦΗΚΕ** με τον Ιησού (Ρωμαίους ς':4 /Κολοσσ. Β:12).
- **Γίνεται ΣΥΜΦΥΤΟΣ** με τον Ιησού (Ρωμαίους ς':5 Φιλιππ.Γ:10-11).
- **ΕΝΔΥΕΤΑΙ** τον Ιησού (Γαλάτας Γ:26-27 /Ρωμ. ΙΓ:14 /Εφεσίους Δ:22-24).
- **ΣΥΝΑΝΕΣΤΗ** με τον Ιησού (Ρωμαίους ς':5 /Κολοσσ.Β:12 /Εφεσίους Β:6).
- **ΣΥΖΕΙ** και **ΣΥΜΒΑΣΙΛΕΥΕΙ** με τον Ιησού (Ρωμ. ς':18 /Εφεσίους Β:6).

Δηλαδή συνσταυρωνόμαστε, συναποθνήσκουμε, συνταφόμαστε και συνανασταινόμαστε με τον Ιησού Χριστό. Άλλωστε δεν πέθανε ο Πατέρας ή το άγιο Πνεύμα Του για να βαπτισθούμε σ' αυτούς. Το βάπτισμα του πιστού στο νερό είναι τύπος του πραγματικού θανάτου του Ιησού, που πέθανε στη δική μας θέση για να εξιλεώσει τη θεία δικαιοσύνη και να μας αγιάσει. Επειδή «ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος» (Ρωμαίους ς':23) ο αμαρτωλός πρέπει να πεθάνει. Ο θάνατος του πιστού στο βάπτισμα είναι μεν συμβολικός, αλλά για τον Θεό λογίζεται σαν πραγματικός, γιατί γίνεται σαν απόδειξη της πίστης μας, γινόμαστε δηλαδή νεκροί κατά την αμαρτία. Στον υγρό τάφο θάβουμε τον παλιό (σαρκικό) άνθρωπο και ανασταίνεται ένας νέος (πνευματικός) άνθρωπος, ντυμένος με τη δικαιοσύνη του Ιησού.

Το βάπτισμα στο νερό πρέπει να γίνεται:

- **Με ολοκληρωτική κατάδυση** του πιστού στο νερό, αφού ακολουθεί συμβολικά τον Ιησού στο θάνατό Του. Κατά συνέπεια βάπτισμα με οποιοδήποτε άλλο τρόπο (π.χ. διά ραντίσματος) δεν ευαρεστεί τον Θεό.
- **Με μία μόνο κατάδυση**, γιατί ο Ιησούς *«απέθανεν ΑΠΑΞ δια την αμαρτίαν»* (Ρωμαίους ς':10 /βλ. Εβραίους Ζ:27, Θ:12, Ι':12).

4. Το ότι βαπτίζομαστε στο όνομα εκείνου που μας έσωσε, φαίνεται καθαρά και από τα λόγια του Παύλου προς τους Κορίνθιους πιστούς: *«Διμερίσθη ο Χριστός; Μήπως ο Παύλος ΕΣΤΑΥΡΩΘΗ διά σας; ή εις το ΟΝΟΜΑ του Παύλου εβαπτίσθητε;»* (Α' Κορινθ. Α:13). Εδώ ο Παύλος ελέγχει μια μερίδα από τους αγίους της εκκλησίας της Κορίνθου που τον θεωρούσαν ανώτερο και από τον Ιησού. Τους υπενθυμίζει ότι αυτός, ούτε ΣΤΑΥΡΩΘΗΚΕ για αυτούς,

ούτε ΒΑΠΤΙΣΘΗΚΑΝ στο όνομά του για να υπερτερεί του Ιησού. Το ίδιο έκαναν και οι Ισραηλίτες στην Παλαιά Διαθήκη, βαπτίσθηκαν στον Μωυσή, γιατί αυτός ήταν ο χριστός (ο εκλεκτός) του Θεού, που τους έσωσε από τη σκλαβιά των Αιγυπτίων: *«Πάντες εις τον ΜΩΥΣΗΝ εβαπτίσθησαν εν τη νεφέλη και εν τη θαλάσση»* (βλ. Α' Κορινθ. Ι':2).

Το όνομα στο οποίο πρέπει να βαπτίζομαστε είναι **«ΙΗΣΟΥΣ»** που σημαίνει **«Αυτός είναι σωτήρας»** (=Γιαχβε Οσήα). Η σωτηρία είναι μόνον δια της θυσίας του Ιησού και το βάπτισμα στο νερό πρέπει να γίνεται στο όνομά Του, γιατί Αυτός πέθανε για μας. Είναι το μόνο όνομα ΠΟΥ ΔΟΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ: *«Και δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου σωτηρία, διότι ΟΥΤΕ ΟΝΟΜΑ ΑΛΛΟ είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διά του οποίου πρέπει ΝΑ ΣΩΘΩΜΕΝ»* (Πράξεις Δ:12) και η σωτηρία μας απεικονίζεται με το βάπτισμα. Γι' αυτό όλα γίνονται στο όνομα του Κυρίου ΙΗΣΟΥ.

Οι απόστολοι, όταν βάπτιζαν, ΔΕΝ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΑΝ **κατά λέξη** την εντολή του Κυρίου στο Ματθαίος ΚΗ:19, αλλά υπάκουαν στον Λόγο Του και εφαρμόζαν **το περιεχόμενο** της εντολής, γεγονός που φαίνεται σαφέστατα στις παραπάνω περιπτώσεις που αναφέραμε. Αφού «Πατήρ - Υιός - άγιο Πνεύμα» είναι τίτλοι των τριών εκδηλώσεων (φανερώσεων) του Θεού, οι απόστολοι εβάπτιζαν στο **μόνο όνομα** που δόθηκε από τον ουρανό.

Ίσως κάποιος να αναρωτηθεί: «Είναι λάθος όταν βαπτίζομαστε στους τίτλους και όχι στο όνομα των τίτλων;» Ο Θεός μέσα από τον Λόγο Του μας μιλάει πολλές φορές με τύπους, γιατί θέλει να μας διδάξει κάτι. Για παράδειγμα ο Δείπνος του Κυρίου είναι ένας τύπος του «Πάσχα», της θυσίας του Ιησού.

Εάν κάποιος βαπτισθεί το νερό στους ΤΙΤΛΟΥΣ του ονόματος (=Πατήρ-Υιός-Άγιο Πνεύμα), βαπτίζεται γιατί **πρέπει** να εκτελέσει την εντολή του Κυρίου, δεν ξέρει γιατί βαπτίζεται, τι ακριβώς συμβολίζει το βάπτισμα, ποια είναι η βαθύτερη έννοιά του.

Εάν όμως βαπτισθεί στο ΟΝΟΜΑ των τίτλων (=Ιησούς), τότε γνωρίζει και **για ποιο λόγο** βαπτίζεται, ποιος είναι ο συμβολισμός και ποια η σημασία του βαπτίσματος.

1. Μετάνοια, αναγέννηση, βάπτισμα στο νερό. Αυτή είναι η σειρά της πνευματικής πορείας του πιστού. Το επόμενο στάδιο είναι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα που εκδηλώνεται με το υπερφυσικό σημείο της ομιλίας άγνωστων γλωσσών από τον πιστό. Πως γίνεται αυτό και πότε συνέβηκε για πρώτη φορά;

Ο Θεός δια μέσου των προφητών Του είχε δώσει μια θαυμαστή υπόσχεση που ήταν ότι κάποια ημέρα θα ερχόταν σε πρώτο στάδιο **να κατοικήσει μεταξύ των ανθρώπων** και σε δεύτερο στάδιο **να κατοικήσει μέσα στις καρδιές τους**. Το πρώτο μέρος εκπληρώθηκε με τη γέννηση του Ιησού «εκ Πνεύματος αγίου», διά μέσου της παρθένου Μαρίας, όπου *«ο Θεός ΕΦΑΝΕΡΩΘΗ εν σαρκί»* (Α' Τιμοθέου Γ:16), όπου *«ο Θεός ήτο εν (=μέσα) Χριστώ»* (Β' Κορινθίους Ε:19). Ο θαυμαστός Θεός, φανερώθηκε στο πρόσωπο του Υιού Του, στον οποίο το Πνεύμα Του κατοικούσε «χωρίς μέτρο» και έτσι κατοίκησε ανάμεσα στους ανθρώπους, ευεργετώντας και θεραπεύοντας όλους τους καταδυναστευομένους από τον Διάβολο (βλ. Ιωάννης Ι':38, ΙΔ:9-10, ΙΖ:21 /Κολοσσαείς Α:15 /Β' Κορινθ. ζ':16 /κλπ).

Το δεύτερο μέρος του σχεδίου του Θεού εκπληρώθηκε κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν ήλθε ως «Πνεύμα ζωοποιούν» και κατοίκησε μέσα στις καρδιές αυτών που Τον εκζητούσαν και έτσι ο πιστός έγινε ο ζωντανός ναός του Θεού, έγινε το κατοικητήριο Του (βλ. Α' Κορινθίους Γ:16-17, ζ':19-20, ΙΕ:45 /Πράξεις Β:1-4 /κλπ). Ο Ησαΐας προφήτευσε *«διότι με χείλη ψελλίζοντα και με ΑΛΛΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ, θέλει ομιλεί (ο Θεός) προς τούτον τον λαόν»* (Ησαΐας ΚΗ:11). Η προφητεία αυτή εκπληρώθηκε πριν δύο χιλιάδες χρόνια περίπου: *«Και όταν ήρθε η ημέρα της Πεντηκοστής, ήσαν όλοι με ομοθυμία στον ίδιο τόπο. Και ξαφνικά έγινε ένας ήχος από τον ουρανό, σαν έναν άνεμο που ερχόταν με βία, και γέμισε ολόκληρο το σπίτι όπου ήσαν καθισμένοι. Και φάνηκαν σ' αυτούς ΓΛΩΣΣΕΣ ΣΑΝ ΦΩΤΙΑ να διαμοιράζονται, και κάθισε σε έναν απ' αυτούς ξεχωριστά. Και πληρώθηκαν όλοι από το άγιο Πνεύμα και ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΜΙΛΟΥΝ ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ, όπως το Πνεύμα τους έδινε να μιλούν»* (Πράξεις Β:1-4).

2. Ίσως σε πολλούς να φανεί παράδοξο να μιλούν οι άνθρω-

ποι, δια του αγίου Πνεύματος, μια άγνωστη γι' αυτούς γλώσσα. Ο Θεός έχει τους δικούς Του αγίους τρόπους για να οδηγήσει τον άνθρωπο σε καθαρότητα και αγιασμό και σε νίκη ενάντια στις πονηρές δυνάμεις. Όταν οι πιστοί στην πρώτη αποστολική περίοδο ελάμβαναν το άγιο Πνεύμα, όλοι μιλούσαν με ξένες γλώσσες:

- **ΙΣΡΑΗΛΙΤΕΣ:** *«...Και ήρχισαν να λαλώσι ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, καθώς το Πνεύμα έδιδεν εις αυτούς να λαλώσιν»* (Πράξεις Β:4).
- **ΣΑΜΑΡΕΙΤΕΣ:** *«...Καταβάντες προσευχήθησαν περί αυτών δια να λάβωσι Πνεύμα άγιονΤότε επέθετον τας χείρας επ' αυτούς, και ΕΛΑΜΒΑΝΟΝ Πνεύμα άγιον»* (Πράξεις Η:14-17).
- **ΕΘΝΙΚΟΙ:** *«Και ήκουον αυτούς λαλούντας ΓΛΩΣΣΑΣ και μεγαλύνοντας τον Θεόν...»* (Πράξεις Ι':44-46 και ΙΑ:15).
- **ΕΦΕΣΙΟΙ:** *«...Ήλθε το Πνεύμα το άγιον επ' αυτούς, και ελάουν ΓΛΩΣΣΑΣ και προεφήτευσον»* (Πράξεις ΙΘ:6).
- **ΚΟΡΙΝΘΙΟΙ:** Βλέπε τα κεφάλαια ΙΒ (12) και ΙΔ (14) της Α' Κορινθίους.
- **απ. ΠΑΥΛΟΣ:** *«Ευχαριστώ εις τον Θεόν μου, ότι λαλώ πλειοτέρας ΓΛΩΣΣΑΣ παρά πάντας υμάς...»* (Α' Κορινθίους ΙΔ:18).

Βλέπουμε ότι σε όλες τις περιπτώσεις, που οι πιστοί βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα, μίλησαν με ξένες γλώσσες, **σαν σημείο**. Η Γραφή μάλιστα το αναφέρει και ρητά, πλην της περίπτωσης της Σαμάρειας, όπου εξυπακούεται ότι συνέβηκε ακριβώς το ίδιο. Το *«λαλείν ετέρας γλώσσας»* (ή «γλωσσολαλία», όπως χρησιμοποιείται σήμερα ο όρος) είναι η απόδειξη του Λόγου του Θεού για το εν Πνεύματι βάπτισμα. Όπως συνέβηκε για πρώτη φορά πριν δύο χιλιάδες χρόνια, αυτό συνέβηκε σε όλες τις εποχές και συμβαίνει και σήμερα. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος «χθες, σήμερα και εις τους αιώνες», βαπτίζει με το Πνεύμα Του τους πειθαρχούντες στον Λόγο Του για να ετοιμάσει την εκλεκτή νύμφη Του, την εκκλησία, για να έρθει να την παραλάβει.

Την ημέρα της Πεντηκοστής έδωσε την πρώιμη βροχή του Πνεύματός Του, στις έσχατες ημέρες που ζούμε υποσχέθηκε ότι θα δώσει στο λαό Του και την πρώιμη και την όψιμη βροχή, θα ανοίξει τους καταρράκτες των ευλογιών Του επάνω στη Γη (βλ. Ιωήλ Β:23 /Ζαχαρίας Ι':1-2). Ο Κύριος υποσχέθηκε ότι *«η δόξα του ΕΣΧΑΤΟΥ ΟΙΚΟΥ (=της εκκλησίας των τελευταίων καιρών) θα είναι πολύ μεγαλύτερη από τη δόξα του ΠΡΩΤΟΥ ΟΙΚΟΥ (=της πρώτης αποστολικής εκκλησίας)...»* (Αγγαΐος Β:9).

3. ΠΟΙΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΛΑΒΕΙ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ; Την απάντηση τη δίνει ο απ. Πέτρος λέγοντας προς τους συγκεντρωμένους Ισραηλίτες την ημέρα της Πεντηκοστής: «*Μετανοήσατε και ας βαπτισθή έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού, εις άφεσιν αμαρτιών, και θέλετε λάβει την δωρεάν του αγίου Πνεύματος, διότι ...*» (Πράξεις Β:38-39). Εδώ έχουμε τρεις διαφορετικές ενέργειες (εμπειρίες), όπου η επόμενη είναι άμεσο αποτέλεσμα της προηγούμενης. Έχουμε:

- ΜΕΤΑΝΟΙΑ (πίστη και αναγέννηση).
- ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ (στο όνομα του Ιησού).
- ΔΩΡΕΑ (βάπτισμα) ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Για να λάβει κάποιος το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, απαραίτητη προϋπόθεση είναι να προηγηθούν η μετάνοια και το βάπτισμα στο νερό, γεγονός που σημαίνει ότι πρέπει να είναι κάποιος αναγεννημένος. Αυτό το διευκρινίζει ο Πέτρος λέγοντας ότι η επαγγελία (η υπόσχεση) του αγίου Πνεύματος είναι «...**ΠΡΟΣ ΕΣΑΣ...**» (σε αυτούς δηλαδή που μιλούσε τη στιγμή εκείνη) «...**και προς ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΣΑΣ...**» (στους άμεσους απογόνους τους) «...**και προς πάντας ΤΟΥΣ ΕΙΣ ΜΑΚΡΑΝ...**» (για όλους τους ανθρώπους και σε όλες τις εποχές) «...**όσους ΑΝ ΠΡΟΣΚΑΛΕΣΗ Κύριος ο Θεός ημών**». Εφόσον ο Ιησούς σε προσκάλεσε και σε αναγέννησε με το Πνεύμα Του, θέλει να σε βαπτίσει και με το Πνεύμα Του, γιατί η επαγγελία Του είναι και για σένα. Απαραίτητη προϋπόθεση για να βαπτισθεί κάποιος με το άγιο Πνεύμα είναι να έχει αναγεννηθεί. Αναγέννηση (σωτηρία) και βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα είναι δύο διαφορετικές εμπειρίες.

4. ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΩ ΓΙΑ ΝΑ ΛΑΒΩ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ; Θα πρέπει να κάνεις πέντε σημαντικά (πνευματικά) βήματα:

- **ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ** και **ΝΑ ΜΗΝ ΑΜΦΙΒΑΛΛΕΙΣ** στον Λόγο του Θεού ότι αυτό που λέγει θα το εκπληρώσει στη ζωή σου (Ιωάννης Ζ:38 /Εβραίους ΙΑ:6 /Ρωμαίους ΙΔ:23).
- **ΝΑ ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΕΙΣ**, δηλαδή να υπακούσεις στον Λόγο του Θεού και η υπόσχεσή Του θα γίνει πραγματικότητα (Πράξεις Ε:32).
- **ΝΑ ΕΚΖΗΤΗΣΕΙΣ** από την καρδιά σου την επαγγελία του αγίου Πνεύματος (Λουκάς ΙΑ:13).
- **ΝΑ ΤΟ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ** όπως ο Ιησούς παρήγγειλε (Πράξεις Α:4).
- **ΝΑ ΔΟΞΑΖΕΙΣ** και να ευχαριστείς τον Κύριο, όταν εκζητείς την

επαγγελία Του στη ζωή σου.

5. ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ. Υπάρχουν, ανά τον κόσμο, πολλές χριστιανικές ομολογίες που δεν δέχονται ότι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, όταν συνοδεύεται από το υπερφυσικό χάρισμα των ξένων γλωσσών, είναι και για μας σήμερα. Γι' αυτό διακηρύττουν πως, όταν ο άνθρωπος αναγεννιέται δια του Πνεύματος του Θεού, ταυτόχρονα βαπτίζεται και με αυτό, χωρίς όμως να λαλεί ξένες γλώσσες, σαν σημείο ότι το έλαβε. Αποτέλεσμα αυτής της διδαχής είναι να απορρίπτουν και την αναγέννηση (σωτηρία) στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης. Η Αγία Γραφή όμως για το θέμα αυτό, αναφέρει τα ακόλουθα:

Ο Μωυσής παρακαλεί τον Θεό, εξαιτίας της ανομίας του Ισραήλ, να εξαλείψει το όνομά του από το Βιβλίο της Ζωής (Εξοδος ΛΒ:32). Άρα τα ονόματα των αγίων της Π.Δ. ήταν γραμμένα στο Βιβλίο της Ζωής, όπως γίνεται και με τους πιστούς της Καινής Διαθήκης (βλ. Φιλιππησίους Δ:3 /κλπ).

Ο Νικόδημος, όταν συνομιλούσε με τον Ιησού και απορούσε πως γινόταν η αναγέννηση («η άνωθεν γέννηση») άκουσε τον Ιησού να τον επιπλήττει, λέγοντάς του: «**Συ είσαι διδάσκαλος του Ισραήλ και ΤΑΥΤΑ δεν εξεύρεις;**» (Ιωάννης Γ:1-10). Αυτό σημαίνει ότι στην περίοδο της Π.Δ. γνώριζαν και δίδασκαν την οδό της σωτηρίας.

Οι μαθητές είχαν αναγεννηθεί, πριν την Πεντηκοστή. Γι' αυτό τους διαβεβαίωσε ο ίδιος ο Ιησούς, λέγοντάς τους: «...**Χαίρετε μάλλον, ότι τα ονόματά σας ΕΓΓΡΑΦΗΣΑΝ** (όχι «θα γραφτούν») **εν τοις ουρανοίς...**» (Λουκάς Ι':20). Τα ονόματά τους είχαν γραφτεί στο Βιβλίο της Ζωής και ήταν πλέον καθαροί: «**Σεις είσθε ΚΑΘΑΡΟΙ, αλλ' ουχί πάντες** (εννοούσε τον Ιούδα) **...ο λελουμένος δεν έχει χρείαν, ειμή τους πόδας να νιφθή, αλλ' είναι όλος καθάρος**» (Ιωάννης ΙΓ:8-10). Άλλωστε πως οι μαθητές θα έκαναν θαύματα, πριν την Πεντηκοστή, εάν δεν είχαν πίστη; Εάν δεν είχαν αναγέννηση πνευματική; Είναι αδύνατον κάποιος άπιστος, να ενεργεί σημεία και τεράστια στο όνομα του Κυρίου Ιησού (βλ. Ματθαίος Ι':1 /Μάρκος ς':7-13 /Λουκάς Ι':17-19 /κλπ).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για πληρέστερη ενημέρωση, διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «**ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**» (έκδοση 2021 - σελ. 526)

1. «Πνευματικά χαρίσματα» ή «χαρίσματα του αγίου Πνεύματος» ονομάζονται οι υπερφυσικές δυνάμεις που δίνει ο Θεός στον πιστό και που είναι απαραίτητες για τη συντριβή των σκοτεινών πονηρών δυνάμεων, αλλά και για την οικοδομή του σώματος της εκκλησίας. Συνέχεια η Γραφή μας προτρέπει «*ζητείτε μετά ζήλου....*» τα καλύτερα χαρίσματα και ειδικότερα «*το προφητεύειν και το λαλείν γλώσσας μη εμποδίζετε*» (βλ. Α΄ Κορινθίους 1Β:31, 1Δ:1, 39).

Ο Ιησούς έχει δώσει σε όλους τους πιστούς **ΕΞΟΥΣΙΑ** και **ΔΥΝΑΜΗ**. Η εξουσία έρχεται αμέσως με την αναγέννηση και η δύναμη δίνεται με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος. Ο Ιησούς είπε: «*ΣΗΜΕΙΑ δε εις τους πιστεύσαντας θέλουσι παρακολουθεί ταύτα, εν τω ονόματί μου θέλουσιν ΕΚΒΑΛΛΕΙ ΔΑΙΜΟΝΙΑ, θέλουσι λαλεί ΝΕΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, όφεις θέλουσι πιάνει, και εάν θανάσιμόν τι πίοσι, ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΒΛΑΨΕΙ ΑΥΤΟΥΣ, επί αρρώστους θέλουσιν επιθέσει τας χείρας και ΘΕΛΟΥΣΙ ΙΑΤΡΕΥΕΣΘΑΙ*» (Μάρκος 1ς:17-18). Την παραπάνω εξουσία να ενεργεί σημεία την έχει ο κάθε αναγεννημένος πιστός, πλην της περίπτωσης του «λαλείν νέας γλώσσας», γιατί αυτό προϋποθέτει την εμπειρία της Πεντηκοστής μέσα στη ζωή του.

Οι μαθητές του Ιησού **ΠΡΙΝ** την Πεντηκοστή έκαναν θαύματα όταν τους έστειλε δύο-δύο ο Ιησούς, αλλά η πνευματική τους πορεία και γενικά η μαρτυρία τους ήταν άτολμη και χλιαρή. Πολλές φορές φέρθηκαν με δειλία και φόβο. **ΜΕΤΑ** όμως που βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα είχαν και εξουσία και δύναμη να εκτελούν τον Λόγο του Κυρίου με παρρησία, τόλμη, αφοβία και αποφασιστικότητα. Δεν τους ένοιαζε πλέον τίποτε, ούτε δοκιμασίες και κακουχίες, ούτε φυλακή και χλευασμός. Ένα μόνο τους ενδιέφερε, να υπακούσουν και να εκτελέσουν το θέλημα του Κυρίου Ιησού.

Τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος δίνονται για να φανερωθεί η δύναμη και η δόξα του Θεού, αλλά και για την πνευματική τελειοποίηση και οικοδομή των πιστών (βλ. Εφεσίους Δ:12). Όσοι αναγεννημένοι πιστοί και εργάτες του ευαγγελίου δεν δέχονται ότι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και το λαλείν ξένες γλώσσες είναι και για την εκκλησία σήμερα, έχει σαν άμεσο επακόλουθο να μη

δέχονται και τα πνευματικά χαρίσματα, με αποτέλεσμα να προσπαθούν να οικοδομήσουν τους πιστούς με ανθρώπινες ενέργειες και δυνάμεις και όχι με τη δύναμη του αγίου Πνεύματος και την ενέργεια των πνευματικών χαρισμάτων. Ο Κύριος όμως λέγει «*ουχί διά δυνάμεως (ανθρώπινης), ουδέ διά ισχύος (ανθρώπινης), αλλά ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΟΥ...*» (Ζαχαρίας Δ:6).

2. Στην επιστολή Α΄ Κορινθίους, κεφ.1Β:4-11, βλέπουμε ότι η ενέργεια του αγίου Πνεύματος του Θεού εκδηλώνεται με εννέα (9) χαρίσματα, τα οποία είναι:

«Είναι δε **ΔΙΑΙΡΕΣΕΙΣ ΧΑΡΙΣΜΑΤΩΝ**, το Πνεύμα όμως το αυτό, είναι και **ΔΙΑΙΡΕΣΕΙΣ ΔΙΑΚΟΝΙΩΝ**, ο Κύριος όμως ο αυτός, είναι και **ΔΙΑΙΡΕΣΕΙΣ ΕΝΕΡΓΗΜΑΤΩΝ**, ο Θεός όμως είναι ο αυτός, ο ενεργών τα πάντα εν πάσι.

Δίδεται δε εις έκαστον η φανέρωσις του Πνεύματος προς το συμφέρον. Διότι εις άλλον μεν δίδεται διά του Πνεύματος **ΛΟΓΟΣ ΣΟΦΙΑΣ**, εις άλλον δε **ΛΟΓΟΣ ΓΝΩΣΕΩΣ**, κατά το αυτό Πνεύμα, εις άλλον δε **ΠΙΣΤΙΣ**, διά του αυτού Πνεύματος, εις άλλον δε **ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΙΑΜΑΤΩΝ**, διά του αυτού Πνεύματος, εις άλλον δε **ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΘΑΥΜΑΤΩΝ**, εις άλλον δε **ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ**, εις άλλον δε **ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ**, εις άλλον δε **ΕΙΔΗ ΓΛΩΣΣΩΝ**, εις άλλον δε **ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΓΛΩΣΣΩΝ...**» .

Παρατηρούμε ότι υπάρχουν τρεις κατηγορίες χαρισμάτων και μεταξύ των κατηγοριών αυτών υπάρχουν και διαιρέσεις. «**Διαιρώ**» δεν σημαίνει «χωρίζω», αλλά «διανέμω». Έχουμε διανομή χαρισμάτων, διακονιών και ενεργημάτων του Πνεύματος. Οι τρεις κατηγορίες των χαρισμάτων με τις διαιρέσεις τους είναι:

- **Χαρίσματα ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ:** Λόγος σοφίας, λόγος γνώσεως και διακρίσεις πνευμάτων.
- **Χαρίσματα ΔΥΝΑΜΗΣ:** Ενέργειες θαυμάτων, πίστη και χαρίσματα ιαμάτων.
- **Χαρίσματα ΟΜΙΛΙΑΣ:** Προφητεία, είδη γλωσσών και ερμηνεία γλωσσών.

Στην προς Εφεσίους επιστολή, κεφ.Δ:11, βλέπουμε άλλα πέντε (5) χαρίσματα, τα οποία είναι διαφορετικές ενέργειες του Πνεύματος του Θεού από τις παραπάνω εννέα (9) και τα οποία είναι: **Απόστολοι – Προφήτες – Ευαγγελιστές – Ποιμένες – Διδάσκαλοι**. Το ίδιο αναφέρεται και την Α΄ Κορινθίους 1Β:27-28. Βασικά τα 9 χαρίσματα

είναι για όλο το σώμα της εκκλησίας, ενώ τα άλλα 5 παρατηρούνται ιδιαίτερα στην πνευματική ηγεσία της εκκλησίας. Τα χαρίσματα δόθηκαν για να οικοδομείται ΟΛΟ το σώμα του Χριστού (βλ. Α' Κορινθίους ΙΔ:12).

Όλοι οι πιστοί δεν έχουν **ΟΛΑ τα χαρίσματα**, όπως επίσης δεν έχουν και όλοι τα **ΙΔΙΑ χαρίσματα**: «Μη πάντες (είναι) **ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ**; Μη πάντες **ΠΡΟΦΗΤΑΙ**; Μη πάντες **ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ**; Μη πάντες (ενεργούσι) **ΘΑΥΜΑΤΑ**; Μη πάντες έχουν χαρίσματα **ΙΑΜΑΤΩΝ**; Μη πάντες λαλούσι **ΓΛΩΣΣΑΣ**; Μη πάντες **ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΟΥΣΙ**; Ζητείτε μετά ζήλου τα καλύτερα χαρίσματα...» (Α' Κορινθίους ΙΒ:29-31). Πολλοί εδώ βλέπουν ένα επιχείρημα ότι όλοι οι βαπτισμένοι με άγιο Πνεύμα δεν μιλούν πάντοτε με ξένες γλώσσες. Ο Παύλος εδώ δεν αναφέρεται στο «λαλείν νέας γλώσσας» **σαν σημείο**, αλλά **σαν χάρισμα**. Το σημείο είναι για τον καθένα που βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα, γι' αυτό προτρέπει «*το λαλείν γλώσσας ΜΗ ΕΜΠΟΔΙΖΕΤΕ*», ενώ το χάρισμα δεν είναι για όλους. Ο Θεός δίνει τα χαρίσματά Του όπως Εκείνος θέλει («...καθώς ηθέλησεν», βλ. Α' Κορινθίους ΙΒ:18).

3. Επίσης πρέπει να γίνει διάκριση και διαχωρισμός μεταξύ ΚΑΡΠΟΥ (βλ. Γαλάτας Ε:22 /Εφεσίους Ε:9, κλπ) και ΧΑΡΙΣΜΑΤΩΝ του αγίου Πνεύματος. Ο καρπός του Πνεύματος έρχεται **εντός μας** (μέσα μας) και είναι απαραίτητος για την αιώνια ζωή. Αντίθετα, το χάρισμα του Πνεύματος έρχεται **εκτός** και μπορεί να μας βλάψει εάν δεν το χρησιμοποιούμε σωστά, για παράδειγμα όταν υπερηφανευτούμε. Πρέπει ο πιστός να ενεργεί με σοφία και ταπεινότητα για να έχει αποτέλεσμα αιώνιο. Τα χαρίσματα του Πνεύματος δεν κάνουν τον πιστό πνευματικό, αυτό γίνεται με τον καρπό του αγίου Πνεύματος, που είναι το θεμέλιο του αγιασμού του (αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα και εγκράτεια).

Τα χαρίσματα έχουν δοθεί για να τελειοποιήσουν το σώμα του Χριστού, την εκκλησία: «Εἰς ἓνα δε ἕκαστον ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις, κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεάς τοῦ Χριστοῦ.... Καὶ αὐτός (ο Ἰησοῦς) ἔδωκεν ἄλλους μὲν ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ, ἄλλους δε ΠΡΟΦΗΤΑΣ, ἄλλους δε ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΑΣ, ἄλλους δε ΠΟΙΜΕΝΑΣ καὶ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ, πρὸς τὴν ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΙΝ τῶν ἁγίων διὰ τὸ ἔργον τῆς διακονίας, διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, **εὐσοῦ** κατανήσωμεν ΠΑΝΤΕΣ εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ....» (Εφεσίους Δ:7, 11-13).

Πρέπει ο κάθε πιστός να ζητά «μετά ζήλου» τα πνευματικά χαρίσματα, γιατί δεν οικοδομείται μόνον η εκκλησία, σαν σύνολο, αλλά και ο ίδιος, καθόσον ο Κύριος τον έχει χρίσει και δια μέσου αυτού ενεργούνται τα χαρίσματά Του.

Η Αγία Γραφή παρουσιάζει την ξεχωριστή θέση που πρέπει να έχουν τα πνευματικά χαρίσματα μέσα στη ζωή της εκκλησίας, που συχνά παρομοιάζεται με την εικόνα του ανθρώπινου σώματος (βλ. Εφεσίους Α:22-23, Δ:11-13 /Α' Κορινθίους ΙΒ:12-27, κλπ). Όπως **το ανθρώπινο σώμα** για να διατηρηθεί στη ζωή χρειάζεται τροφή και νερό, έτσι και **το σώμα της εκκλησίας του Χριστού** για να οικοδομηθεί σωστά και να τελειοποιηθούν οι πιστοί, θα πρέπει να έχει τα χαρίσματα του Πνεύματος, τα οποία δεν πρέπει να μένουν παθητικά, αλλά να ενεργούνται και να φανερώνεται η δόξα της κεφαλής (του Ιησού) στο υπόλοιπο σώμα. Το αρχαίο κείμενο δεν λέγει «προς την τελειοποίησιν», αλλά «*προς καταρτισμόν των αγίων*». Πρέπει ο λαός του Θεού, δια των χαρισμάτων του Πνεύματος να καταρτισθεί πνευματικά για να μπορέσει στη συνέχεια και να οικοδομηθεί.

Το «βάπτισμα» του Πνεύματος είναι η ΔΥΝΑΜΗ του πιστού, ο «καρπός» του Πνεύματος είναι ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ του πιστού και τα «χαρίσματα» του Πνεύματος είναι τα ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΚΑΛΩΠΙΣΜΑΤΑ της νύμφης εκκλησίας. Πολλοί λένουν «Εγώ θέλω να έχω μόνον τον καρπό του Πνεύματος, δεν χρειάζομαι το βάπτισμα ή χαρίσματα, αφού δεν με κάνουν πιο πνευματικό!!!» Ένα φυσικό δέντρο δεν μπορεί, σε καμιά περίπτωση, να έχει καρπό, εάν δεν έχει κορμό, κλαδιά και φύλλα. Το ίδιο και ένα πνευματικό δέντρο, δεν θα έχει ποτέ καρπό, εάν δεν έχει πνευματικό κορμό (βάπτισμα) και κλαδιά με πλούσιο φύλλωμα (χαρίσματα). Τα πνευματικά χαρίσματα δόθηκαν στο σώμα της εκκλησίας από την Κεφαλή της, που τα είχε υποσχεθεί: «*Αναβάς εἰς ὕψος, ἠγαλώτησεν αἰχμαλωσίαν, καὶ ἔδωκεν χαρίσματα εἰς τοὺς ἀνθρώπους...*» (Εφεσίους Δ:8-9). Ο Ιησοῦς ἔδωσε χαρίσματα στους αγίους Του για την ιδιαίτερη διακονία τους και για την οἰκοδομή του σώματός Του, για να μην είναι πνευματικά νήπια, ακολουθώντας κάθε άνεμο διδασκαλίας.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για πληρέστερη ενημέρωση, διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «**ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**» (έκδοση 2021 - σελ. 526)

1. Η δόξα του Θεού φανερώνεται μέσα από τις ιδιότητές Του, οι οποίες είναι οι πολύχρωμες ακτίνες απ' όπου λάμπει η άγια φύση Του. Η γνώση των ιδιοτήτων Του από τον πιστό, αποτελεί μια μικρή γεύση του ουρανού. Ο Θεός αποκάλυψε τον εαυτό Του με πολλούς και διαφορετικούς τρόπους, αλλά η μεγαλύτερη αποκάλυψή Του έγινε στο πρόσωπο του εκλεκτού Του, του κεχρισμένου Του Ιησού Χριστού «*όστις είναι (η ορατή) ΕΙΚΩΝ του Θεού του αοράτου*» (Κολοσσαείς Α:15). Στον Ιησού βλέπουμε τις υπέροχες εκλάμψεις της μεγαλοπρέπειας και της δόξας του Πατέρα. Η σοφία, η αγάπη, η δικαιοσύνη και η αγιότητα του Θεού ακτινοβολούν μέσα από τον Υιό: «*Όστις είδεν Εμέ, ΕΙΔΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ...*» (Ιωάννης ΙΔ:9).

Οι βασικές ιδιότητες του Θεού, όπως αυτές μας αποκαλύπτονται μέσα στον άγιο Λόγο Του είναι: Παντοδύναμος, δημιουργός, ποιητής, αιώνιος, αόρατος, πανταχού παρών, αναλλοίωτος, αμετάβλητος, ανεξιχνίαστος, πνεύμα, ένας στη φύση Του, οικτίρμων και ελεήμων, αγαθός, αγάπη, κλπ.. Παρακάτω θα ασχοληθούμε μόνο με μία από τις ιδιότητές Του, το ότι είναι «ένας».

2. Η Αγία Γραφή επανειλημμένα διακηρύττει ότι ο Θεός είναι «**ΕΝΑΣ**». Αυτό δίδαξαν ο Ιησούς, οι απόστολοι και γενικά η εκκλησία των πρώτων αιώνων. Ακόμα και τα δαιμόνια πιστεύουν σ' αυτό και φρίττουν: «*Σὺ πιστεύεις ὅτι ὁ Θεός ἐστίν Εἰς, καλῶς ποιεῖς, καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσι καὶ φρίττουσι*» (Ιάκωβος Β:19).

Ο απ. Παύλος στις επιστολές του, τόνιζε συχνά την αλήθεια αυτή, καθόσον ήταν επιτακτική ανάγκη να ξεχωρίσει η χριστιανική πίστη από την πολυθεΐα των γύρω ειδωλολατρικών λαών:

- «*Επειδή Εἰς (ἐστίν) ὁ Θεός, ὅστις θέλει δικαιώσει*» (Ρωμαίους Γ:30).
- «*Εἰς Θεός καὶ Πατήρ πάντων, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων...*» (Εφεσίους Δ:6).
- «*Ὁ δε μεσίτης δεν ἐστίν ἐνός, ὁ Θεός ὅμως ἐστίν Εἰς*» (Γαλάτας Γ:20)
- «*Διότι (ἐστίν) Εἰς ὁ Θεός, Εἰς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς*» (Α' Τιμόθεου Β:5).
- «*Ἐξεύρομεν ὅτι τὸ εἶδωλον (ἐστίν) οὐδέν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὅτι*

ΔΕΝ (υπάρχει) ΟΥΔΕΙΣ ΑΛΛΟΣ ΘΕΟΣ, ἐμὴ Εἰς Θεός, διότι ἀν καὶ ἦναι λεγόμενοι θεοί...» (Α' Κορινθίους Η:4-5).

- «*Ἄλλ' εἰς ἡμᾶς (ἐστίν) Εἰς Θεός, ὁ Πατήρ*» (Α' Κορινθίους Η:6).

Στο Δευτερονόμιο ζ' /6:4 γράφει: «**Ἄκουε Ἰσραήλ, Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν ἐστίν Εἰς Κύριος**». Το Εβραϊκό κείμενο λέγει «**Ἄκουε Ἰσραήλ, ΓΙΑΧΒΕ ΕΛΟΧΙΜ, ΓΙΑΧΒΕ ΕΧΑΔ**», που κατά γράμμα σημαίνει «...Κύριος Θεός, Κύριος Εἰς» Την ίδια διακήρυξη έκανε και ο Ιησούς, όταν Τον ρώτησαν, ποια είναι «πρώτη» όλων των εντολών: «**Ὁ δε Ἰησοῦς ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν, ὅτι ΠΡΩΤΗ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ (ἐστίν), Ἄκουε Ἰσραήλ, Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν ἐστίν Εἰς Κύριος**» (Μάρκος ΙΒ:29). Στα Εβραϊκά η λέξη «εχάδ» έχει την έννοια της απόλυτης ακεραίας μονάδας και αυτό ήταν που διαφοροποιούσε τον μόνο αληθινό Θεό από τους πολλούς ψεύτικους θεούς που ο άνθρωπος δημιούργησε και λάτρευε.

Ο ἴδιος ο Πατέρας αναφέρει για τον εαυτό Του:

- «**Προ Εμοῦ (ἄλλος) Θεός ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ, οὐδέ ΘΕΛΕΙ ΥΠΑΡΧΕΙ μετ' Εμέ. Εγώ, Εγώ (εἶμαι) Κύριος, ἐκτός Εμοῦ ΣΩΤΗΡ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ**» (Ησαΐας ΜΓ:10-11).
- «**Οὕτω λέγει ὁ Κύριος, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ...Εγώ (εἶμαι) ὁ ΠΡΩΤΟΣ καὶ ὁ ΕΣΧΑΤΟΣ καὶ ἐκτός Εμοῦ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ**» (Ησαΐας ΜΔ:6 /βλ. Αποκάλυψη Α:8,17, ΚΒ:13).).
- «**Εγώ εἶμαι ὁ Κύριος καὶ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΟΣ, δεν ὑπάρχει ἐκτός Εμοῦ Θεός**» (Ησαΐας ΜΕ:5).
- «**Εἰς Εμέ ΒΛΕΨΑΤΕ, καὶ σώθητε, πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς, διότι Εγώ (εἶμαι) ὁ Θεός, καὶ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΛΟΣ...**» (Ησαΐας ΜΕ:22).
- «**Εγώ (εἶμαι) ὁ Κύριος, τούτο (ἐστίν) τὸ ὄνομά Μου, καὶ ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΔΩΣΕΙ ΤΗΝ ΔΟΞΑΝ ΜΟΥ Εἰς ΑΛΛΟΝ...**» (Ησαΐας ΜΒ:8).

Έχουμε έναν Θεό, τον Πατέρα, ο οποίος είναι ο σωτήρας, ο λυτρωτής και ο Κύριός μας. Αποκάλυψε τον εαυτό Του στον άνθρωπο πολλάκις και πολυτρόπως, αλλά «*ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐφανέρωθη Ἐν Υἱῷ*» (Εβραίους Α:1) φανερώθηκε στο πρόσωπο του μονογενή Υιού Του, του **ΙΗΣΟΥ** και σήμερα κατοικεί μέσα μας διά του αγίου **ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ** Του. Ο Παύλος γράφει «*Ὁ Θεός ἐφανέρωθη ἐν σαρκί*» (Α' Τιμόθεου Γ:16), μέσα στον άνθρωπο Χριστό Ιησού κατόι-

κησε, χωρίς μέτρο, όλο το πλήρωμα του Πνεύματός Του: «*Διότι εν Αυτώ (τον Ιησού) κατοικεί ΠΑΝ το πλήρωμα της θεότητας (του Πατέρα) σωματικώς*» (βλ. Κολοσσαείς Α:19, Β:9). Αυτό το γεγονός συνέβηκε στη βάπτιση του Ιησού στον Ιορδάνη, όπου το Πνεύμα του Θεού ήρθε και κατοίκησε εντός Του (Βλέπε: Ματθαίος Γ:16-17 / Ιωάννης Α:32-34).

Ο Θεός του Ισραήλ, ο Γιάχβε, φανερώθηκε «εν Υιώ» για να μπορέσουμε να Τον γνωρίσουμε, να Τον ψηλαφίσουμε και για να δούμε τη δόξα Του. Ο Ιησούς είπε «*Όστις είδεν ΕΜΕ, είδε τον ΠΑΤΕΡΑ, Εγώ και ο Πατήρ “εν” είμεθα*» (Ιωάννης ΙΔ:9) και όταν είπε τα λόγια αυτά οι Ιουδαίοι θέλησαν να Τον λιθοβολήσουν, γιατί ταύτιζε τον εαυτό Του (ως άνθρωπος) με τον Πατέρα (βλ. Ιωάννης Γ:29-33). Ο Ιησούς Χριστός είναι η **ορατή** εικόνα του Θεού του **αοράτου** (βλ. Κολοσσαείς Α:15), είναι ο **τύπος** από το **αντίτυπο**, είναι «*το ΑΠΑΥΓΑΣΜΑ (=η ακτινοβολία) της δόξης και ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ της υποστάσεως Αυτού (του Πατέρα)...*» (Εβραίους Α:3). Εδώ λέγει «*της (όχι “των”) υποστάσεως*», γιατί ο Θεός είναι «Ένας» και η θεία υπόστασή Του κατοίκησε με πληρότητα, χωρίς μέτρο, στον Υιό. Θαυμαστή αποκάλυψη.

3. Τον ένα και μόνο Θεό που υπάρχει θα βλέπουμε στον ουρανό, δια μέσου του Υιού Του. Στην Αποκάλυψη ΚΒ:3-4 γράφει: «**Και ουδέν ανάθεμα θέλει είσθαι πλέον, και ο θρόνος του ΘΕΟΥ και του ΑΡΝΙΟΥ** (υπάρχει ΕΝΑΣ θρόνος για ΔΥΟ πρόσωπα) **θέλει είσθαι εν αυτή, και οι δούλοι ΑΥΤΟΥ** (ενώ αναφέρεται σε δύο πρόσωπα, στον Θεό και στο Αρνίο, γραμματικώς έπρεπε να πει «αυτών» και όχι «αυτού») **θέλουσι λατρεύσει ΑΥΤΟΝ, και θέλουσιν ιδεί το ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΑΥΤΟΥ και το ΟΝΟΜΑ ΑΥΤΟΥ θέλει είσθαι επί των μετώπων αυτών...**». Εδώ, ενώ αναφέρεται στο πρόσωπο του Πατέρα και στο πρόσωπο του Υιού (Αρνίου) δεν λέγει «πρόσωπα» και αυτό σημαίνει ότι στον ουρανό θα βλέπουμε «έναν» και αυτό είναι ευνόητο, γιατί ο Θεός Πατέρας, που είναι Πνεύμα (βλ. Ιωάννης Δ:24 / Ιωήλ Β:28 / κλπ.) κατοικεί και διαμένει μέσα στο αναστημένο και ένδοξο πλέον σώμα του Υιού Του και έτσι θα βλέπουμε ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΥΙΟ, ΚΑΙ ΤΟΝ ΥΙΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ, όπως συνέβαινε και εδώ στη Γη: «*Δεν πιστεύεις ότι Εγώ Είμαι εν τω Πατρί και ο Πατήρ είναι εν Εμοί;*» (βλ. Ιωάννης ΙΔ:10,20, Ι':38, ΙΖ:21,23).

Στην Αποκάλυψη ΚΑ:22-23 γράφει: «**Και ναόν δεν είδον εν αυτή** (την ουράνια πόλη), **διότι ναός αυτής είναι Κύριος ο Θεός ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ και το ΑΡΝΙΟΝ. Και η πόλις δεν έχει χρείαν του ηλίου, ουδέ της σελήνης, δια να φέγγωσιν εν αυτή, διότι Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ εφώτισεν αυτήν, και Ο ΛΥΧΝΟΣ ΑΥΤΗΣ (είναι) το ΑΡΝΙΟΝ**». Ο λύχνος είναι το σκεύος το ανθρώπινο (ανθρώπινη φύση του Ιησού) και δια μέσου του λύχνου Χριστού βλέπουμε στην αιωνιότητα να φανερώνεται και να φωτίζεται Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ επάνω μας.

❖ Ο Ιησούς είναι η εικόνα του Πατέρα, που σημαίνει ότι βλέπουμε τον Πατέρα στο πρόσωπο του Υιού Του. Έχουμε ταύτιση των δύο φύσεων, δηλαδή της **θείας φύσης** του Πατέρα και της **ανθρώπινης φύσης** του Ιησού Χριστού. Αυτό είναι το «μυστήριο της ευσεβείας» για το οποίο αναφέρεται ο Παύλος, λέγοντας ότι «*ο Θεός (ο ΕΝΑΣ που υπάρχει, ο Πατέρας) εφανερώθη εν σαρκί...*». Πως ακριβώς έγινε αυτό, δεν γνωρίζουμε. Μια μικρή όμως γεύση αυτού του μυστηρίου έχουμε, όταν ο πιστός λάβει στη ζωή του την εμπειρία της Πεντηκοστής, το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος (βλ. Πράξεις Β:1-4), όπου ο Ιησούς, ως «Πνεύμα ζωοποιούν», κατοικεί μέσα σ' αυτόν: «*Προς εσάς πρώτον ο Θεός, ΑΝΑΣΤΗΣΑΣ τον Υιόν αυτού Ιησούν, ΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝ Αυτόν διά να σας ευλογή, όταν επιστρέφητε έκαστος από των πονηριών υμών*» (Πράξεις Γ:26 / βλ. Β' Κορινθίους ΙΓ:5 / Ιωάννης ΙΔ:17-18 / Α' Κορινθίους ΙΕ:45 / κλπ.). Το σώμα μας γίνεται ναός του αγίου Πνεύματός Του, γίνεται το κατοικητήριο του Θεού και πρέπει να προσευχόμαστε να πληρωθούμε με όλο το πλήρωμα του Πνεύματός Του, γιατί είναι εντολή του Λόγου Του «*πληροῦσθε διά του Πνεύματος...*» (Εφεσίους Ε:18 / βλ. Α' Κορινθίους Γ:16-17, ζ':19-20).

«**Και ο Κύριος θέλει είσθαι βασιλεύς εφ'όλην την γην, εν τη ημέρα εκείνη θέλει είσθαι ΚΥΡΙΟΣ ΕΙΣ** (=εχάδ) **και το ΟΝΟΜΑ Αυτού ΕΝ** (=εχάδ)» (Ζαχαρίας ΙΔ:9). Μέσα στο αναστημένο Αρνίο, ο Πατέρας Θεός θα έχει στήσει τη σκηνή Του (Αποκάλυψη ΚΑ:3, Ζ:15, κλπ.).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για πληρέστερη ενημέρωση, διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «**ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ - Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥΣ**» (κωδικός 23)

Ο ένας και μόνος Θεός που υπάρχει, ο **ΠΑΤΕΡΑΣ**, φανερώθηκε στον άνθρωπο πολλάκις και πολυτρόπως, αλλά «*εν ταις εσχάταις ημέραις εφανερώθη ΕΝ ΥΙΩ*», φανερώθηκε στο πρόσωπο του μονογενή Υιού Του, του **ΙΗΣΟΥ** και σήμερα κατοικεί μέσα μας δια του **ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ** Του. Φανερώθηκε «εν Υιώ», δηλαδή «μέσα από τον Υιό». Ο Ιησούς είχε την τέλεια **ανθρώπινη φύση** (ως άνθρωπος είχε σώμα, ψυχή και πνεύμα και ως άνθρωπος έπαθε), γι' αυτό και αποκαλείται «**ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ**». Παράλληλα είχε και τη **θεία φύση** του Πατέρα, γι' αυτό και αποκαλείται «**ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**». Έχουμε ταύτιση της θείας φύσης του Πατέρα Θεού με την ανθρώπινη φύση του Υιού.

(Α) ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΗ

Ονομάζεται «*άνθρωπος Χριστός Ιησούς*» και «*έσχατος αδάμ*» (βλ. Α' Τιμόθεου Β:5 /Α' Κορινθ.ΙΕ:45) και είναι ο μόνος μεσίτης μας προς τον Θεό Πατέρα. **Σαν άνθρωπος** πειράστηκε, έπαθε, έκλαψε, υπέφερε, πόνεσε, σταυρώθηκε, πέθανε και τάφηκε. Είναι ο Υιός του Θεού (πολλοί χρησιμοποιούν τον όρο «**ο Θεός Υιός**», που είναι λάθος), τον οποίο γέννησε ο Πατέρας δια μέσου της παρθένου Μαρίας. **Σαν άνθρωπος** φαίνεται στην Αποκάλυψη σαν «*το Αρνίον το εσφαγμένον*» και σαν «*τη ρίζα και το γένος του Δαβίδ*» (βλ. Αποκ. Ε:5,12 και ΚΒ:16). Σαν άνθρωπος είναι κατώτερος από τον Πατέρα και υποτάσσεται σ' Αυτόν: «*Και αυτός ο Υιός θέλει υποταχθή εις τον υποτάξαντα εις Αυτόν τα πάντα, διά να ήναι ο Θεός ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΝ ΠΑΣΙ*» (Α' Κορινθίου ΙΕ:28 /βλ.επίσης Γ:23 και ΙΑ:3).

(Β) ΘΕΙΑ ΦΥΣΗ

Ο Ιησούς Χριστός ως προ τη θεότητά Του είναι:

1. «**Ο ΘΕΟΣ** (ο ΕΝΑΣ και ΜΟΝΟΣ που υπάρχει) **εν Χριστώ**» (Β' Κορινθ. Ε:19).
2. «**Ο ΘΕΟΣ** (που) **φανερώθηκε εν ΣΑΡΚΙ**» (Α' Τιμόθεου Γ:16). Δηλαδή είναι «**Ο ΓΙΑΧΒΕ** που φανερώθηκε μέσα στη ΣΑΡΚΑ του Υιού Του, του Ιησού Χριστού».

3. «**Ο ΘΕΟΣ** (ο «**ΗΛ**») **μεθ' ημών: ο ΕΜΜΑΝΟΥ- ΗΛ**» (Ματθαίος Α:23). «**ΗΛ**» ή «**ΕΛ**» είναι ο ενικός αριθμός του «**ΕΛΟΧΙΜ**». Άρα ο Ιησούς είναι η φανέρωση του «**Ελοχίμ**». Κατά γράμμα «**ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ**» σημαίνει «**ο ΗΛ μεθ' ημών**».
4. «**Ο ΘΕΟΣ ΙΣΧΥΡΟΣ**» - Εβραϊκά είναι «**ΕΛ ΓΚΙΜΠΟΡ**» (Ησαΐας Θ:6).
5. «**ΑΙΩΝΙΟΣ ΠΑΤΗΡ**» (Ησαΐας Θ:6). Ο Ιησούς αποκαλείται «**αιώνιος Πατέρας**», αλλά **ΠΑΤΕΡΑΣ** είναι μόνον ένας, ο **ΘΕΟΣ**. Άρα ο Ιησούς είναι η φανέρωση του Πατέρα Θεού (**ΣΗΜΕΙΩΣΗ**: Στο κείμενο της μετάφρασης του Αρχ. Νεόφυτου Βάμβα αναφέρεται λάθος «**ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΑΙΩΝΟΣ**»).
6. «**Ο ΕΛΟΧΙΜ**» (βλ. Ψαλμός ΜΕ:6-7 /Εβραίους Α:8-9 / Ησαΐας ΛΕ:4, Μ:3 /Ματθαίος Α:23, Γ:3 /κλπ.).
7. «**Ο ΓΙΑΧΒΕ**» (βλ. Λουκάς ΚΑ:8 /Εφεσίους Δ:5-6 /Ιωάννης Η:24, 28, 58, ΙΓ:19 Ψαλμός ΡΙ':1 /κλπ.).
8. «**Το Α και το Ω, η ΑΡΧΗ και το ΤΕΛΟΣ**» (Αποκάλυψη Α:8).
9. «**...ο ΩΝ, και ο ΗΝ, και ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ, ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ**» (Αποκάλυψη Α:8). Εδώ ο Ιησούς φανερώνεται ως ο «**Παντοκράτωρ**». Δεν υπάρχουν ΠΟΛΛΟΙ «**Παντοκράτορες**», αλλά μόνον «**ΕΝΑΣ**», ο Πατέρας, ο οποίος φανερώθηκε «**εν Υιώ**».
10. «**...ο ΩΝ επί πάντων ΘΕΟΣ ευλογητός**» (βλ. Ρωμαίους Θ:5 /Εφεσίους Δ:5-6 /κλπ.).
11. «**Ο Αληθινός ΘΕΟΣ και η Ζωή η Αιώνιος**» (Α' Ιωάννου Ε:20).
12. «**Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΣ και Ο ΘΕΟΣ ΜΑΣ**» (Ιωάννης Κ:28).
13. «**Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΘΕΟΣ και ΣΩΤΗΡΑΣ ΗΜΩΝ**» (Τίτος Β:13).
14. «**Ο ΚΥΡΙΟΣ**» (βλ. Πράξεις Β:36, Ι':36 / Ματθαίος ΚΗ:18 /Ιωάννης Γ:35, ΙΖ:2, κλπ.). Ο «**Κύριος**» του ουρανού και της γης φανερώθηκε «**εν Χριστώ**».
15. «**Ο ΕΓΩ ΕΙΜΙ**», Εβραϊκά «**ΕΧΓΙΕ**» (βλ. Έξοδος Γ:13-14 /Ιωάννης Η:24).

Θαυμαστή αποκάλυψη. Ο ένας και μόνος αληθινός Θεός που υπάρχει, ο **ΓΙΑΧΒΕ**, φανερώθηκε στη σάρκα, στο πρόσωπο του μονογενή Υιού Του για να Τον γνωρίσουμε, να Τον ψηλαφίσουμε και να δούμε τη δόξα Του. Ο Ιησούς Χριστός είναι η **ορατή** εικόνα

του Θεού του **αοράτου** (βλ. Κολοσσαείς Α:15), είναι ο **τύπος** από το **αντίτυπο**, είναι «*το ΑΠΑΥΓΑΣΜΑ (=η ακτινοβολία) της δόξης και ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ της υποστάσεως Αυτού (του Πατέρα)...*» (Εβραίους Α:3). Εδώ λέγει «της (όχι “των”) **υποστάσεως**», γιατί ο Θεός είναι «Ένας» και η θεία υπόστασή Του κατοίκησε χωρίς μέτρο στον Υιό.

❖ Η Αγία Γραφή διακηρύττει **μόνο ΕΝΑ Θεό**, τον Πατέρα και αυτή τη διακήρυξη έκανε ο Ιησούς, όταν Τον ρώτησαν, ποια είναι «πρώτη» όλων των εντολών: «**Απεκρίθη ο Ιησούς ότι πρώτη εστίν “Άκουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών, ΕΙΣ ΕΣΤΙΝ”...**» (Μάρκος ΙΒ:29 - αρχ. κείμενο /βλ. Δευτερονόμιο ζ':4). Ο ίδιος ο Θεός λέγει: «**Προ Εμού (άλλος) Θεός ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ, ουδέ ΘΕΛΕΙ ΥΠΑΡΧΕΙ μετ' Εμέ. Εγώ, Εγώ (είμαι) Κύριος, εκτός Εμού ΣΩΤΗΡ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ**» (Ησαΐας ΜΓ:10-11/κλπ).

Η θεότητα που κατοικούσε στον Υιό ήταν του Πατέρα. Έχουμε τον «**ΑΝΘΡΩΠΟ Χριστό Ιησού**» και το «**ΘΕΟ Πατέρα**», όπου η ανθρώπινη φύση του Υιού ταυτίζεται με τη θεία φύση του Θεού Πατέρα: «**Διότι εν Αυτώ (τον Ιησού) κατοικεί ΠΑΝ το πλήρωμα της θεότητας σωματικώς**» (Κολοσσαείς Α:19) και εξηγεί στο κεφ.Α:9 ότι η θεότητα είναι του Πατέρα. Ο ίδιος ο Ιησούς μας διαβεβαιώνει ότι Αυτός που μένει και κατοικεί μέσα Του είναι ο ίδιος ο Πατέρας:

- «**Διά να γνωρίσητε και πιστεύσητε, ότι ο Πατήρ (είναι) ΕΝ ΕΜΟΙ, και Εγώ ΕΝ ΑΥΤΩ**» (Ιωάννης Ι':38).
- «**Όστις είδεν ΕΜΕ, είδε τον ΠΑΤΕΡΑ ...Δεν πιστεύεις ότι Εγώ Είμαι εν τω Πατρί και ο Πατήρ είναι εν Εμοί;**» (Ιωάννης ΙΔ:9-10).
- «**...Αλλ' ο Πατήρ ο μένων εν Εμοί, αυτός εκτελεί τα έργα**» (Ιωάννης ΙΔ:10).

❖ Υπάρχει πληθώρα εδαφίων μέσα στην Αγία Γραφή που παρουσιάζουν ταυτόχρονα την ανθρώπινη φύση του Υιού και τη θεία φύση του Πατέρα. Θα αναφέρουμε μερικά ενδεικτικά:

1. **ΡΩΜΑΙΟΥΣ Θ:5** «...Των οποίων (είναι) οι πατέρες, και εκ των οποίων (εγεννήθη) ο Χριστός **το κατά σάρκα, ο ων επί πάντων Θεός ευλογητός εις τους αιώνας**». «Το κατά σάρκα» και «ο Χριστός» αναφέρονται στην ανθρώπινη φύση του Ιησού. ΧΡΙΣΤΟΣ δεν είναι το όνομα του Υιού, αλλά δείχνει την αποστολή Του, είναι ο κεχρισμένος του Πατέρα (βλ. Λουκάς Δ:18). Ο «**ών** επί πάντων Θεός ευλογη-

τός» αναφέρεται στη θεία φύση του Ιησού Χριστού.

2. **Β' ΚΟΡΙΝΘ. Ε:19** «...Δηλονότι ο **ΘΕΟΣ ήτο ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ, διαλλάσων τον κόσμον προς εαυτόν**». **Χριστός** σημαίνει «κεχρισμένος» και αφορά την ανθρώπινη φύση του Ιησού, γιατί ο άνθρωπος χρίεται και όχι ο Θεός. «**Ο Θεός εν Χριστώ**» αναφέρεται στη θεία φύση του Ιησού, γιατί μέσα Του κατοικούσε ο Πατέρας.

3. **ΙΩΑΝΝΗΣ Κ:28** «**Και απεκρίθη ο Θωμάς, και είπε προς αυτόν, ο ΚΥΡΙΟΣ μου, και ο ΘΕΟΣ μου...**» «**Ο Κύριος μου**» είναι η ανθρώπινη φύση του Ιησού και «**ο Θεός μου**» είναι η θεία φύση Του. Ο Θωμάς σαν Εβραίος δεν είχε καμιά σχέση με την ειδωλολατρεία των γύρω λαών, λάτρευε τον ένα και μόνο αληθινό Θεό των πατέρων του. Στο πρόσωπο του αναστημένου Ιησού αναγνώρισε τη φανέρωση του Γιάχβε.

4. **ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ Α:15** «...Όστις (ο Ιησούς) είναι **ΕΙΚΩΝ του Θεού του αοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως**». Η ΟΡΑΤΗ ΕΙΚΟΝΑ αναφέρεται στην ανθρώπινη φύση του Ιησού, γιατί ο Θεός είναι αόρατος και Αυτόν «**ουδείς είδε πώποτε**», αλλ' «**ο ών εις τον κόλπον του Πατρός Εκείνος ΕΦΑΝΕΡΩΣΕΝ Αυτόν**» (βλ. Ιωάννης Α:18, Β' Κορινθίους Ε:19, κλπ). Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΘΕΟΣ «εφανερώθη εν Χριστώ».

5. **ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ Α:17-18** «...Μη φοβού, Εγώ είμαι ο **ΠΡΩΤΟΣ και ο ΕΣΧΑΤΟΣ, ο ΖΩΝ και έγεινα ΝΕΚΡΟΣ...**» Η φράση «**και έγεινα νεκρός**» αναφέρεται στην ανθρώπινη φύση του Ιησού. «**Ο πρώτος και ο έσχατος**» αναφέρεται στη θεία φύση Του, που είναι του Πατέρα, γιατί Αυτός είναι «ο πρώτος και ο έσχατος» (βλ. Ησαΐας ΜΑ:4, ΜΔ:6, ΜΗ:12).

Αυτός είναι ο Κύριος Ιησούς Χριστός τον οποίο υψώνουμε, λατρεύουμε και δοξάζουμε, **Αυτός** είναι ο μόνος ΜΕΣΙΤΗΣ μας προς τον Θεό Πατέρα, **Αυτός** είναι που διακήρυξε «**Σε Μένα δόθηκε ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ στον ουρανό και επί γης**» (Ματθαίος ΚΗ:18).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για πληρέστερη ενημέρωση, διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «**ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ - Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ**» (κωδικός 23)

1. Η Αγία Γραφή διδάσκει ότι ο «ΙΗΣΟΥΣ της Καινής Διαθήκης» είναι η φανέρωση του «ΓΙΑΧΒΕ της Παλαιάς Διαθήκης». Ο ένας και μόνος αληθινός Θεός που υπάρχει στις έσχατες ημέρες «εφανερώθη εν σαρκί» (βλ. Α' Τιμόθεου Γ:16, Εβραίους Α:1). Ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς το διακήρυξε λέγοντας «Οποιος είδε ΕΜΕΝΑ, είδε τον ΠΑΤΕΡΑ, εγώ και Πατήρ ΕΝ (=ένα) είμαστε» (Ιωάννης ΙΔ:6). Η λέξη «ΙΗΣΟΥΣ» είναι σύνθετη, αποτελείται από τις λέξεις «ΑΥΣΗΣ» ή «ΟΣΗΑ» (=σωτήρας) και «ΓΙΑ» (σύντμηση του ΓΙΑΧΒΕ) και σημαίνει «Ο ΓΙΑΧΒΕ είναι ΣΩΤΗΡΑΣ». Αυτό το θαυμαστό γεγονός θα το δούμε με λεπτομέρειες, αναλύοντας το όνομα του Πατέρα και του Υιού.

Στην Έξοδο Γ:13-14 αναφέρει: «Και είπεν ο Μωυσής προς τον Θεόν, Ιδού (όταν) εγώ υπάγω προς τους υιούς Ισραήλ και είπω προς αυτούς, “ο Θεός των πατέρων σας με απέστειλεν προς εσάς”, και εκείνοι μ' ερωτήσωσι “ΤΙ (ΕΙΝΑΙ) ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΑΥΤΟΥ; Τι θέλω ειπέ προς αυτούς;” Και είπεν ο Θεός προς τον Μωυσήν, “Εγώ είμαι ο ΩΝ” (=ΕΧΓΙΕ), και είπεν, Ούτω θέλεις ειπέ προς τους υιούς Ισραήλ, “ο ΩΝ (=ΓΙΑΧΒΕ) με απέστειλε προς εσάς....” Εδώ το όνομα του Πατέρα αναφέρεται ως «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΩΝ», επειδή είναι δύσκολη η έννοιά του στην Ελληνική γλώσσα, θα το αναλύσουμε στην Εβραϊκή.

Ο Θεός είπε στο Μωυσή «ΕΧΓΙΕ ΑΣΕΡ ΑΧΓΙΕ» που κατά γράμμα σημαίνει «Εγώ είμαι αυτός που ΕΙΜΑΙ». Το «ΕΧΓΙΕ» είναι το 1^ο πρόσωπο του ρήματος «ΧΑΓΟΥΑ» και σημαίνει «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ». Όταν αργότερα ο Μωυσής πήγε στους Ισραηλίτες, στην Αίγυπτο, τους είπε ότι τον απέστειλε ο «ΓΙΑΧΒΕ». Χρησιμοποίησε το ίδιο ρήμα (ΧΑΓΟΥΑ) στο 3^ο ενικό πρόσωπο, αντί για το 1^ο που είναι ΕΧΓΙΕ. Τους είπε ότι τον απέστειλε «Αυτός που ΕΙΝΑΙ» και αυτό είναι το κύριο όνομα με το οποίο ο Θεός αποκαλύπτεται στην Παλαιά Διαθήκη, που στην Καινή Διαθήκη μεταφράζεται ως ο «ΩΝ».

Ως γνωστόν το όνομα του Θεού στην Εβραϊκή είναι τετραγράμματο (ΓΧΒΧ), χωρίς φωνήεντα και υποδηλοί ότι υπάρχει συνέχεια, ότι ακολουθεί κάποια ιδιότητα του Θεού. «ΓΙΑΧΒΕ» σημαίνει

«ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ.....» και το ερώτημα είναι «Τι ΕΙΝΑΙ» ο Γιάχβε;

Αναφέρουμε ενδεικτικά μερικές περιπτώσεις ιδιοτήτων του Θεού:

- Αυτός είναι **ΘΕΡΑΠΕΙΑ** (=Γιάχβε ΡΑΦΑ)
- Αυτός είναι **ΣΗΜΑΙΑ** (μας) (=Γιάχβε ΝΙΣΙ)
- Αυτός είναι **ΣΩΤΗΡΑΣ** (=Γιάχβε ΟΣΗΑ)
- Αυτός είναι **ΕΚΕΙ** (=Γιάχβε ΣΑΜΑ), κλπ..

2. Από τα αναφερόμενα ονόματα του Θεού, το κατ' εξοχήν όνομα με το οποίο φανερώνεται είναι «Γιάχβε ΟΣΗΑ», δηλαδή «Αυτός είναι ΣΩΤΗΡΑΣ» και το όνομά του ο Πατέρας το έδωσε στον Υιό. Η Ελληνική μετάφραση του ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ είναι ΙΗΣΟΥΣ, που στην Εβραϊκή γλώσσα προφέρεται «ΓΕΣΟΥΑ» (δηλ. ΓΙΑ+ΟΣΗΑ). Άρα ο άνθρωπος Χριστός ΙΗΣΟΥΣ της Καινής Διαθήκης είναι η φανέρωση του ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ της Παλαιάς Διαθήκης.

Κατά συνέπεια, έχουμε:

- «ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ» στην Παλαιά Διαθήκη (= ΙΗΣΟΥΣ Ελληνικά)
- «ΙΗΣΟΥΣ» στην Καινή Διαθήκη (= ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ Εβραϊκά)
- «ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΩΤΗΡΑΣ» (= ΙΗΣΟΥΣ = ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ).

Ο Θεός Πατέρας, «ός εφανερώθη εν σαρκί» (Α' Τιμόθεου Γ:16 αρχ. κείμενο), ο οποίος δηλαδή φανερώθηκε («εν σαρκί») στον άνθρωπο Χριστό Ιησού, που μίλησε «εν Υιώ» (Εβραίους Α:1), το όνομά Του το έδωσε στον Υιό Του, ο οποίος είναι «ο χαρακτήρ ΤΗΣ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ του Πατέρα» (Εβραίους Α:3) και μας λέγει η Γραφή για τον Υιό ότι «τοσούτον ανώτερος των αγγέλων γενόμενος, όσον ΕΞΟΧΟΤΕΡΟΝ υπέρ αυτούς ΟΝΟΜΑ εκληρονόμησε» (Εβραίους Α:4). Το ίδιο είπε και ο Ιησούς όταν προσευχόταν για τους μαθητές Του: «Πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΣΟΥ, ώ δέδωκάς μοι....» (Ιωάννης ΙΖ:11-αρχ.κείμενο), δηλαδή «Πατέρα άγιε, φύλαξέ τους ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ, το οποίο (όνομα) μου έδωσες...» .

Ο **ΥΙΟΣ** της Καινής Διαθήκης είναι η φανέρωση του **ΠΑΤΕΡΑ** της Παλαιάς Διαθήκης: «Ο Θεός (ο Πατέρας) ήτο εν Χριστώ, διαλλάσων τον κόσμον προς εμαυτόν...» (Β' Κορινθίους Ε:18), γι' αυτό το όνομα και του Πατέρα και του Υιού είναι «ΙΗΣΟΥΣ» (=ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ). Όταν ήρθε ο Ιησούς Χριστός άρχισε να φανερώνεται ως ο «**ΕΧΓΙΕ**», δηλαδή ως ο «**ΕΓΩ ΕΙΜΙ Ο ΩΝ**» και να διακηρύττει ανοιχτά το θαυ-

μαστό όνομά Του (βλέπε: Μάρκος ΙΓ:6 /Λουκάς ΚΑ:6 /Ιωάννης Η:24, 28, 58).

3. Ο Λόγος του Θεού λέγει «**Πας όστις επικαλεσθή ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ θέλει σωθεί**» (βλ. Ρωμαίους Ι':13 /Πράξεις Β:21, Θ:24) και «Ποιο είναι το όνομα του Κυρίου, που πρέπει να επικαλεστούμε;» Είναι ΙΗΣΟΥΣ:

Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ λαμβάνουμε ΣΩΤΗΡΙΑ: «*Και δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου σωτηρία, διότι ΟΥΤΕ ΟΝΟΜΑ άλλο είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, δια του οποίου πρέπει να σωθούμε*» (Πράξεις Δ:12 /βλέπε: Ις':31, ΚΒ:16). Είναι το μόνο όνομα που μπορεί να επικαλεσθεί ο κάθε άνθρωπος για να σωθεί.

Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ λαμβάνουμε ΘΕΡΑΠΕΙΑ: Ο Πέτρος και ο Ιωάννης, είπαν σε έναν εκ γενετής χωλό: «*Αργύριον και χρυσίον δεν έχω, αλλ' ό,τι έχω, τούτο σοι δίδω, ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΝΑΖΩΡΑΙΟΥ, σηκώθητι και περιπάτει*» (Πράξεις Γ:6). Όταν βρισκόταν στην πόλη Λύδδα είπε σ' έναν παραλυτικό «**Αινέα, σε ιατρεύει Ιησούς ο Χριστός, σηκώθητι...**» (Πράξεις Θ:34).

Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ εκβάλλουμε ΔΑΙΜΟΝΙΑ: Ο Ιησούς πριν αναληφτεί είπε: «*ΣΗΜΕΙΑ εις τους πιστεύσαντας θέλουσι παρακολουθεί ταύτα, ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ θέλουσιν εκβάλλει δαιμόνια, θέλουσι λαλεί νέας γλώσσας ...επί αρρώστους θέλουσιν επιθέσει τας χείρας, και θέλουσιν ιατρεύεσθαι*» (Μάρκος Ις':17-18). Ο Παύλος όταν βρισκόταν στους Φιλίππους, είπε σε κάποια δούλη που είχε πνεύμα πύθωνος (δαιμόνιο μαντείας): «**Προστάζω σε ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, να εξέλθης απ' αυτής**» (Πράξεις Ις':18).

Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ βαπτίζομαστε με ΠΝΕΥΜΑ ΑΓΙΟ: Ο Ιησούς είπε: «*ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ ...θέλουσι λαλεί νέας γλώσσας*» (Μάρκος Ις':17-18). Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είπε: «*Ο δε όπισω μου ερχόμενος ...αυτός θέλει σας βαπτίσει εν Πνεύματι αγίω και πυρί*» (Ματθαίος Γ:11). Επίσης «*...Ούτος (ο Ιησούς) είναι ο βαπτίζων εν Πνεύματι αγίω*» (Ιωάννης Α:3).

Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ βαπτίζομαστε στο ΝΕΡΟ: Την ημέρα της Πεντηκοστής ο Πέτρος είπε: «*Μετανοήσατε, και ας βαπτισθή έκαστος υμών ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, εις άφεσιν αμαρτιών...*»

(Πράξεις Β:38). Αυτό εφαρμόζε η πρώτη εκκλησία (βλ. Πράξεις Η:16, Ι':48, ΙΘ:5, ΚΒ:16 /Γαλάτας Γ:27 /Ρωμαίους ς':3 /Α' Κορινθ.Α:13) γι' αυτό το όνομα «του Πατέρα και του Υιού και του αγίου Πνεύματος» είναι «ΙΗΣΟΥΣ» (Ματθαίος ΚΗ:19). Το μόνο όνομα που δόθηκε από τον ουρανό είναι «ΙΗΣΟΥΣ», η σωτηρία είναι δια του Ιησού και απεικονίζεται με το βάπτισμα στο νερό στο όνομα του Ιησού, που πέθανε για μας.

Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ ενεργούμε τα ΠΑΝΤΑ: «*Και παν ό,τι αν πράττετε εν λόγω ή εν έργω, ΠΑΝΤΑ εν τω ονόματι του Κυρίου ΙΗΣΟΥ (πράττετε)...*» (Κολοσσαείς Γ:17). Ότι και να κάνουμε: τρώμε, εργαζόμαστε, ψάλλουμε, προσευχόμαστε, κλπ. ΟΛΑ γίνονται στο όνομα του Ιησού. Είναι εντολή του Λόγου του Θεού και εάν δεν την τηρούμε, σημαίνει ότι δεν έχουμε γνωρίσει προσωπικά τον Κύριο μας: «**Όστις λέγει εγνώρισα Αυτόν, και τα εντολάς Αυτού ΔΕΝ ΦΥΛΑΤΕΙ, ψεύτης είναι και εν τούτω αλήθεια δεν υπάρχει**» (Α' Ιωάννου Β:4).

Ο ίδιος ο Ιησούς είπε: «**Όσα αν αιτήσητε παρά του Πατρός μου εν τω ονόματί μου θέλει σας δώσει**» (Ιωάννης Ις':23). Το «όνομα» φανερώνει κάποια «ιδιότητα» και ο Ιησούς ήρθε με την ιδιότητα του μεσίτη και του σωτήρα. Όταν θέλουμε κάτι από τον Πατέρα, σε ποιον θα το ζητήσουμε; Από τον Ιησού, γιατί σ' Αυτόν δόθηκε «**ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ εν ουρανών και επί γης**» (Ματθαίος ΚΗ:19). Άλλωστε αυτό, το διευκρίνισε και ο Ιησούς λέγοντας: «**Ό,τι αν ζητήσετε εν τω ονόματί μου, ΘΕΛΩ ΚΑΜΕΙ ΤΟΥΤΟ** (εδώ λέγει «Εγώ θα το κάνω», και για ποιο λόγο θα το κάνει;) **διά να δοξασθή ο Πατήρ εν τω Υιώ. Εάν ζητήσητε τι εν τω ονόματί Μου, ΕΓΩ ΘΕΛΩ ΚΑΜΕΙ αυτό**» (Ιωάννης ΙΔ:13-14). Μέσα από τον Ιησού δοξάζεται ο Πατέρας ο μένων εν Αυτώ.

Αυτό είναι το θαυμαστό όνομα του Θεού μας, είναι το ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ, είναι το όνομα που τρέμουν ο Διάβολος και οι πονηρές δυνάμεις του και το πολεμούν με φοβερή μανία, είναι το όνομα που δίνει εξουσία και δύναμη στον πιστό, είναι το όνομα που μας παρέχει ασφάλεια από κάθε καταιγίδα, είναι όνομα νίκης, θριάμβου και αλαλαγμού, και μια ημέρα θα κλίνει «*εις το όνομα του ΙΗΣΟΥ παν γόνυ επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, και ΠΑΣΑ ΓΛΩΣΣΑ θα ομολογήση ότι ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ (είναι) Κύριος, εις δόξαν Θεού Πατρός*» (Φιλιππησίους Β:9-10).

1. Η Αγία Γραφή ρητά αναφέρει ότι πρέπει οι πιστοί να τηρούν την τελετή που ονομάζεται «Δείπνος του Κυρίου». Ο όρος αυτός μόνο μια φορά αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη (βλ. Α΄ Κορινθίους ΙΑ:20). Στις Πράξεις Β:42 ονομάζεται «κλάση του άρτου». Ευρύτατα όμως χρησιμοποιούνται οι όροι «Θεία Κοινωνία» και «Μεταλαβιά», χωρίς όμως αυτοί οι όροι να αναφέρονται στην Βίβλο.

Ο Κυριακός Δείπνος θεσπίστηκε από τον ίδιο τον Ιησού: *«Και ενώ έτρωγον, λαβών ο Ιησούς τον ΑΡΤΟΝ, και ελογήσας, έκοψε και έδιδεν εις τους μαθητάς, και είπε “Λάβετε, φάγετε, τούτο είναι ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΟΥ”. Και λαβών το ΠΟΤΗΡΙΟΝ, και ευχαριστήσας, έδωκεν εις αυτούς, λέγων “Πίετε εξ αυτού πάντες, διότι τούτο είναι ΤΟ ΑΙΜΑ ΜΟΥ...”»*. (Ματθαίος Κς΄:26-28). Το ίδιο δίδασκαν οι μαθητές Του και όλη η πρώτη αποστολική εκκλησία (βλ. Α΄ Κορινθίους ΙΑ:23-25).

Ο ίδιος ο Ιησούς εξηγεί για ποιο λόγο πρέπει να τελείται ο Δείπνος: *«Τούτο ποιείτε εις την εμήν ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ»*. (Λουκάς ΚΒ:19). Το ίδιο ακριβώς δίδασκε και η πρώτη εκκλησία. Ο Παύλος γράφει: *«Διότι εγώ παρέλαβον από του Κυρίου, εκείνο το οποίον και παρέδωκα εις εσάς, ότι ο Κύριος Ιησούς εν τη νυκτί καθ’ ήν παρεδίδετο, έλαβεν ΑΡΤΟΝ, και ευχαριστήσας έκοψε και είπε, Λάβετε, φάγετε, τούτο είναι το σώμα μου το υπέρ υμών κλώμενον, τούτο κάμνετε εις την ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ Μου. Ομοίως και το ΠΟΤΗΡΙΟΝ, αφού εδείπνησε, λέγων, Τούτο το ποτήριον είναι η καινή διαθήκη εν τω αίματί μου, τούτο κάμνετε, οσάκις πίνητε, εις την ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ μου”* (Α΄ Κορινθίους ΙΑ:23-25). Είναι μια αναμνηστική τελετή με την οποία θυμόμαστε ότι ο Ιησούς πρόσφερε το σώμα Του (άρτος) και το αίμα Του (ποτήριον-οίνος) για τη λύτρωσή μας. Κάθε φορά που συμμετέχουμε στον Δείπνο γνωστοποιούμε το θάνατο του Κυρίου: *«Διότι οσάκις αν τρώγητε τον άρτον τούτον, και πίνητε το ποτήριον τούτο, ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΕΤΕ, μέχρι της ελεύσεως Αυτού»* (Α΄ Κορινθίους ΙΑ:26).

Ο Δείπνος του Κυρίου είναι ο εορτασμός του Πάσχα του πιστού κατά την περίοδο της Καινής Διαθήκης. Στην Έξοδο κεφ.ΙΒ΄

αναφέρεται με λεπτομέρειες ο τρόπος που οι Ισραηλίτες εόρταζαν το Πάσχα κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης. Το **ΑΡΝΙ** που θα θυσίαζαν συμβόλιζε τον **ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ** που θα ερχόταν να θυσιαστεί για μας, γι’ αυτό ο Θεός τους είπε: *«Το (δε) αρνίον σας θέλει είσθαι τέλειον, αρσενικός, ενιαύσιον..»* (ΙΒ:5). Ο Ιησούς ήταν τέλειος, άμωμος (αναμάρτητος) και θυσιάστηκε σε ώριμη ηλικία (ενιαύσιον).

2. Ο “άρτος” συμβολίζει το **ΣΩΜΑ** του Ιησού, που κόπηκε για να λυτρωθούμε εμείς, γι’ αυτό ο άρτος που χρησιμοποιούμε σαν σύμβολο ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ (σύμφωνα με τη Γραφή) ΣΥΜΒΟΛΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑ, και ένα τέτοιο στοιχείο είναι η ζύμη, που είναι σύμβολο υποκρισίας, ψευδοδιδασκαλίας, κακίας, πονηρίας και πορνείας (βλ. Λουκάς ΙΒ:1 /Ματθαίος Ις΄:5-12 /Γαλάτας Ε:9 /κλπ). Για τον λόγο αυτό ο Θεός είχε διατάξει του Ισραηλίτες *«Και θέλουσι φάγει το κρέας την νύκταν εκείνην, ΟΠΤΟΝ ΕΝ ΠΥΡΙ, με ΑΖΥΜΑ, (και) με ΠΙΚΡΑ ΧΟΡΤΑ...»* (ΙΒ:8). Τα άζυμα που έφτιαχναν για να εορτάσουν το Πάσχα ήταν από **αλεύρι, νερό, λάδι** και **αλάτι**, τα οποία όλα συμβολίζουν τον Ιησού Χριστό.

Ο άρτος που θα χρησιμοποιούμε για την τέλεση του Δείπνου του Κυρίου θα πρέπει να είναι ΑΖΥΜΟΣ, αλλιώς χαλάει ο τύπος που συμβολίζουν, τον Ιησού: *«Δεν θέλεις προσφέρει το αίμα της θυσίας με άρτον ΕΝΖΥΜΟΝ»* (Έξοδος ΚΓ:18). Το ένζυμο (προζύμι) φουσκώνει το ψωμί, κάτι που συμβολίζει την υπερηφάνεια, αλλά ο Ιησούς Χριστός ήταν ταπεινός και υπάκουος κατά πάντα στο θέλημα του Πατέρα. Εάν χρησιμοποιούμε “ένζυμο άρτο”, διακηρύττουμε, ακούσια ή εκούσια, ότι πέθανε για μας, όχι ο “αζυμος (αναμάρτητος) Ιησούς” αλλά ο “ένζυμος (αμαρτωλός) Ιησούς”. Μη γένοιτο όμως να συμβαίνει κάτι τέτοιο. Πιστεύω ότι, **εφόσον** γνωρίζουμε την αλήθεια αυτή και λαμβάνουμε μέρος σε Κυριακό Δείπνο, που χρησιμοποιείται “ένζυμος” άρτος, δεν ευαρεστούμαι τον Κύριο με την ενέργειά μας αυτή και κατά συνέπεια δεν γινόμαστε μέτοχοι των ευλογιών Του, που απορρέουν από την υπακοή στον Λόγο Του.

3. Το “ποτήριον” (ο οίνος) **συμβολίζει το ΑΙΜΑ** του Ιησού, που χύθηκε για την κάλυψη των δικών μας αμαρτιών και επειδή το αίμα είναι κόκκινο, πρέπει και ο οίνος που χρησιμοποιείται στον

Δείπνο του Κυρίου να είναι κόκκινος, για να μη χαλάει ο τύπος της διδαχής. Ολόκληρη η Καινή Διαθήκη περιέχεται σε τύπους μέσα στην Παλαιά Διαθήκη, γι' αυτό δεν πρέπει να τους αλλοιώνουμε.

Ο Παύλος γράφει: «*Το πάσχα ημών εθουσιάσθη υπέρ ημών ο Χριστός*» (Α' Κορινθίους Ε:6-8). Ο Δείπνος του Κυρίου είναι το "πάσχα" μας, δηλαδή το "πέρασμά" μας από τη σκλαβιά της αμαρτίας στην ελευθερία του Ιησού Χριστού και τελούμε τον Δείπνο σε ανάμνηση της θυσίας Του και έτσι κάθε φορά που λαμβάνουμε μέρος καταγγέλλουμε (γνωστοποιούμε) το θάνατό Του: «*Διότι οσάκις αν τρώγητε τον άρτον τούτον, και πίνητε το ποτήριον τούτο, ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΤΑΓΓΕΛΜΕΤΕ, μέχρι της ελεύσεως Αυτού*» (Α' Κορινθίους ΙΑ:26).

4. Για να συμμετέχει κάποιος στον Δείπνο του Κυρίου απαραίτητη προϋπόθεση είναι να έχει αναγνωρίσει τον Ιησού σαν προσωπικό του σωτήρα και λυτρωτή, να είναι δηλαδή αναγεννημένο μέλος του σώματος της εκκλησίας του Χριστού. Στις Πράξεις των Αποστόλων διαβάζουμε ότι μετείχαν του Δείπνου μόνον οι πιστοί και κανείς άλλος (βλ. Πράξεις Β:41-47, Κς':7, κλπ.).

Ο απ. Παύλος επισημαίνει τις φοβερές συνέπειες αυτών που συμμετέχουν στον Δείπνο ανάξια: «*Ωστε, όστις τρώγη τον άρτον τούτον, ή πίνη το ποτήριον του Κυρίου ΑΝΑΞΙΩΣ, ένοχος θέλει είσθαι του σώματος και του αίματος του Κυρίου. Ας δοκιμάζη δε εαυτόν ο άνθρωπος και ούτως ας τρώγη εκ του άρτου και ας πίνη εκ του ποτηρίου. Διότι ο τρώγων και ο πίνων ΑΝΑΞΙΩΣ, τρώγει και πίνει κατάκρισιν εις εαυτόν, ΜΗ ΔΙΑΚΡΙΝΩΝ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ*» (Α' Κορινθίους ΙΑ:27-29). Αυτοί που είναι αναγεννημένοι, αλλά δεν διακρίνουν το θυσιασθέν σώμα του Κυρίου Ιησού και γενικά αυτοί που δεν έχουν λυτρωθεί με το αίμα της θυσίας του Ιησού, μετέχουν αναξίως του Δείπνου. Ο Παύλος αναφέρεται και στο αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης: «*Δια τούτο υπάρχουν μεταξύ σας πολλοί ΑΣΘΕΝΕΙΣ, και ΑΡΡΩΣΤΟΙ και ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΥΣΙ ικανοί*» (Α' Κορινθίους ΙΑ:30). Υπάρχουν πνευματικά ασθενείς, σωματικά άρρωστοι και πολλοί θάνατοι.

Απαραίτητη επίσης προϋπόθεση για να συμμετέχει κάποιος στον Δείπνο είναι, εάν έχει κάτι εναντίον κάποιου, να συμφιλιωθεί μαζί του για να είναι η θυσία και η λατρεία της καρδιάς του ευ-

πρόσδεκτη στον Κύριο, πρέπει η καρδιά του να καθαριστεί από κάθε τι «ένζυμον». Οι Ισραηλίτες έπρεπε, πριν σφάξουν το αρνί, να αποβάλλουν από τα σπίτια τους κάθε ένζυμο άρτο. Πρέπει και εμείς πριν λάβουμε μέρος στον Δείπνο του Κυρίου να καθαρίσουμε το σώμα μας, που είναι ο πνευματικός οίκος του Θεού, από κάθε τι το ένζυμο, από κάθε αμαρτία που φιλοξενούμε.

5. Το θρησκευτικό κατεστημένο διδάσκει ότι για να «κοινωνήσει» κάποιος πρέπει να έχει νηστέψει δυο-τρεις ημέρες πριν και την ίδια ημέρα να μην φάει απολύτως τίποτα. Αυτή η διδαχή λέγει ο Παύλος είναι διδασκαλία δαιμονίων και πνευμάτων πλάνης «*εμποδιζόντων τον γάμον, (προσταζόντων) ΑΠΟΧΗ ΒΡΩΜΑΤΩΝ, τα οποία ο Θεός έκτισε διά να μεταλαμβάνωσι μετά ευχαριστίας οι πιστοί και ΟΙ ΓΝΩΡΙΣΑΝΤΕΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ*» (Α' Τιμόθεου Δ:1-4). Παρατηρείται το θλιβερό φαινόμενο ότι ο άνθρωπος ενώ προσπαθεί από τη μια μεριά να μην φάει για να καθαριστεί σωματικά και να λάβει μέρος στον Δείπνο, από την άλλη όμως μεριά η καρδιά του να μην είναι καθαρή και ευθεία ενώπιον του Θεού. Ο Ιησούς είπε: «*Δεν μολύνει τον άνθρωπον το εισερχόμενον εις το στόμα, αλλά (μολύνει) το εξερχόμενον εκ του στόματος...*» (Ματθαίος ΙΕ:11). Ο Κύριος δεν θέλει να νηστέψουμε το φαγητό για να μετέχουμε του Δείπνου, αλλά να νηστέψουμε» την αμαρτία.

6. Ολόκληρος ο άρτος που χρησιμοποιείται στον Δείπνο, πριν κοπεί, συμβολίζει το «ένα σώμα» των λυτρωμένων πιστών. Το αλεύρι από το οποίο έγινε ο άρτος, προέρχεται από πολλούς κόκκους σίτου, που πιθανόν να αναπτύχθηκαν χωριστά σε διαφορετικούς αγρούς, αλλά με τη μέθοδο της αρτοποιίας ενώθηκαν και έγιναν «είς» άρτος. Έτσι γίνεται και με τα παιδιά του Θεού (πολλοί, σε διάφορα μέρη και χωρισμένοι μεταξύ τους), δια του αίματος του Ιησού ενώθηκαν και η φύση τους μεταβλήθηκε από αμαρτωλή σε άγια και έγιναν: «*ΕΙΣ άρτος, ΕΝ σώμα....επειδή πάντες εκ του ΕΝΟΣ άρτου μετέχομεν...*». Ο «ένας άρτος» αντιπροσωπεύει την ενότητα πιστών μέσα στο άγιο σώμα του Ιησού, ο οποίος είναι ο «*άρτος της ζωής, ο καταβάς εκ του ουρανού*» και πρέπει ο πιστός να τρώγει συνέχεια από τον «άρτο» αυτό για να συντηρείται πνευματικά.

1. ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΙΕΣ

Οι αρρώστιες στους ανθρώπους προέρχονται από τρεις βασικά πηγές: Από την παράβαση των φυσικών και πνευματικών νόμων και από τον Διάβολο, που ο στόχος του είναι να καταστρέφει και να φέρνει τον πόνο. Παράβαση των **φυσικών νόμων** έχουμε όταν ενεργούμε ενάντια σ' αυτούς, για παράδειγμα εάν δεν ντυθούμε κατάλληλα, ενώ κάνει υπερβολικό ψύχος, θα κρυολογήσουμε. Εάν πέσουμε από ψηλά, το πιο πιθανόν είναι να σπάσουμε το πόδι μας ή το χέρι μας, γιατί πηγαίνουμε αντίθετα από το νόμο της βαρύτητας. Παράβαση των **πνευματικών νόμων** έχουμε όταν δεν εφαρμόζουμε στη ζωή μας τον Λόγο του Θεού. Για παράδειγμα, μας λέγει ο Ιησούς «*να αγαπάμε τον πλησίον μας*» (βλ. Ματθαίος ΚΒ:39), όταν εμείς δεν έχουμε συγχωρητικότητα και αγάπη, αλλά φθόνο και ζήλια για τον πλησίον μας, το πιο απλό που μπορεί να μας συμβεί είναι να έχουμε αϋπνία το βράδυ και να μας πονά το στομάχι.

Ο αποκλειστικός φορέας των ασθενειών και των προβλημάτων του ανθρώπου είναι ο **Διάβολος** και οι πονηρές δυνάμεις του, που σαν σκοπό έχει να ΚΛΕΨΕΙ και να ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ ότι καλό έχει δώσει ο Θεός στη ζωή μας, όπως είναι η υγεία μας, η χαρά μας, η ευημερία μας, κλπ.. Ο Διάβολος, ο εχθρός του Θεού και της ψυχής μας, φέρνει την αρρώστια και τον πόνο και μετά μας ξεγελά, λέγοντάς μας «*ο Θεός το έκανε για να δοκιμάσει την πίστη σας*». Μεγάλο ψέμα!!!. Ο Ιησούς ήρθε να καταστρέψει όλα τα έργα του Διαβόλου. Ο απ. Πέτρος λέγει ότι ο Θεός «*έχρισεν τον ΙΗΣΟΥΝ τον από Ναζαρέτ με Πνεύμα άγιον και με δύναμιν, ο οποίος διήλθεν ευεργετών και θεραπεύων πάντας* (όχι «μερικούς») *τους καταδυναστευμένους υπό του Διαβόλου* (προσέξτε: «*υπό το Διαβόλου*», όχι από τον Θεό)...» (Πράξεις Ι':38). Ο Ιησούς Χριστός συντρίψε την κεφαλή (την εξουσία) του Διαβόλου επάνω στον Γολγοθά με τη σταυρική Του θυσία.

Ο Ιησούς θεράπευε, παρ' όλο που την εποχή του υπήρχαν πολλοί γιατροί (Μάρκος Ε:26), θεράπευε χωρίς εξαίρεση ΟΛΟΥΣ ό-

σους ερχόντουσαν ή όσους οι άλλοι έφεραν σ' Αυτόν (Ματθαίος Η:16). Πάντοτε ευεργετούσε, ποτέ δεν είπε σε κάποιον «*Πάρε μια αρρώστια ή ένα πρόβλημα, για να δοκιμαστείς!!!*»

2. ΤΡΟΠΟΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Ο Ιησούς δεν εφάρμοζε πάντοτε τους ίδιους τρόπους θεραπείας. **Μερικές φορές** θεράπευε, χωρίς το αποτέλεσμα της θεραπείας να γίνεται αμέσως φανερό, αλλά λίγο αργότερα, όπως συνέβηκε στην περίπτωση της θεραπείας των 10 λεπρών (Λουκάς ΙΖ:11-19). **Άλλες φορές** θεράπευε αμέσως (Ιωάννης Δ:49-52), ή έδειχνε ότι η θεραπεία θα επακολουθούσε σε λίγο, όπως έγινε με την περίπτωση του τυφλού που τον έστειλε στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ για να νιφτεί και τότε θα θεραπευόταν (Ιωάννης Θ:1-5). **Άλλες φορές**, πριν θεραπεύσει κάποιον, τον απομάκρυνε από το περιβάλλον που βρισκόταν (Μάρκος Η:22-25). Σε κάποια περίπτωση, ενώ ο Ιησούς βρισκόταν στην Κανά, θεράπευσε έναν ασθενή που βρισκόταν στη Ναζαρέτ, 20 χλμ περίπου μακριά (Ιωάννης Δ:46-53). **Ο συνηθισμένος όμως τρόπος θεραπείας του Ιησού ήταν ΑΜΕΣΩΣ, επί τόπου** (βλ. Ματθαίος ΙΕ:30-31 /Λουκάς Δ:40, Η:47, ΙΓ:13 /κλπ.).

3. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΙΑ

Ο Ιησούς θεράπευε **όλων των ειδών** τις αρρώστιες. **Γι' Αυτόν δεν υπήρχαν ανίατες ασθένειες**. Θεράπευε επιληψία, σχιζοφρένεια, λέπρα, παράλυση, πυρετό, χλωούς, τυφλούς, κωφούς, παραμορφωμένα μέλη και ανάστανε νεκρούς (βλ. Ματθαίος Δ:23-24, Θ:32-33 /Μάρκος Α:32-34 /Ιωάννης Θ' /κλπ.).

Ο Ιησούς θεράπευε **χρόνιες παθήσεις**. Θεράπευσε μια γυναίκα που υπέφερε για 12 χρόνια (Ματθαίος Θ:20), μια άλλη που έπασχε για 18 χρόνια (Λουκάς ΙΓ:11) και κάποιον άλλον που έπασχε για 38 ολόκληρα χρόνια (Ιωάννης Ε:5).

Θεράπευε αρρώστιες που έφεραν τα **ακάθαρτα πνεύματα** (τα δαιμόνια), τα οποία επιτιμούσε και τα εξέβαλε (βλέπε: Λουκάς Θ:42, ΙΑ:14, ΙΓ:10-14 /Ματθαίος Η:28, Θ:32, ΙΒ:22 /Μάρκος Α:23, Ε:1-20, Ζ:32, Θ:17 /Β' Κορινθίους ΙΒ:7 /Πράξεις Ι':38 /κλπ.).

Ο Ιησούς θεράπευε **επιθέτοντας** τα χέρια Του επάνω στους

πάσχοντες, ή με τον να Τον αγγίζουν οι άλλοι, ή θεραπεύε με ένα πρόσταγμα ή με ένα λόγο (βλ. Ματθαίος Η:3 /Λουκάς ς':10, Η:44 /Μάρκος Α:31, Ζ:34 /κλπ.).

4. Η ΙΔΙΑ ΔΥΝΑΜΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ, ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΠΟΧΕΣ

Ο Ιησούς έδωσε τη δύναμη της θεραπείας στους μαθητές Του, οι οποίοι κήρυξαν το ευαγγέλιο **με ενέργεια ΔΥΝΑΜΕΩΝ και ΘΑΥΜΑΤΩΝ**. Για παράδειγμα ο απόστολος Πέτρος θεράπευσε έναν εκ γενετής **χωλό** (Πράξεις Γ:4-10), τον παραλυτικό **Αινέα** (Πράξεις Θ:32-35), ανέστησε τη **Δορκάδα** (Πράξεις Θ:36-43), κλπ. Είχε τέτοιο χρίσμα δύναμης ο Πέτρος, που μόνον η σκιά του να έπεφτε επάνω στους ασθενείς, αυτοί αμέσως θεραπεύονταν (Πράξεις Ε:12-16). Το ίδιο βλέπουμε αργότερα να γίνεται με τον απόστολο Παύλο (βλ. Πράξεις ΙΔ:8-11, Ις':16-18, ΙΘ:12 /κλπ.).

Ο Ιησούς έδινε τη δύναμή Του **σε ΟΛΟΥΣ τους πιστούς** που Του ζητούσαν αυτή τη δύναμη και ζούσαν άγια ζωή (Ιωάννης ΙΔ:12-14 /Α' Κορινθίους ΙΒ:9 /κλπ.). Ο πρωτομάρτυρας **Στέφανος**, που ήταν ένας απλός πιστός και είχε τη διακονία του τραπεζοκόμου, έκανε σημεία και τέρατα στο λαό (Πράξεις ς':1-8). Ο **Ανανίας**, ένας απλός μαθητής, προσευχήθηκε και θεραπεύτηκε ο πρώην διώκτης της εκκλησίας Σαούλ και μετέπειτα ονομασθείς Παύλος (Πράξεις Θ:10-19).

Πολύ αργότερα ο Ιάκωβος (ο επονομαζόμενος «αδελφόθεος») συμβουλεύει: *«Ασθενεί τις μεταξύ σας; ...Ας προσευχηθώσιν επ' αυτόν, ΑΛΕΙΨΑΝΤΕΣ ΑΥΤΟΝ ΜΕ ΕΛΑΙΟΝ εν τω ονόματι του Κυρίου. Και η μετά πίστεως ευχή ΘΕΛΕΙ ΣΩΣΕΙ τον πάσχοντα και ο Κύριος ΘΕΛΕΙ ΕΓΧΕΙΡΕΙ αυτόν....»* (Ιάκωβος Ε:14-15 /βλ. Μάρκος Ις':17-18).

Οι Πατέρες της Εκκλησίας αργότερα, όπως ο **Ειρηναίος** (110 μ.Χ.) και ο **Ωριγένης** (200 μ.Χ.) αναφέρουν στα συγγράμματά τους ότι «Μερικοί άνθρωποι έχουν θαυμάσια δύναμη θεραπείας και θεραπεύουν τους αρρώστους, επιθέτοντας τα χέρια επάνω τους και επικαλούμενοι το θείο όνομα του Ιησού». Η ενέργεια του Κυρίου Ιησού σε δυνάμεις και θαύματα συνεχίστηκε σε όλους τους αιώνες, έστω και περιορισμένα, εξαιτίας του γεγονότος ότι η εκκλησία συμβιβάστηκε με τον κόσμο.

5. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Ο Λόγος του Θεού μας λέγει ότι *«ο Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος ΧΘΕΣ και ΣΗΜΕΡΟΝ και εις τους ΑΙΩΝΑΣ»* (Εβραίους ΙΓ:8), γι' αυτό σώζει, βαπτίζει με το Πνεύμα Του, θεραπεύει από ασθένειες και ελευθερώνει από πονηρές δυνάμεις, τον καθένα που **σήμερα** θα Τον επικαλεσθεί στο οποιοδήποτε πρόβλημά του (βλ. Πράξεις Δ:12 /Ρωμαίους Ι':13 /Κολοσσαείς Γ:17, κλπ.). Στις ημέρες μας (21^{ος} αιώνας) ο Ιησούς ενεργεί δυνάμεις θεραπείας και θαυμάτων σε όλα τα μέρη τη Γης, δια μέσου των πιστών που ζουν άγια και καθαρή ζωή και είναι γεμάτοι από το χρίσμα της παρουσίας Του. Να γνωρίζεις ότι **ο Ιησούς Χριστός ΣΕ ΑΓΑΠΑ και θέλει να μην υποφέρεις. Ζήτησέ Του ΤΩΡΑ να σε θεραπεύσει από οποιοδήποτε πρόβλημα υγείας έχεις και θα το κάνει, γιατί είναι υπόσχεσή Του.**

Πίστεψε ότι ο Ιησούς σταυρώθηκε προσωπικά **για σένα**, πήρε τη θέση τη δική σου στο σταυρό του Γολγοθά. Πήρε τις αμαρτίες σου, τις αρρώστιες σου και τις θλίψεις σου. Πλήρωσε Αυτός με το δικό Του αίμα, ενώπιον του Θεού Πατέρα, το τίμημα των δικών σου αμαρτιών: *«...Ο οποίος ΤΙΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΜΑΣ εβάσταξε εις το σώμα Του επί του ξύλου, διά να ζήσωμεν εις την δικαιοσύνη, αποθανόντες ως προς την αμαρτίαν, ΔΙΑ ΤΩΝ ΠΛΗΓΩΝ ΤΟΥ εμείς θεραπευτήκαμε»* (βλ. Πέτρου Β:24-25 /Ησαΐας ΝΓ:4-5).

Στον Ψαλμό ΡΓ:3 γράφει *«...τον ΣΥΓΧΩΡΟΥΝΤΑ όλες τις ανομίες σου, τον ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑ όλες τις αρρώστιες σου»*. Λέγει «όλες», όχι «μερικές». Έχεις καρκίνο, AIDS, αρθριτικά, παράλυση, νευρικά προβλήματα, δαιμονικές επιρροές, ότι και αν έχεις ζήτησε από τον Κύριο Ιησού να σε θεραπεύσει. Ο Κύριος **θέλει** να σε θεραπεύσει, αλλά ζητάει και το δικό σου **θέλω**, για να ενεργήσει. Εάν λοιπόν έχεις πρόβλημα υγείας, ζήτησέ Του, τώρα, με απλά λόγια να σε θεραπεύσει, Πές Του:

«Κύριε Ιησού, σ' ευχαριστώ που Εσύ ο αναμάρτητος πέθανες στον Γολγοθά αντί για μένα και πλήρωσες με το άγιο Σου αίμα ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΟΥ αμαρτίες μου και αρρώστιες. Δέχομαι Κύριε με πίστη το δώρο της σωτηρίας της ψυχής μου και το δώρο της θεραπείας του σώματός μου. Πιστεύω και ομολογώ ότι είμαι παιδί δικό Σου και με τις πληγές Σου έχω θεραπευτεί. Σ' ευχαριστώ Ιησού μου. Αμήν».

1. Η ΜΕΣΙΤΕΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Στην περίοδο του Μωυσαϊκού νόμου, μεσίτες μεταξύ Θεού και ανθρώπων ήταν **μόνον οι ΙΕΡΕΙΣ** και κανένας άλλος. Αποστολή τους ήταν να προσφέρουν θυσίες ζώων για τις αμαρτίες του λαού Ισραήλ (βλ. Εβραίους 1:11 /Αριθμοί ΚΗ:3). Ο καθένας, ανάλογα με τη βαρύτητα των αμαρτιών που είχε διαπράξει ή της οικονομικής του ευπορίας, πρόσφερε για θυσία προς εξιλασμό των αμαρτιών του ένα πρόβατο, ή αρνί, ή τρυγόνες, κλπ (Λευιτικό Ε:7-11) και κατά τη θυσία έβαζε τα χέρια του επάνω στο ζώο, για να μεταβιβαστούν σ' αυτό οι αμαρτίες του και έτσι «δικαιωνόταν» μπροστά στον Θεό.

Κανένας άλλος, εκτός των ιερέων, **δεν μπορούσε να κάνει τις θυσίες αυτές ενώπιον του Θεού**, απαγορευόταν αυστηρά (βλ. Λευιτικό, κεφ.5,6,16). Εάν κάποιος ήθελε να πλησιάσει τον Θεό μόνος του, χωρίς τη μεσολάβηση των ιερέων, η κρίση του Θεού ήταν άμεση. Παραδείγματα έχουμε πολλά:

- (1) Όταν ο βασιλιάς **Σαούλ** θέλησε να ενεργήσει το ιερατικό έργο του προφήτη Σαμουήλ και να πλησιάσει απευθείας τον Θεό (από μόνος του), δέχτηκε την αποδοκιμασία Του και απορρίφθηκε από τη βασιλεία του (βλ. Α' Σαμουήλ ΙΓ:8-14).
- (2) Το ίδιο συνέβηκε και στο βασιλιά **Οζία**, που τιμωρήθηκε αμέσως με λέπρα (βλ. Β' Χρονικών Κς':16-21).
- (3) Όταν ο **Οζά** θέλησε να συγκρατήσει την Κιβωτό της Διαθήκης, που για κάποιο λόγο πήγε να πέσει, ο Θεός τον κτύπησε αμέσως και πέθανε, γιατί ΜΟΝΟΝ οι ιερείς είχαν το δικαίωμα να την μεταφέρουν και να την αγγίζουν (βλ. Β' Βασιλέων ζ':7).
- (4) Όταν τρεις νέοι (**Κορέ, Δαθάν και Αβειρών**) θέλησαν σφετερισθούν το αρχιερατικό αξίωμα του Μωυσή, η κρίση του Θεού ήταν άμεση και τρομερή εναντίον τους, άνοιξε η γη και τους «κατάπιε» ζωντανούς, αυτούς και όλη την οικογένειά τους (βλ. Αριθμοί, κεφ. Ις').

2. Η ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΘΥΣΙΩΝ

Ενώ ο ίδιος ο Θεός είχε διατάξει να γίνονται θυσίες ζώων, στην πραγματικότητα όμως μόνιμη εξιλέωση αμαρτιών δεν μπορούσε να γίνει, γιατί είναι **«αδύνατον αίμα ταύρων και τράγων ΝΑ ΑΦΑΙΡΗ αμαρτίας»** (Εβραίους 1:4), απλά με τις θυσίες αυτές γινόταν ενθύμηση των αμαρτιών (Εβρ. 1:3), **άρα κάτι άλλο κρυβόταν πίσω από τις θυσίες αυτές. Οι θυσίες αυτές ήταν ΤΥΠΟΙ (ΣΚΙΑ) ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ, που όταν αυτά θα εκπληρωνόντουσαν, τότε θα έπαυαν και οι τύποι: «Ελθών δε ο Χριστός, ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΤΩΝ ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ...ουδέ δι' αίματος ΤΡΑΓΩΝ και ΜΟΣΧΩΝ, αλλά δια τον ιδίον Αυτού αίματος, εισήλθεν άπαξ εις τα άγια, αποκτήσας αιώνιαν λύτρωσιν ...Και δια τούτο είναι ΜΕΣΙΤΗΣ διαθήκης καινής»** (Εβραίους Θ:11-15). Ποιος λοιπόν είναι ο τυπολογικός συμβολισμός των θυσιών;

(1) **Η θυσία των ζώων** συμβόλιζε τη μελλοντική θυσία του Ιησού, του Αρνίου του εσφαγμένου **«προ καταβολής κόσμου»** (Εβραίους Θ:26 /Αποκάλυψη ΙΓ:8), που όταν θα γινόταν, θα σταματούσαν όλες οι άλλες θυσίες των ζώων, γιατί έληξε πλέον ο σκοπός τους. Οι θυσίες αυτές ήταν προσωρινές, πολλές και επαναλαμβανόμενες, ενώ η θυσία του Ιησού είναι μία, αιώνια και το αποτέλεσμα της διαρκές.

(2) **Η επίθεση των χειρών** αυτού που είχε αμαρτήσει επάνω στο θυσιαζόμενο ζώο, συμβόλιζε ότι, **εφόσον κάποιος πιστέψει και αποδεχτεί τη σταυρική θυσία του Ιησού χριστού, ότι αυτή έγινε προσωπικά γι' αυτόν**, οι αμαρτίες του τότε μεταβιβάζονται επάνω στον αναμάρτητο Ιησού, και με το δικό Του αίμα Αυτός κάνει αποκατάσταση ενώπιον του άγιου Θεού.

(3) **Ο ρόλος της μεσιτείας των ιερέων** θα τελείωνε με τη θυσία του άμωμου Αρνίου του Θεού, του Ιησού (Εβραίους Θ:24-28 /Αποκάλυψη Ε:6 /κλπ). Ο Ιησούς όταν είπε «τετέλεσται» και εξέπνευσε, τότε με ενέργεια του ίδιου του Θεού, το βαρύ καταπέτασμα του ναού, που εμπόδιζε την ελεύθερη είσοδο του λαού μέσα στα άγια των αγίων, σχίστηκε στα δύο, από πάνω προς τα κάτω και έτσι **τα άγια των αγίων ήταν ανοιχτά για τον καθένα που ήθελε να λατρέψει τον Θεό**, ΧΩΡΙΣ πλέον τη μεσολάβηση των ιερέων.

(4) **Το αμετάθετο της ιεροσύνης.** Οι ιερείς στην Παλαιά Διαθήκη ήταν από τη φυλή του Λευί κατά **την τάξη του Ααρών** (Εβραίους

Z:11), ενώ ο Ιησούς κατά σάρκα καταγόταν από τη φυλή του Ιούδα και σήμερα είναι ΙΕΡΕΑΣ (=μεσίτης) και ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ κατά την τάξη **Μελχισεδέκ**, γεγονός που σημαίνει ότι η Λευιτική ιεροσύνη καταργήθηκε και ο Ιησούς έχει το «αμετάθετον» της ιεροσύνης (βλ. Εβραίους Z:1-17). Ενώ πριν η ιεροσύνη μετατίθετο από ιερέα σε ιερέα λόγω θανάτου, τώρα ο Ιησούς είναι ζωντανός και έχει το αμετάθετο της μεσιτείας, είναι ο μοναδικός αρχιερέας και μεσίτης μας.

(5) Οι θυσίες των ιερέων ήταν **πολλές** και **επαναλαμβανόμενες** χωρίς να μπορούν να καταργήσουν την αμαρτία γιατί οι ίδιοι ήσαν αμαρτωλοί. Η θυσία όμως του αναμάρτητου Ιησού ήταν **μία και μοναδική**, όχι «*δι' αίματος τράγων και μόσχων, αλλά δια του ιδίου (Αυτού) αίματος εισήλθεν ΑΠΑΞ εις τα άγια, αποκτήσας αιωνίαν λύτρωσιν...*» (Εβραίους Θ:12, 26 /βλ. Γ':12-14, κλπ).

3. Ο ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΙΤΗΣ

Στην περίοδο της Καινής Διαθήκης που ζούμε, καταργήθηκε ο μεσιτικός ρόλος των ιερέων της Παλαιάς Διαθήκης και ο Ιησούς είναι ο μόνος μεσίτης προς τον Θεό Πατέρα: «**Διότι (είναι) ΕΙΣ Θεός, ΕΙΣ και ΜΕΣΙΤΗΣ Θεού και ανθρώπων, ΑΝΘΡΩΠΟΣ Χριστός Ιησούς**» (Α' Τιμόθεου Β:5). Γι' αυτό, τώρα ο Ιησούς «**δύναται και να σώζη ΕΝΤΕΛΩΣ τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι' Αυτού, ζων πάντοτε δια να μεσιτεύση υπέρ αυτών**» (Εβραίους Z:25 /βλέπε Η:6, Θ:15, ΙΒ:24). Ο καθένας τώρα προσεύχεται μόνος του και επικοινωνεί απευθείας με τον Θεό, χωρίς τη μεσολάβηση ειδικής τάξης ιερέων, όπως γινόταν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης και ότι ζητήσει στο όνομα του Ιησού Χριστού, του μεσίτη του, θα το λάβει: «**Εάν τις αμαρτήση, έχομεν ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΝ προς τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον, και Αυτός (όχι κάποιος άλλος) είναι ιλασμός περί των αμαρτιών ημών**» (Α' Ιωάννου Β:1 /βλ. Ματθαίος ΙΑ:28 /Ιωάννης Γ':9, ΙΔ:6,13-14, ΙΕ:16, Ιζ':23 /Εβραίους Δ:14-16). Ο απ. Πέτρος διακήρυξε: «**Και δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου σωτηρία, διότι ΟΥΤΕ ΟΝΟΜΑ άλλο είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, δια του οποίου πρέπει να σωθούμε**» (Πράξεις Δ:12). Ένα όνομα και ένας μεσίτης.

4. ΕΚΚΛΗΣΙΑ: ΛΑΟΣ ΙΕΡΕΩΝ

Στην περίοδο των πρώτων αποστολικών χρόνων βλέπουμε πολύ καθαρά ποια ήταν η οργάνωση και η λειτουργία της εκκλησίας. Δεν υπάρχει πλέον «ειδική τάξη ιερέων», **αλλά ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΑ-**

γεννημένοι πιστοί είναι ενώπιον του Θεού ΙΕΡΕΙΣ. Η εκκλησία του Ιησού είναι «λαός ιερέων». Η εκκλησία προσεύχεται (μεσιτεύει) για τον αμαρτωλό κόσμο. Η Γραφή το διακηρύσσει καθαρά: «**Και σεις, ως λίθοι ζώντες, ΟΙΚΟΔΟΜΕΙΣΘΕ ΟΙΚΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ, ΙΕΡΑΤΕΥΜΑ ΑΓΙΟ, διὰ να προσφέρητε πνευματικές θυσίας, ευπροσδέκτους εις τον Θεόν διὰ Ιησού Χριστού ...Σεις όμως (είσθε) γένος εκλεκτόν, βασιλείον ιεράτευμα, έθνος άγιον, λαός τον οποίον απέκτησε ο Θεός...**» (Α' Πέτρου Β:5-9). Στην Αποκάλυψη Α:6 διαβάζουμε ότι ο Ιησούς έκανε όλους τους πιστούς «**βασιλείαν, ΙΕΡΕΙΣ τω Θεώ και Πατρί αυτού**» (αρχ.κείμενο). Η εκκλησία είναι «**βασιλείο ιεράτευμα**».

Ο λαός του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη (περίοδος του νόμου) ήταν υπό την πνευματική εξουσία **των ιερέων** από τη φυλή του Λευί, κατά την τάξη του Ααρών. Τώρα, στην περίοδο της Καινής Διαθήκης κεφαλή (=εξουσία) του σώματος της εκκλησίας είναι ο **Ιησούς Χριστός**, ο μόνος μεσίτης και αρχιερέας από τη φυλή του Ιούδα, κατά την τάξη του Μελχισεδέκ και διοικεί το σώμα Του με τα χαρίσματα που έχει δώσει. Σήμερα η εκκλησία έχει **αποστόλους, προφήτες, ευαγγελιστές, ποιμένες και διδασκάλους** (βλ. Εφεσίους Δ:7-13, Ρωμαίους ΙΒ:6-8, κλπ) και αυτή είναι η οργάνωση της εκκλησίας Του, χωρίς όμως όλοι αυτοί να αποτελούν «**ειδικό ιερατείο**».

Οι απόστολοι και όλοι οι πιστοί της πρώτης εκκλησίας δεν ήταν «ιερείς» με τη μορφή που γνωρίζουμε σήμερα, ήταν απλοί (λαϊκοί) άνθρωποι, που εκτός από το κήρυγμα του Λόγου του Θεού έκαναν καθημερινές ασχολίες για βιοποριστικό επάγγελμα. Ο Πέτρος ήταν ψαράς, ο Παύλος σκηνοποιός, κλπ. Όταν οι απόστολοι προσευχήθηκαν και έχρισαν επτά **διακόνους**, αυτοί δεν αποτελούσαν ειδική τάξη ιερέων, αλλά ήταν «τραπεζοκόμοι», υπηρετούσαν στα κοινά τραπέζια τους έχοντες ανάγκη (βλ. Πράξεις κεφ. 6°). Η σημερινή οργάνωση της κατεστημένης εκκλησίας με το ιερατείο της, είναι αποτέλεσμα της πολιτικής που εφάρμοσε ο Μέγας Κωνσταντίνος το 313 μ.Χ. Η εκκλησία έκτοτε συμβιβάστηκε με τον κόσμο, έχασε την πνευματική της δύναμη που είχε στους πρώτους αιώνες και αργότερα έφτασε στο σημείο κάθε γνήσιο παιδί του Θεού να το θανατώνει σαν αιρετικό στο «όνομα» του Χριστού (σκοτεινοί αιώνες).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για πληρέστερη ενημέρωση, διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «**ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ**» (κωδικός 23)

1. Η Αγία Γραφή διδάσκει δύο είδη (τρόπους) εξομολόγησης: **Πρώτον, απευθείας προς τον Κύριο Ιησού** δια της προσευχής για να κάνει χάρη και έλεος και να δώσει λύση στο πρόβλημά μας, και **δεύτερον προς τους άλλους δημόσια** (φανερά) για να ομολογήσουμε πως ο Ιησούς μας ελευθέρωσε από την αμαρτία ή να ζητήσουμε δημόσια συγγνώμη από αυτούς που αδικήσαμε, κάτι που για να γίνει προϋποθέτει ταπεινή καρδιά. Πουθενά όμως δεν αναφέρει για **μυστική εξομολόγηση** σε κάποιον άνθρωπο (ιερέα), όπως πιστεύει γενικά ο περισσότερος κόσμος σήμερα.

Για την απευθείας προς τον Θεό εξομολόγηση λέγει:

- «**Εάν ΟΜΟΛΟΓΩΜΕΝ τας αμαρτίας ημών είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας, και καθάριση ημάς από πάσης αδικίας**» (Α' Ιωάννου Α:9).
- «**Εάν τις αμαρτήση, έχομεν ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΝ** (=μεσίτη) **προς τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον, και Αυτός** (όχι κάποιος άλλος) **είναι ιλασμός** (=κάλυμμα, σκέπαστρο) **περί των αμαρτιών ημών...**» (Α' Ιωάννου Β:12).
- «**Όθεν δύναται και να σώζη ΕΝΤΕΛΩΣ** τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι' Αυτού, ζων πάντοτε **διά να μεσιτεύση υπέρ αυτών**» (Εβραίους Ζ:25).
- «**Έχοντες λοιπόν ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΜΕΓΑΝ, όστις διήλθε τους ουρανούς, τον ΙΗΣΟΥΝ ...Ας πλησιάζωμεν** λοιπόν μετά παρρησίας εις τον θρόνον της χάριτος **διά να λάβωμεν ΕΛΕΟΣ και να εύρωμεν ΧΑΡΙΝ...**» (Εβραίους Δ:14-16).

Δημόσια εξομολόγηση: Ο πιστός στην αρχή της πνευματικής πορείας του δεν ντρέπεται να ομολογήσει τι ο Κύριος Ιησούς έχει κάνει στη ζωή και από ποιο λάκκο αμαρτίας τον έσωσε: «**Και πολλοί των πιστευσάντων ήρχοντο εξομολογούμενοι και φανερώνοντες τας πράξεις αυτών**» (Πράξεις ΙΘ:18). Στη συνέχεια, εφόσον αμαρτήσσει ή σφάλει σε κάτι, παραμερίζει τον εγωισμό του και με ταπεινότητα εξομολογείται και φανερώνει στους άλλους σε τι έφταιξε και με την

ομολογία του αυτή αποκαθίσταται η σχέση του με τον Θεό: «**ΕΞΟΛΟΓΕΙΣΘΕ εις αλλήλους τα πταιμάτα (σας) και ΕΥΧΕΣΘΕ υπέρ αλλήλων διά να ιατρευθήτε**» (Ιάκωβος Ε:16 /βλ. Β' Κορινθίους Β:5-11). Η εξομολόγηση προς τους άλλους, μας αυξάνει πνευματικά, αλλά και ευαρεστεί τον Κύριό μας Ιησού, ο οποίος είπε: «**εάν συγχωρήσητε εις τους ανθρώπους τα πταιίσματα αυτών, θέλει συγχωρήσει και εις εσάς ο Πατήρ σας ο ουράνιος**» (Ματθαίος ζ':14).

Δεν πρέπει να ξεχνάμε τα λόγια του Ιησού Χριστού, που είπε ότι όποιος Τον ΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙ, όχι κρυφά ή μυστικά, αλλά «**έμπροσθεν των ανθρώπων**», τότε και Αυτός θα τον ομολογήσει μπροστά στον ουράνιο Πατέρα και όποιος Τον ΑΡΝΗΘΕΙ «**έμπροσθεν των ανθρώπων**», τότε και Αυτός θα Τον αρνηθεί μπροστά στον Πατέρα (βλ. Ματθαίος Γ':32 /βλέπε: Λουκάς Θ:26, ΙΒ:8 /Μάρκος Η:38 /Ρωμαίους Γ':9-10 /Β' Τιμόθεου Β:12 /Αποκάλυψη Γ:5 /κλπ.). Η «εξομολόγηση» και η «ομολογία» είναι δύο έννοιες παράλληλες, που παράγουν τον ίδιο καρπό.

2. Οι απόστολοι πάντοτε κήρυτταν μετάνοια και σωτηρία δια του Ιησού Χριστού και **ποτέ δια μέσου άλλων ανθρώπων**. Έδειχναν στους ανθρώπους Αυτόν που είναι ο μόνος δρόμος για τον ουρανό και η μόνη θύρα για να μπουν στη βασιλεία του Θεού. Τα παρακάτω εδάφια το δείχνουν πολύ καθαρά:

- «**Και ο Πέτρος** είπε προς αυτούς, **ΜΕΤΑΝΟΗΣΑΤΕ, και ας βαπτισθή έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού, εις άφεσιν αμαρτιών, και θέλετε λάβει την δωρεάν του αγίου Πνεύματος**» (Πράξεις Β:38).
- «**ΜΕΤΑΝΟΗΣΟΝ** λοιπόν από της κακίας σου ταύτης, και **ΔΕΗΘΗΤΙ** του Θεού, ίσως συγχωρηθή εις σε....» (Πράξεις Η:22).
- «**Κύριοι, ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΩ ΔΙΑ ΝΑ ΣΩΘΩ; Οι δε** είπον (Παύλος και Σίλας) **Πίστευσον εις τον Κύριον Ιησούν Χριστόν και θέλεις σωθή, συ και ο οίκος σου**» (Πράξεις Ις':30-32).

Πολλοί έχουν την εσφαλμένη διδασκαλία ότι «**οι απόστολοι στην Καινή Διαθήκη είναι συνέχεια των ιερέων της Παλαιάς Διαθήκης και ότι οι σημερινοί ιερείς είναι διάδοχοι των αποστόλων**» και αυτό το στηρίζουν στην εξουσία του «**δεσμείν**» και «**λύειν**» που έχουν οι ιερείς, δηλαδή την εξουσία να συγχωρούν ή όχι τις αμαρτίες των ανθρώπων, στηριζόμενοι στα λόγια του Ιησού που αναφέρονται στο Ματθαίο ΙΗ:15-20 (θα αναφερθούμε παρακάτω).

Ο Ιησούς όμως δεν μιλούσε για κάποια ειδική τάξη ιερέων η οποία θα είχε αυτό το δικαίωμα, αλλά αναφερόταν **για ΟΛΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**, που αποτελείται από αναγεννημένους πιστούς και η εκκλησία, σαν σύνολο, έχει την εξουσία να δέχεται ή να αποκόπτει τους βαριά αμαρτάνοντας. Αυτό αναφέρεται με σαφήνεια μέσα στην Καινή Διαθήκη και μάλιστα αναλύεται και η διαδικασία που πρέπει να ακολουθηθεί σε μια τέτοια περίπτωση:

- (1) **ΕΑΝ ΔΕ ΑΜΑΡΤΗΣΗ ΕΙΣ ΣΕ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΣΟΥ**, ύπαγε και έλεγξον αυτόν, μεταξύ ΣΟΥ και αυτού ΜΟΝΟΥ, εάν σου ακούση, εκέρδησας τον αδελφόν σου... (εδ.ΙΗ:15).
- (2) **ΕΑΝ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΑΚΟΥΣΗ**, παράλαβε μετά σου ακόμα έναν ή δύο, διά να βεβαιωθή πας λόγος επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών...(εδ.ΙΗ:16).
- (3) **και ΕΑΝ ΠΑΡΑΚΟΥΣΗ ΑΥΤΩΝ**, ειπέ (τούτο) προς την εκκλησίαν, αλλ' εάν και της εκκλησίας παρακούση, ας είναι εις σε ως ο εθνικός και ο τελώνης...(εδ.ΙΗ:17).

Βλέπουμε ότι στο 1^ο στάδιο ο έλεγχος κατά του αμαρτήσαντος γίνεται μόνο από τον αδικηθέντα. Εάν δεν συμμορφωθεί, τότε σε 2^ο στάδιο ο έλεγχος γίνεται παρουσία ενός ή δύο ακόμα μαρτύρων για τη βεβαίωση της αλήθειας. Εάν και πάλι δεν συμμορφωθεί, φθάνουμε στο 3^ο στάδιο, όπου το θέμα παραπέμπεται πλέον μπροστά σε όλο το σώμα της εκκλησίας (τοπικής). Εάν και τότε παρακούσει, αποκόπτεται από την εκκλησία και είναι σαν ένας κοινός (μη αναγεννημένος) άνθρωπος, δηλαδή σαν ένας εθνικός.

Αφού ο Ιησούς ανέλυσε στους μαθητές Του όλη αυτή τη διαδικασία, τους είπε: «*Αληθώς σας λέγω, ΟΣΑ ΕΑΝ ΔΕΣΗΤΕ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ, θέλουσιν είσθαι δεδεδεμένα εν τω ουρανώ, και ΟΣΑ ΕΑΝ ΛΥΣΗΤΕ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ, θέλουσιν είσθαι λελυμένα εν τω ουρανώ*» (Ματθαίος ΙΗ:18-20). Εδώ βλέπουμε την εκκλησία, σαν σύνολο, να έχει την εξουσία να «συγχωρεί» ή να «δένει» τις αμαρτίες και όχι μεμονωμένα κάποιος άνθρωπος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα έχουμε την περίπτωση που αναφέρεται στην Α' Κορινθίους Ε:1-5, όπου κάποιος πιστός που φιλοξενούσε μέσα του «πνεύμα πορνείας» και είχε σχέσεις με τη μηριά του, ο Παύλος συμβουλεύει τους Κορίνθιους πιστούς να κάνουν αυτό που είχε πει ο Ιησούς: «...*Εν τω ονόματι του*

Κυρίω ημών Ιησού Χριστού, **αφού συναχθήτε ΣΕΙΣ και το ΕΜΟΝ ΠΝΕΥΜΑ** με την δύναμιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, **να παραδώσητε τον τοιούτον εις τον Σατανάν προς όλεθρον της σαρκός αυτού...**» (Ε:4-5).

3. Κανένας άνθρωπος δεν έχει το δικαίωμα να συγχωρεί αμαρτίες. Εάν η εξομολόγηση σε κάποια ειδική τάξη ιερέων (όπως γίνεται σήμερα) ήταν από τον Θεό, τότε θα έπρεπε να αναφέρεται με καθαρότητα μέσα στη Γραφή. Δεν αναφέρεται ούτε στα συγγράμματα των εκκλησιαστικών πατέρων των πρώτων αιώνων.

- Πως όμως επεκράτησε να γίνεται μυστική εξομολόγηση δια μέσου των ιερέων, των οποίων όμως και ο ρόλος της μεσιτείας καταργήθηκε όταν ο Ιησούς φώναζε «τετέλεσται» και το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη;

Κατά τη διάρκεια των διωγμών από τους Ρωμαίους αυτοκράτορες και ιδιαίτερα από τον Δέκιο (249-251 μ.Χ.), πολλοί πιστοί λιγοψύχησαν και αρνήθηκαν την πίστη τους. Κατόπιν μετανόησαν γι' αυτό που είχαν κάνει και το εξομολογούντο δημόσια, πλην όμως αυτό προκάλεσε τη δυσφορία μερικών πιστών και δημιουργήθηκε αναταραχή. Αποφασίστηκε λοιπόν οι έχοντες υποπέσει σ' αυτό το παράπτωμα να εξομολογούνται μόνον σ' έναν πρεσβύτερο, όχι για να λάβουν συγχώρεση, αλλά για ψυχολογικούς λόγους. Σιγά-σιγά όμως αυτή η καινοτομία γενικεύτηκε και έτσι καθιερώθηκε η μυστική εξομολόγηση μέσω των ιερέων. Αυτή την εξουσία η μεν **Παπική (Καθολική) Εκκλησία** για λόγους κολακείας και σκοπιμότητας την παραχώρησε και σε «λαϊκούς», η δε **Ανατολική (Ορθόδοξη) Εκκλησία** την παραχώρησε και στους μοναχούς, σαν ανταμοιβή τους για τις υπηρεσίες που πρόσφεραν στον αγώνα εναντίον των εικονομάχων (800-1250 μ.Χ.), γεγονός που αποτελεί μια από τις πιο σκοτεινές σελίδες της Βυζαντινής περιόδου και της εκκλησίας.

Το αποτέλεσμα είναι σήμερα η κατεστημένη εκκλησία να διδάσκει άφεση των αμαρτιών **δια μέσου των ιερέων** και όχι **δια του Ιησού Χριστού**, που είναι ο ΜΟΝΟΣ αρχιερέας και απόστολος της πίστης μας, ο ΜΟΝΟΣ μεσίτης μας προς τον Πατέρα και ο ΜΟΝΟΣ σωτήρας και λυτρωτής μας (βλ. Α' Τιμόθεου Β:5, Ρωμαίους Γ:25, κλπ).

1. Ο άνθρωπος σήμερα έχει αποστατήσει από τον Θεό και από την αλήθεια του Λόγου Του, προσέχοντας σε πνεύματα πλάνης και διδασκαλίες δαιμονίων «*εμποδιζόντων τον γάμον (προσταζόντων) ΑΠΟΧΗΝ ΒΡΩΜΑΤΩΝ, τα οποία ο Θεός έκτισε διά να μεταλαμβάνωσι μετά ευχαριστίας οι πιστοί και οι γνωρίσαντες την αλήθειαν*» (Α' Τιμόθεου Δ:1-5), με αποτέλεσμα όταν νηστεύει δεν απέχει από το φαγητό, αλλά αλλάζει είδος φαγητού. Δεν τρώει ελαιόλαδο, αλλά ελιές, σπορέλαιο και βαμβακέλαιο, δεν τρώει κρέας, αλλά χταπόδια και καλαμαράκια, δεν τρώει αυγά, αλλά πανάκριβο αυγοτάραχο, κλπ., εμπαιζοντας με αυτό τον τρόπο τον Θεό. Αυτό δεν είναι «**νηστεία**», αλλά «**αλλαγο-φαγία**» και όχι μόνο αυτό αλλά ο Διάβολος έχει διαστρεβλώσει τα πάντα, του παρουσιάζει σαν «νησισίμα» και «καθαρά» όσα ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες στην Παλαιά Διαθήκη να μην τρώνε σαν «ακάθαρτα» και βλαβερά για την υγεία του λαού Του (βλ. Λευιτικό ΙΑ'). Μήπως αυτό είναι για προβληματισμό;

Στην περίοδο της ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ οι Ισραηλίτες είχαν τις «**τακτικές**» νηστείες (βλ. Λευιτικό Ις' :24-30 /Ζαχαρίας Ζ:1-7, Η:19) και τις «**έκτακτες**» νηστείες, όταν πέθαιναν επίσημα πρόσωπα (Α' Σαμουήλ ΙΑ:13 /Β' Σαμ.Α:12), για να αποφύγουν κάποια συμφορά (Ιωνάς Γ:5 /Εσθήρ Δ:1-17), σε παραμονές πολέμου (Κριτές Κ:26 /Β' Χρονικών Κ:3 /Ιωήλ Β:1-15), κλπ. Υπήρχαν και οι «**ειδικές**» νηστείες, λόγω σοβαρών καταστάσεων, όπως του Μωυσή και του Ηλία για 40 ημέρες και του Δανιήλ για 21 ημέρες (βλ. Έξοδος ΛΔ:28 /Α' Βασιλέων ΙΘ:8 /Δανιήλ Γ:2-3).

Στην περίοδο της ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ βλέπουμε ότι ο Ιησούς νήστευε για 40 ημέρες στην έρημο (πριν αρχίσει τη δημόσια διακονία Του), χωρίς όμως να φάει τίποτα: «*Και δεν έφαγεν ΟΥΔΕΝ τας ημέρας εκείνας*» (Ματθαίος Δ:2). Ο Ιησούς ΝΗΣΤΕΥΕ και ΠΡΟΣΕΥΧΟΤΑΝ τις 40 αυτές ημέρες για να προετοιμασθεί για το έργο που θα άρχιζε σε λίγο. Μέσα στην Καινή Διαθήκη δεν βλέπουμε πουθενά ο Ιησούς και οι απόστολοι να έχουν θεσπίσει **συγκεκριμένες ημέρες νηστείας** όπως γίνεται σήμερα από την κατεστημένη εκκλησία.

Ο σκοπός και το νόημα της νηστείας από τον 3^ο-4^ο αιώνα και μετά μεταβλήθηκε ριζικά από τις διδασκαλίες των «*ανθρωπίνων εντολών και παραδόσεων*» (Ματθαίος ΙΕ:3), με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να προσέχει τον τύπο, το εξωτερικό φαινόμενο και όχι την ουσία, για ποιο λόγο δηλαδή πρέπει να γίνεται νηστεία. Ο ίδιος ο Ιησούς μιλώντας για τον ζεπτεσμό του ανθρώπου είπε:

«*Δεν μολύνει τον άνθρωπο το ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΟΝ εις το στόμα (δηλαδή φαγητό ή νερό), αλλά το ΕΞΕΡΧΟΜΕΝΟΝ εκ του στόματος, τούτο μολύνει τον άνθρωπον ...Τα δε εξερχόμενα εκ του στόματος, εκ της ΚΑΡΔΙΑΣ ΕΞΕΡΧΟΝΤΑΙ, και εκείνα μολύνουσι τον άνθρωπον. Διότι εκ της καρδίας εξέρχονται διαλογισμοί πονηροί, φόνοι, μοιχείαι, πορνείαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίας. Ταύτα είναι τα μολύνοντα τον άνθρωπο*» (Ματθαίος ΙΕ:11, 18-19).

Ο άνθρωπος από τη μια μεριά νομίζει ότι «νηστεύει», αλλάζοντας και όχι απέχοντας από το φαγητό και από την άλλη η καρδιά του είναι γεμάτη με πάθη. Αποτελεί συνηθισμένο φαινόμενο, όταν ο θρησκευόμενος άνθρωπος πάει στην εκκλησία για να κοινωνήσει, αφού βέβαια έχει «...νηστέψει», να συμπεριφέρεται απρεπώς (φωνάζει, σπρώχνει, βρίζει) για να εκτελέσει πρώτος τα θρησκευτικά του καθήκοντα. Ο Θεός δεν θέλει ούτε τη νηστεία σου, ούτε καμιά άλλη προσφορά από σένα, θέλει την αμαρτωλή καρδιά σου, να την πάρει, να την καθαρίσει, να την αγιάσει και να βάλει μέσα της το Πνεύμα Του, τότε και η νηστεία σου θα είναι ευπρόσδεκτη.

2. Η λέξη «νηστεία» είναι σύνθετη, προέρχεται από το αρνητικό μόριο «**νη**» και το ρήμα «**εσθίω**», που σημαίνει «δεν τρώγω», πλήρης αποχή από το φαγητό και όχι μερική ή αλλαγή φαγητού. Αυτή είναι η μια προϋπόθεση, η άλλη είναι να συνοδεύεται η νηστεία πάντοτε με προσευχή, για να είναι ευπρόσδεκτη ενώπιον του Κυρίου και να εισακούεται το αίτημα ή το πρόβλημά μας. Ο κάθε πιστός που έχει κάποιο πρόβλημα (οικογενειακό, οικονομικό, υγείας, κλπ), ή θέλει πνευματική αύξηση και αγιασμό ή έχει πνευματικό πόλεμο με τις πονηρές δυνάμεις και χρειάζεται δύναμη, τότε ΝΗΣΤΕΥΕΙ και ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ. Νηστεύει χωρίς να φάει τίποτα, όσες ημέρες κρίνει ότι μπορεί (μία, δύο, ή περισσότερες). Στην εποχή της Εσθήρ οι Ισραηλίτες νήστευαν **τρία ημερόνυχτα**, χωρίς φαγητό

και νερό, για να τους ελευθερώσει ο Θεός από το διωγμό που θα ερχόταν (Εσθήρ Δ:15-16). Ο Δανιήλ νήστευε τρεις ολόκληρες εβδομάδες (**21 ημέρες**) για να του δώσει ο Θεός αποκάλυψη για τα μέλλοντα γεγονότα (Δανιήλ Ι':1-3). Η μεγάλη πλειοψηφία των πιστών νηστεύει μία ή δύο ημέρες, αλλά νηστεία που να συνοδεύεται απαραίτητα από προσευχή:

- «...**Ἦτις** (η προφήτις Άννα) **δεν απεμακρύνετο από του ιερού, νύκτα και ημέραν, λατρεύουσα (τον Θεόν) εν ΝΗΣΤΕΙΑΙΣ και ΠΡΟΣΕΥΧΑΙΣ.....**» (Λουκάς Β:37).
- «**Τότε αφού ΕΝΗΣΤΕΥΣΑΝ και ΠΡΟΣΕΥΧΗΘΗΣΑΝ, και επέθεσαν τας χείρας επ' αυτούς, απέστειλαν**» (Πράξεις ΙΓ:3).
- «**ΠΡΟΣΕΥΧΗΘΕΝΤΕΣ με ΝΗΣΤΕΙΑΣ, αφιέρωσαν αυτούς εις τον Κύριον**» (Πράξεις ΙΔ:23).

3. Η Αγία Γραφή διδάσκει ρητά ότι η νηστεία πρέπει να γίνεται **μυστικά** και όχι **φανερά**. Κατά συνέπεια, η καθιέρωση από τους ανθρώπους συγκεκριμένων (φανερών) ημερών, αργιών και εορτών για νηστεία, είναι ΑΝΤΙΘΕΤΗ με τη διδασκαλία του Ιησού, ο οποίος κατακρίνοντας την τυπικότητα και την υποκρισία, είπε: «Και όταν νηστεύετε, ΜΗ ΓΙΝΕΣΘΕ, ως οι υποκριταί, ΣΚΥΘΡΩΠΟΙ, διότι αφανίζουν τα πρόσωπα αυτών διά να φανούν εις τους ανθρώπους ότι νηστεύουν ...Συ όμως, όταν νηστεύης ΑΛΕΙΨΟΝ την κεφαλήν σου, και ΝΙΨΟΝ το πρόσωπόν σου, διά να μη φανής εις τους ανθρώπους ότι νηστεύεις, αλλ' εις τον Πατέρα σου τον εν τω κρυπτώ...» (Ματθαίος ς':16-18). Και λίγο πριν πει αυτά τα λόγια ο Ιησούς είχε πει: «Ας μη γνωρίζει η αριστερά σου τι κάμνει η δεξιά σου» (κεφ. ς':3).

Επειδή ο Ιησούς δεν καθιέρωσε τακτές ημέρες νηστείας και επειδή ο ίδιος και οι μαθητές Του νήστευαν μυστικά, ή δεν νήστευαν όταν οι άλλοι νήστευαν, οι γραμματείς και οι φαρισαίοι συχνά τους κατηγορούσαν γι' αυτό (βλ. Μάρκος Β:18-20 /Ματθαίος ΙΑ:16-19, Θ:14-15 /Λουκάς Ε:33-35 /κλπ.). Ο πιστός στην περίοδο της Καινής Διαθήκης δεν έχει συγκεκριμένες ημέρες που πρέπει να νηστεύει. Έχει την ελευθερία να κρίνει ποια ημέρα της εβδομάδας θα αφιερώσει στον Κύριο Ιησού για να Τον λατρέψει με νηστεία και προσευχή και σύμφωνα με τον Λόγο Του «*κανείς δεν μπορεί να μας κρίνει για ΦΑΓΗΤΟ, ή για ΠΟΤΟ, ή για ΣΑΒΒΑΤΑ, κλπ*», γιατί όλα αυτά είναι «σκιά μελλόντων» (βλ. Κολοσσαείς Β:16-17). Το «Σάββατο» στην Παλαιά Δια-

θήκη ήταν ημέρα αγία και αφιέρωσης στον Θεό και σημαίνει «**ανάπαυση**», είναι τύπος της «κατάπαυσης του Θεού» (βλ. Εβραίους Δ'). Στην Καινή Διαθήκη «Σάββατο» είναι το «βάπτισμα του αγίου Πνεύματος», είναι η ανάπαυση του Θεού μέσα μας. Κανένας λοιπόν δεν θα μας κρίνει πότε θα φάμε ή πότε θα πιούμε, ή ποια ημέρα θα αφιερώσουμε στον Κύριο.

4. Ο κάθε πιστός έχει ελευθερία για το πότε θα νηστεύει, αλλά θα πρέπει να γνωρίζει ότι υπάρχουν **πνευματικοί νόμοι**, που διέπουν τη νηστεία και πρέπει να τους εφαρμόζει, αλλιώς δεν γίνεται η προσφορά και η θυσία του ευάρεστη από τον Θεό:

(1) Άγια και καθαρή ζωή, κατά την ημέρα της νηστείας:

Πρέπει να προσέχει πως εκφράζεται, να μη θυμώνει, να αποφεύγει τις αντιδικίες, να προσέχει τι βλέπει και τι ακούει και γενικά η ζωή του την ημέρα εκείνη να έχει κάτι διαφορετικό από τις άλλες ημέρες.

(2) Πνευματική νηστεία:

Πολλοί, όταν νηστεύουν, το βράδυ την διακόπτουν και τρώνε ελαφρά. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι σταματά και η πνευματική νηστεία, οπότε μπορούμε να βλέπουμε στην τηλεόραση όλη την αμαρτία, να αρχίζουμε τα σχόλια και τα κουτσομπολιά και να φιλονικούμε με την οικογένειά μας.

(3) Η νηστεία είναι ημέρα χαράς και όχι ταλαιπωρίας:

Η νηστεία δεν γίνεται για να υποφέρει ο άνθρωπος, ταλαιπωρώντας την ψυχή και το σώμα του κάποια ημέρα. Η νηστεία πρέπει να φέρνει στον πιστό χαρά και ευλογία, γιατί η «δύναμή μας είναι του Κυρίου η χαρά». Νηστεία σημαίνει καθαρή καρδιά και άγια ζωή. Αληθινή νηστεία ενώπιον του Θεού είναι:

«Να λύνεις τους δεσμούς της κακίας, να διαλύεις τα βαριά φορτία, να αφήνεις ελεύθερους τους καταδυναστευομένους, να συντριβεις κάθε δεσμό, να διαμοιράζεις τον άρτο σου εις τον πεινώντα, να δέχεσαι στην οικία σου άστεγους πτω-χούς, να ντύνεις όταν βλέπεις τον γυμνόν...» (βλ. Ησαΐας ΝΗ:6-7).

Εάν εφαρμόσεις τη νηστεία που ο Κύριος λέγει, τότε γνώριζε πως «**ΤΟ ΦΩΣ ΣΟΥ θα λάμπει όπως η αυγή, και Η ΥΓΕΙΑ ΣΟΥ ταχέως θα βλαστήσει, και Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΟΥ θα προπορεύεται, και Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ θα σε ακολουθεί, ΘΑ ΦΩΝΑΖΕΙΣ και Αυτός θα σου απαντά...**» (Ησαΐας ΝΗ:8-9).

Πολλές φορές οι άνθρωποι έχουν αναρωτηθεί: «**Άραγε, πως οι πρώτοι χριστιανοί λάτρευαν τον Θεό; Ποια ήταν η οργάνωση της πρώτης εκκλησίας;**» Με σύντομο τρόπο θα αναφέρουμε παρακάτω τι ακριβώς μας αποκαλύπτει ο Λόγος του Θεού, η Αγία Γραφή:

1. Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Η εκκλησία του Ιησού Χριστού ιδρύθηκε την ημέρα της Πεντηκοστής (βλ. Πράξεις Α:14, Β:1-4). Το μήνυμα του ευαγγελίου άρχισε να κηρύσσεται με ενέργεια δυνάμεων και θαυμάτων και εξαπλώθηκε πολύ γρήγορα στον τότε γνωστό κόσμο, όπου δημιουργήθηκαν πολλές τοπικές εκκλησίες. Καταλαβαίνουμε λοιπόν ότι η οργάνωση και ο τρόπος λατρείας της εκκλησίας των πρώτων αποστολικών χρόνων είναι το γνήσιο πρότυπο (υπόδειγμα) που πρέπει να ακολουθούμε εμείς σήμερα.

Μέσα στην Καινή Διαθήκη η εκκλησία του Χριστού παρομοιάζεται με **το ανθρώπινο σώμα** (βλ. Α΄ Κορινθίους ΙΑ:27-31 /Εφεσίους Ε:30-32 /Ρωμαίους ΙΒ:5) και όπως το ανθρώπινο σώμα έχει πολλά μέλη (χέρια, πόδια, κεφάλι, κλπ.), έτσι και **το σώμα της εκκλησίας του Ιησού** αποτελείται από πιστούς-μέλη εξαγορασμένους με το αίμα του Ιησού (βλ. Πράξεις Κ:28 /Α΄ Κορινθίους ς:5). Κεφαλή, εξουσία της εκκλησίας είναι ο ίδιος ο Ιησούς (βλ. Κολοσσαείς Α:18 /Εφεσίους Α:22).

Η οργάνωση της εκκλησίας είναι τελείως διαφορετική από ότι ήταν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης. Ο ρόλος των ιερέων (δηλαδή να μεσολαβούν για τη συγχώρηση των αμαρτιών του λαού, θυσιάζοντας ζώα), όταν ο Ιησούς είπε στον Γολγοθά το «*τετέλεσται*» και το «*καταπέτασμα του ναού εσχίσθη*» καταργήθηκε και δεν υπάρχει στην περίοδο της Καινής Διαθήκης ειδική τάξη ιερέων, **αλλά ΟΛΟΙ οι αναγεννημένοι πιστοί είναι ενώπιον του Θεού ΙΕΡΕΙΣ** (βλ. Α΄ Πέτρου Β:4-10 /Αποκάλυψη Α:6, Ε:10, Κ:6 /κλπ). Η εκκλησία τώρα διοικείται με τα **χαρίσματα** που ο Κύριος δίνει στους πιστούς και τα οποία είναι: Απόστολοι, προφήτες, ευαγγελιστές, ποιμένες και διδάσκαλοι (Εφεσίους Δ:11-12). Τα χαρίσματα αυτά κυρίως απαντώνται στην ηγεσία

της εκκλησίας. Στην Α΄ Κορινθίους ΙΒ:7-11 αναφέρονται και άλλα 9 χαρίσματα που είναι για όλο το σώμα του Χριστού.

2. ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η βάση της λατρείας των πιστών σήμερα είναι **το ΚΗΡΥΓΜΑ** («η διδαχή των αποστόλων», βλ. Πράξεις Β:42, Β΄ Τιμόθεου Γ:16) και όχι **η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ**, όπως ο πολύς κόσμος πιστεύει. Στις Πράξεις των Αποστόλων βλέπουμε όλους τους εργάτες του Θεού να κηρύττουν τον Λόγο του Θεού και μετά να συμμαρτυρεί ο Θεός με σημεία και θαύματα (βλ. Μάρκος Ις:20 /Πράξεις Ε:12, ΙΔ:3 /Α΄ Κορινθ.Β:4-5 /Εβραίους Β:4). Ο απ. Παύλος λέγει ότι «*η ΠΙΣΤΗ έρχεται με την ακοή του ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ, και το κήρυγμα είναι ο λόγος του Θεού*» (Ρωμαίους Ι:17) και εάν δεν κηρυχτεί ο λόγος, τότε πως οι άνθρωποι θα ακούσουν και για να πιστέψουν; Ο απ. Πέτρος κήρυξε την ημέρα της Πεντηκοστής τον λόγο του Θεού και «*ήλθεν εις κατάνυξιν η καρδιάν*» των ακουόντων με χαρά δέχτηκαν τον λόγο και πίστεψαν 3000 άτομα (Πράξεις Β:37-42). Το ίδιο συνέβηκε με τον εκατόνταρχο Κορνήλιο, την Λυδία και πολλούς άλλους (Πράξεις Ι΄ και Ις:13-15, κλπ).

3. ΠΡΟΣΕΥΧΗ και ΛΑΤΡΕΙΑ ΜΕΓΑΛΟΦΩΝΑ

Αυτό γινόταν στην πρώτη αποστολική περίοδο: «*Οι δε ακούσαντες, ΟΜΟΘΥΜΑΔΟΝ ύψωσαν την φωνήν προς τον ουρανόν...*» (Πράξεις Δ:24). Ο Παύλος λέγει «*δια να δοξάζητε ΟΜΟΘΥΜΑΔΟΝ εν ενί στόματι τον Θεόν*» (Ρωμαίους ΙΕ:5). Ομοθυμαδόν σημαίνει «όλοι μαζί» και με «δυνατή φωνή». Υπάρχουν διάφοροι τρόποι προσευχής, τους οποίους ο πιστοί πρέπει να εφαρμόζουν, δηλ. να προσεύχονται: **(1)** Ξεχωριστά, ένας-ένας και μεγαλόφωνα (Α΄ Κορινθ. ΙΔ:16), **(2)** Όλοι μαζί, ομοθυμαδόν (Πράξεις Δ:24 /κλπ.), **(3)** Σιωπηλά, χαμηλόφωνα **(4)** Δυνατά, με αλαλαγμό (Ψαλμός 47:1, 98:4-5), **(5)** Με το νου και με το πνεύμα σε ξένες γλώσσες (Α΄ Κορινθίους ΙΔ:15), **(6)** Σε διάφορες στάσεις, γονατιστοί, όρθιοι, καθιστοί (Α΄ Βασιλέων Η:54-55 /Πράξεις Γ:8).

4. ΚΡΟΤΟΥΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Ο Λόγος του Θεού λέγει «*πάντες οι λαοί ΚΡΟΤΗΣΑΤΕ χείρας*» (Ψαλμός ΜΖ:1) και «*πάντα τα ΔΕΝΔΡΑ του αγρού θέλουσιν επικροτήσεταις χείρας*» (Ησαΐας ΝΕ:12). Ο πιστός, που συμβολίζεται με «δέντρο φυτευμένο παρά τους ρύακας των υδάτων» όταν λατρεύει και δο-

ξάζει τον Κύριο χτυπά τα χέρια του (χειροκροτεί), γιατί σ' Αυτόν ανήκει όλη η δόξα, η τιμή, λατρεία και η προσκύνηση. Εάν ο άνθρωπος χειροκροτεί για ανωφελή πράγματα του κόσμου (θεάματα, πολιτική, κλπ.) για τον Κύριο της δόξας τι θα πρέπει να κάνει;

5. ΥΨΩΝΟΥΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Ο απ. Παύλος γράφει: «*Θέλω λοιπόν να προσεύχονται οι άνδρες EN ΠΑΝΤΙ ΤΟΠΩ υψώνοντες καθαρὰς χείρας...*» (Α' Τιμόθεου Β:8). Ο Δαβίδ επίσης λέγει: «*Υψώσατε τας χείρας εις τα ἅγια, και ελογογείτε τον Κύριον*» (Ψαλμός ΡΛΔ:2) και «*Εκτείνω προς Σε τας χείρας μου*» (Ψαλμός ΡΜΓ:6). Στους Θρήνους Ιερεμία Γ:41 διαβάζουμε «*As υψώσουμε τας καρδιάς ημών και τας ΧΕΙΡΑΣ προς τον Θεόν τον εν ουρανοίς*» (βλ. Α' Βασιλέων Η:22 /Νεεμίας Η:6 /Ησαΐας Α:15, ΛΕ:3 /Εβραίους ΙΒ:12). Όλοι οι άγιοι της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης όταν λάτρευαν τον Θεό ύψωναν τα χέρια τους. Ένα ωραίο παράδειγμα έχουμε στην Έξοδο ΙΖ:8-12 «*οπότε ο Μωυσής ΥΨΩΝΕ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ αυτού, ενίκα ο Ισραήλ, όποτε δε ΚΑΤΕΒΙΒΑΖΕ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ αυτού, ενίκα ο Αμαλήκ...*».

6. ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕ ΣΥΝΟΔΕΙΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Αυτό αναφέρεται συνέχεια μέσα στην Αγία Γραφή. Ο Ψαλμός ΡΝ' (150) μας αναφέρει ότι μπορούμε, κατά τη λατρεία μας, να χρησιμοποιούμε όλα τα είδη των μουσικών οργάνων (έγχορδα, πνευστά, τύμπανα, κλπ.). Ο Παύλος προτρέπει τους πιστούς «*διδάσκοντες και νουθετούντες αλλήλους με ΨΑΛΜΟΥΣ και ΥΜΝΟΥΣ και ΩΔΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ*» (βλ. Κολοσσαείς Γ:16 /Εφεσίους Ε:18-20), γεγονός που σημαίνει ότι μπορούμε μεν **να ψάλλουμε** και χωρίς μουσική, αλλά δεν μπορούμε **να άδουμε** εάν δεν υπάρχει μουσική, γιατί η «ωδή» συνοδεύεται πάντοτε από μουσική. Στον ουρανό οι άγιοι θα ψάλλουν ενώπιον του Θεού και του Αρνίου ουράνιες ωδές (Αποκάλυψη Ε:9, ΙΔ:3).

7. ΕΠΙΘΕΣΗ ΧΕΡΙΩΝ για ΘΕΡΑΠΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Η επίθεση των χεριών είναι από τις πιο βασικές διδασκαλίες της Αγίας Γραφής, η οποία γίνεται για: **1. Θεραπεία ασθενών** (βλ. Μάρκος Ιζ':18 /Πράξεις Ε:15-17,Θ:12,17, ΚΗ:8), **2. Μετάδοση πνευματικών χαρισμάτων** (Β' Τιμόθεου Α:6 /Α' Τιμόθεου Δ:14), **3. Εκλογή εργατών** του Κυρίου (Πράξεις ζ':6), **4. Αποστολή σε διακονία** (Πράξεις ΙΓ:3), **5. Βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα** (Πράξεις Η:14-17, ΙΘ:6), **6. Ελευθερία από δαιμονικές δυνάμεις**, κλπ..

Ο Ιησούς Χριστός σχεδόν σε κάθε περίπτωση επέθετε τα χέρια Του σε όλους όσους ερχόντουσαν να Του ζητήσουν θεραπεία ή ελευθερία ή οτιδήποτε άλλο (βλ. Λουκάς Δ:10, ΙΓ:13 /Μάρκος ζ':5, Ζ:32, Η:23-25, Ι':16 /κλπ).

Ο Ιησούς Χριστός, σαν Κεφαλή, δίνει την εντολή και την εξουσία στο σώμα Του να γίνει ο φορέας των ευλογιών Του, με την επίθεση των χεριών στους έχοντες ανάγκη: «*Υπάγετε εις όλον τον κόσμον και κηρύξατε εις όλην την κτίσιν(και) εν τω ονόματί Μου ...επί αρρώστους ΘΕΛΟΥΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΕΙ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ, και θέλουσιν ιατρεύεσθαι*» (Μάρκος Ιζ':15-18). Ο Παύλος όμως μας προειδοποιεί «*ΜΗ επίθετε χείρας ΤΑΧΕΩΣ εις μηδένα...*» (Α' Τιμόθεου Ε:22), που σημαίνει ότι χρειάζεται διάκριση και οδηγία από τον Κύριο πως θα ενεργούμε σε κάθε περίπτωση. Αν και η εντολή του Ιησού είναι για όλο το σώμα Του, καλό είναι μέσα σε μια τοπική εκκλησία, να μην επιθέτει τα χέρια του οποιοσδήποτε (γιατί πιθανόν να μην έχει άγια και καθαρή ζωή), αλλά αυτοί που έχουν χριστεί για τη διακονία αυτή.

8. ΔΕΚΑΤΑ και ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

Είναι εντολή του Θεού να αποδεκατίζουμε τα αγαθά μας και να τα δίνουμε στον οίκο Του (βλ. Μαλαχίας Γ:8-10 /Λευιτικό ΚΖ:30). Δίνουμε το **ένα δέκατο** των εσόδων μας στον οίκο του Κυρίου όπου τρεφόμαστε πνευματικά: «*Φέρετε πάντα (όχι «μερικά») τα ΔΕΚΑΤΑ εις την αποθήκην διά να ήναι τροφήν εις τον ΟΙΚΟΝ ΜΟΥ*» (Μαλαχίας Γ:10). Προσφέρουμε στον Κύριο από αυτά που ο ίδιος μας δίνει, γιατί «*τον Κυρίον είναι η γη και το πλήρωμα αυτής*» (Ψαλμός ΚΔ:1). Δίνουνε για να βοηθήσουμε υλικά να εξαπλωθεί το μήνυμα του ευαγγελίου, για φιλανθρωπικούς σκοπούς, για οικονομική ενίσχυση άλλων τοπικών εκκλησιών, για ενίσχυση του εργάτη του Θεού, γιατί η Αγία Γραφή λέγει «*είναι άξιος του μισθού του*» (Λουκάς Ι':10). Πρέπει να δίνουμε στον Κύριο με σύστημα και με υπευθυνότητα, γιατί σε αντίθετη περίπτωση «κλέβουμε» τον Θεό (βλ. Μαλαχίας Γ:8 /Λουκάς ζ':38 /Εβραίους ζ':10 /Β' Κορινθ. Θ:6-7 /κλπ.) Εκτός από τα «τακτικά» δέκατα ο πιστός, δίνει και «έκτακτες» **συνεισφορές** (βλ. Α' Κορινθ. Ιζ':2). Η Γραφή μας λέγει ότι «*τον ιλαρό δότη αγαπά ο Θεός*» και «*μακάριον είναι ΝΑ ΔΙΑΗ τις μάλλον, παρά ΝΑ ΛΑΜΒΑΝΗ*» (βλ. Β' Κορινθ.Θ:7 /Πράξεις Κ:35).

1. «Μη ενθουμήσθε τα πρότερα, και μη συλλογίζεσθε τα παλαιά. *Ιδοῦ, ΕΓΩ ΘΕΛΩ ΚΑΜΕΙ ΝΕΟΝ ΠΡΑΓΜΑ, τώρα θέλει ανατείλει, δεν θέλετε γνωρίσει αυτό;*» (Ησαΐας ΜΓ:18). Το «**νέον πράγμα**» έχει να κάνει με το έργο της αναζωπύρωσης που ο Κύριος υποσχέθηκε στην εκκλησία Του στους τελευταίους καιρούς και ένας από τους πολλούς τρόπους που θα φανερωθεί θα είναι και με τη δημιουργία πτηνών συνεργασίας και ενότητας μεταξύ όλων των πιστών, ανεξάρτητα σε ποια δογματική ιδιαιτερότητα ανήκουν, διατηρώντας ο καθένας τη δογματική του ταυτότητα. Στόχος του Κυρίου δεν είναι να ΧΩΡΙΣΕΙ, αλλά να φέρει σε ΕΝΟΤΗΤΑ το λαό Του. Αυτό θα γίνει μόνο με την ειλικρινή αγάπη του ενός προς τον άλλον και όχι με το τι αυτός φρονεί δογματικά. Ο Κύριος Ιησούς θα φέρει το λαό Του σε αληθινή ενότητα πίστης και πνεύματος, αυτό δεν θα γίνει με ανθρώπινες ενέργειες.

Ο Κύριος θέλει ο λαός Του (η εκκλησία) να γκρεμίσει τα οχυρά του Διαβόλου και να ελευθερώσει τους πνευματικά δέσμιους, να γκρεμίσει τα οχυρά της διχόνοιας, της πνευματικής υπερηφάνειας και του φανατισμού και να χτίσει ένα πνευματικό οικοδόμημα με θεμέλιο την ενότητα και τη συνεργασία και με συνδέσμους τη φιλαδέλφεια και την αγάπη. **Εάν ο ένας μάχεται τον άλλον, για το ποιος έχει την «αλήθεια», ποιος κερδίζει;** Μόνον ένας, ο εχθρός της ψυχής μας, ο Διάβολος.

Σήμερα υπάρχουν άνθρωποι αφιερωμένοι στον Κύριο, που ένας από τους στόχους, που έχουν θέσει είναι να γίνουν σε ολόκληρη την Ελλάδα **ομάδες προσευχής**, που θα συνεργάζονται και θα συμμετέχουν αδελφοί από όλες τις δογματικές αποχρώσεις, ή μεμονωμένες οικογένειες ή μεμονωμένοι αδελφοί, κλπ. που να καλύπτουν γεωγραφικά διάφορες περιοχές της χώρας μας. Ο Κύριος ζητά ταπεινές καρδιές και πνεύμα φιλαδέλφειας και όλα τα υπόλοιπα είναι δικά Του. Εμείς λέμε «Κύριε, χρησιμοποίησέ με για τη δόξα Σου» και Αυτός είναι που ενεργεί.

2. Ο Κύριος θα κάνει «**νέον πράγμα**», δεν θα κάνει κάτι που είναι «**καινούριο πράγμα**». Υπάρχει σαφής διαχωρισμός μεταξύ νέου και καινούριου. **ΝΕΟ** είναι κάτι που γίνεται από την αρχή, χωρίς να υπάρχει προηγούμενο υλικό, είναι κάτι που γίνεται «εκ του μηδενός» και αυτό μόνο ο Θεός μπορεί να το κάνει. **ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ** είναι κάτι που γίνεται από προϋπάρχον υλικό, είναι κάτι δηλαδή που ανακαινίζεται, είναι παλαιό και τώρα γίνεται καινούριο. Αυτό που ο Ιησούς θα κάνει για την εκκλησία Του στους έσχατους καιρούς θα είναι «**νέον**», θα γίνει για πρώτη φορά, δεν θα έχει υπάρξει προηγούμενό του στην ανθρώπινη ιστορία

Ο ΚΑΛΟΣ ΟΙΝΟΣ: Ο Ιησούς Χριστός στο γάμο της Κανά πρόσφερε στους καλεσμένους τον «*καλόν οίνον*» στο τέλος, αντίθετα με τις συνήθειες της εποχής Του που έπρεπε να πίνουν το καλό κρασί στην αρχή. Τυπολογικά ο Κύριος θα δώσει στην εκκλησία Του στις έσχατες ημέρες από το καλό (πνευματικό) κρασί, από τον «**νέον οίνον**» που έχει φυλάξει και για το σκοπό αυτό προετοιμάζει τους πιστούς, τους αγιάζει και τους γεμίζει με τη δόξα Του, γιατί «*οὐδείς βάλει ΟΙΝΟΝ ΝΕΟΝ εις ασκούς ΠΑΛΑΙΟΥΣ ...πρέπει οίνος ΝΕΟΣ να βάλληται εις ασκούς ΝΕΟΥΣ*» (Μάρκος Β:22). Η πρώτη αποστολική εκκλησία ήπια από το πνευματικό κρασί και «**μέθυσε**», αλλά η εκκλησία των εσχάτων καιρών θα γνωρίσει τη μεγαλύτερη πνευματική ευωχία που γνώρισε ποτέ ο λαός του Θεού. Ο Ιησούς θα γεμίσει τα σκεύη μας (τα σώματά μας) με τον τελευταίο οίνο.

Η ΕΞΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ: Όταν ο υπόδουλος λαός Ισραήλ βγήκε από την Αίγυπτο, υπό την ηγεσία του Μωυσή και μετά από θαυμαστή επέμβαση του Θεού, ο Φαραώ τους άφησε να πάντων μαζί τους πολλά λάφυρα. **Αυτός όμως είναι και ένας τύπος της εξόδου της εκκλησίας από τον κόσμο.** Όταν θα αρπαχτεί για να συναντήσει τον Ιησού στο μεσουράνημα (Α' Θεσσαλ. Δ:13-18) θα πάρει μαζί της πολλά λάφυρα, τα οποία βέβαια δεν θα είναι υλικά όπως ήταν των Ισραηλιτών τότε, αλλά θα είναι πολύτιμες ψυχές που θα τις έχει αποσπάσει από τη βασιλεία του σκότους και θα τις έχει φέρει στη θαυμαστή βασιλεία του Ιησού.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΩΔΙΝΕΣ: Η παγκόσμια αναζωπύρωση που θα γίνει επάνω στο λαό του Θεού και η αρπαγή της εκκλησίας που θα γίνει στη συνέχεια, θα γίνει μέσα από **ωδίνες πνευματικού τοκετού**. Ο Ιησούς μιλώντας για τα γεγονότα των τελευταίων καιρών είπε ότι θα γίνουν μεταξύ των εθνών πόλεμοι, πείνα, αρρώστιες και σεισμοί και όλα αυτά θα είναι *«αρχή ωδίνων»* (βλ. Ματθαίος ΚΔ:8 /Μάρκος ΙΓ: 8). Η γη κοιλοπονει, περνάει μέσα από πόνους πνευματικής γέννας, γεγονός που δείχνει ότι κάτι πρόκειται να γεννηθεί. Μέσα από την παγκόσμια σύγχυση που επικρατεί σε όλους τους τομείς (πολιτική, οικονομία, κλπ.), μέσα από την πνευματική χλιαρότητα της ορατής αναγεννημένης εκκλησίας θα γεννηθεί όχι ένα **πνευματικό μωρό**, αλλά ένας **ώριμος ισχυρός πολεμιστής**, θα γεννηθεί ένας λαός που θα έχει την πληρότητα της ηλικίας του Ιησού, θα είναι ένας έτοιμος πολεμιστής που θα επιφέρει ένα θανατηφόρο πλήγμα στον Διάβολο και στο σύστημά του επί της γης. Το σπέρμα της γυναίκας θα συντρίψει την 7^η αυτοκρατορία επί της γης (του Αντίχριστου), όπως ακριβώς είχε συμβεί πριν 2.000 χρόνια όπου ένα άλλο σπέρμα γυναίκας (της Μαριάμ) σύντριψε την εξουσία του Διαβόλου στον Γολγοθά, που είχε σαν αποτέλεσμα αργότερα να συντρίψει και την τότε 6^η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, η οποία παρά τους σκληρούς διωγμούς που είχε εξαπολύσει κατά της νέας πίστης (της *«αίρεσης των Ναζωραίων»* όπως την αποκαλούσαν), στο τέλος αναγκάστηκε να αναφωνήσει *«Νενίκηκάς με Ναζωραίει!!!»*.

ΟΨΙΜΗ ΒΡΟΧΗ: Στον προφήτη Ιωήλ Β:23 γράφει: *«Και τα τέκνα της Σιών, χαίρετε και ευφραίνεσθε εις Κύριον τον Θεόν σας, διότι έδωκεν εις εσάς την πρώιμον βροχήν εγκαίρως, και θέλει βρέξει εις εσάς πρώιμον και όψιμον βροχήν ως πρότερον...»*. Τα «τέκνα της Σιών» είναι η εκκλησία και αναφέρεται σε μια ξεχωριστή ομάδα ανθρώπων. Η **πρώιμη βροχή** είναι συνήθως σιγανή και πέφτει το Φθινόπωρο, όταν ο γεωργός οργώνει. Η **όψιμη βροχή** είναι καταρακτώδης και πέφτει την Άνοιξη, όπου ο καρπός φαίνεται και χρειάζεται πολύ νερό για να δέσει. Ο Θεός έδωσε στην εκκλησία των πρώτων αιώνων την πρώιμη βροχή του αγίου Πνεύματός Του, αλλά για τους έσχατους καιρούς υποσχέθηκε ότι θα δώσει και την πρώιμη (σιγανή) και την όψιμη (ορμητική) βροχή του Πνεύματός Του.

Ο ισχυρός πολεμιστής που θα γεννηθεί θα έχει την καταρρα-

κτώδη όψιμη βροχή, θα είναι μια ενέργεια του Κυρίου Ιησού επάνω στην εκκλησία Του, που δεν θα έχει ξανασυμβεί ποτέ στην ιστορία της, θα είναι η μεγαλύτερη φωτιά του αγίου Πνεύματος επάνω στο λαό Του. Στο Εβραϊκό κείμενο η «βροχή» είναι *«κεσέμ μωρέ»* που σημαίνει «βροχή όμβρου», δηλαδή «θυελλώδης βροχή» και η λέξη *«εγκαίρως»* είναι «δίκαια» (δικαιοσύνη). Θα είναι μια πνευματική θύελλα βροχής δικαιοσύνης του Θεού επάνω στο λαό Του στις έσχατες ημέρες.

Ο ΕΣΧΑΤΟΣ ΟΙΚΟΣ: Ο Κύριος λέγει ότι *«θέλω σείσει πάντα τα έθνη, και θέλει ελθεί ο εκλεκτός πάντων των εθνών και θέλω εμπλήσει τον οίκον τούτον δόξης...»* (Αγγαίος Β:7). Ήρθε ο Ιησούς Χριστός, ο εκλεκτός όλων των εθνών και πλημμύρισε τον οίκον Του (την εκκλησία) με τη δόξα Του και από τη διακονία αργότερα των μαθητών Του σείστηκε όλη η οικουμένη. Αλλά υπάρχει και μια μεγαλειώδης διακήρυξη στη συνέχεια, ότι *«η δόξα του ΕΣΧΑΤΟΥ τούτου ΟΙΚΟΥ θέλει είσθαι μεγαλητέρα της (δόξης) του ΠΡΩΤΟΥ (ΟΙΚΟΥ), λέγει Κύριος των δυνάμεων...»* (εδ.Β:9). Ο **πρώτος οίκος** είναι η εκκλησία των πρώτων αποστολικών χρόνων και ο **έσχατος οίκος** είναι εκκλησία των τελευταίων ημερών, η δόξα και η λαμπρότητα της οποίας δεν μπορεί να συγκριθεί με τη δόξα της πρώτης εκκλησίας. Στην Ελλάδα από τη διακονία του απ. Παύλου (πριν 2000 χρόνια) χτίστηκε ο πρώτος πνευματικός οίκος, σήμερα από τη διακονία της εκκλησίας χτίζεται ο έσχατος οίκος. Η δόξα του έσχατου οίκου (της εκκλησίας της Φιλαδέλφειας) θα είναι ασυγκρίτως μεγαλύτερη από τη δόξα της πρώτου οίκου (της αποστολικής εκκλησίας), η ισχύς του μεγάλου πολεμιστή δεν θα έχει προηγούμενο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ: Ο Ιωάννης είχε σαν αποστολή να προετοιμάσει τον ερχομό του Μεσσία. Ο Ιωάννης είναι τύπος της εκκλησίας των εσχάτων καιρών, της οποίας η αποστολή είναι ίδια, να προετοιμάσει τον ένδοξο ερχομό του Νυμφίου της. Ο Ιησούς είχε πει πως *«μεταξύ των γεννηθέντων υπό γυναικός ΔΕΝ ΗΓΕΡΘΗ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΟΣ του Ιωάννου του Βαπτιστού»* (Ματθαίος ΙΑ:11) και αφού ο Ιωάννης είναι τύπος της εκκλησίας των τελευταίων ημερών ο Ιησούς θα σηκώσει πολλούς με τη διακονία του Ιωάννη και θα γεμίσει την εκκλησία Του με τη μεγαλύτερη δόξα Του και με τη μεγαλύτερη δύναμή Του, για να προετοιμάσει τον ερχομό Του.

◆ Ο Κύριος μέσα στον Λόγο Του προειδοποιεί ότι επάνω σε ολόκληρο τον κόσμο, πριν έρθει το τέλος, θα έρθει **παγκόσμια θλίψη** που θα είναι κατά τόπους: «*Θέλει εγερθή έθνος επί έθνος και βασιλεία επί βασιλείαν, και θέλουσι γείνει πείναι και λοιμοί και σεισμοί κατά τόπους. Πάντα δε ταύτα (είναι) ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ*» (Ματθαίος ΚΔ:7-8). Αυτό θα έχει σαν αποτέλεσμα οι μάζες της ανθρωπότητας να εκζητήσουν τον Θεό και Αυτός θα επέμβει και θα εκχέει το Πνεύμα Του επάνω σε κάθε άνθρωπο. Αφού ετοιμάσει την εκκλησία Του, θα έρθει να την παραλάβει στο μεσουράνημα. Θα συμβεί αυτό που είναι γνωστό σε πολλούς ως «**η αρπαγή της εκκλησίας**». Κάτω στη γη θα μείνουν όλοι αυτοί που απείθησαν στον Λόγο Του και αντιστάθηκαν στη δύναμη του Πνεύματός Του που πλούσια εξέχεε στους εκζητούντες και θα περάσουν μέσα από τη μεγάλη θλίψη που θα φέρει ο Αντίχριστος επάνω στην ανθρωπότητα.

Το χρονοδιάγραμμα των γεγονότων των εσχάτων καιρών, για να το γνωρίζει ο κάθε αναγνώστης, έχει ως εξής:

1. Ηθική διαφθορά - Παγκόσμια θλίψη και ταραχή

Η κοινωνική κατάσταση των εθνών στους έσχατους καιρούς, σύμφωνα με τα λόγια του Ιησού θα είναι όπως ήταν στις ημέρες του **Νώε** (λίγο πριν τον κατακλυσμό) και του **Λωτ** (πριν βρέξει φωτιά από τον ουρανό). Οι άνθρωποι θα είναι απορροφημένοι μόνο στην ύλη και στην απόλαυση, θα έχουν απορρίψει τον Θεό από τη ζωή του, αλλά θα παριστάνουν και τους ευσεβείς (Ματθαίος ΚΔ:37-40 / Λουκάς ΙΖ:26-30 / Β' Τιμόθ.Γ:1-5).

Θα παρατηρείται μεγάλη αύξηση της εγκληματικότητας, σύγχυση και συμβιβασμοί των πιστών, η βία και η κακία συνεχώς θα αυξάνεται και γενικά θα υπάρχει μεγάλη ηθική διαφθορά. Φοβερά δεινά θα συγκλονίσουν τον κόσμο, που θα έρχονται με τη μορφή συχνών και μεγάλων φυσικών καταστροφών, ή με τη μορφή ανθρωπίνης παρέμβασης και ενέργειας, όπως σεισμοί, πλημμύρες,

καταιγίδες, καταστροφές δασών, πόλεμοι, τρομοκρατία, πείνες, αρρώστιες, κλπ.

2. Παγκόσμια πνευματική αναζωπύρωση

Την παγκόσμια θλίψη και ακαταστασία και το αυξανόμενο χάος, θα το ακολουθήσει παγκόσμια **πνευματική αναζωπύρωση**. Οι άνθρωποι κατά κύματα θα στρέφονται στο ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού και θα τον δέχονται σαν προσωπικό τους σωτήρα. Θα είναι μια καθαρή ενέργεια του Θεού που θα είναι σχεδόν παράλληλη με τις κρίσεις Του επάνω στη γη. Θα υπάρχει η **ΚΡΙΣΗ** του Θεού επάνω στους ασεβείς, αλλά θα υπάρχει και η **ΑΓΑΠΗ** και το **ΕΛΕΟΣ** Του επάνω στους εκζητούντες το πρόσωπό Του. Ο Θεός θα εκχέει το Πνεύμα Του επάνω στο πρόσωπο όλης της γης και θα βρουν καταφύγιο και προστασία κάτω από τη σκιά των πτερύγων όσοι φοβούνται και εκτελούν τον Λόγο Του.

Ο προφήτης Ιωήλ, 800 χρόνια περίπου π.Χ. προφήτευσε: «*...Και μετά ταύτα ΘΕΛΩ ΕΚΧΕΕΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ επί πάσαν σάρκαν, και θέλουσι προφητεύσει οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας, οι πρεσβύτεροί σας θέλουσιν ενυπνιασθή ενύπνια, οι νεανίσκοι σας θέλουσιν ιδεί οράσεις...*» (κεφ.Β, εδ.28). Η αρχική εκπλήρωση του θαυμαστού αυτού γεγονότος συνέβηκε πριν 2000 χρόνια περίπου, όταν το Πνεύμα του Θεού επέπεσε με δύναμη επάνω στους 120 συγκεντρωμένους μαθητές του Ιησού κατά την ημέρα της εορτής της Πεντηκοστής. Η τελική εκπλήρωση της προφητείας θα λάβει χώρα στις έσχατες ημέρες, λίγο πριν έρθει ο Ιησούς. Ήδη σήμερα, αρχή του 21^{ου} αιώνα, υπολογίζεται ότι σε ολόκληρο τον κόσμο υπάρχουν 500 εκατομμύρια πιστοί βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα.

3. Το κράτος του Ισραήλ

Η Αγία Γραφή αναφέρει ότι ο λαός Ισραήλ, ο οποίος μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ. από το Ρωμαίο αυτοκράτορα Τίτο διασκορπίστηκε σε όλα τα μέρη της γης και έπαψε να υπάρχει σαν κράτος, στους έσχατους καιρούς θα επιστρέψει στη γενέτειρά του. Το γεγονός αυτό ήδη εκπληρώθηκε το **1948** και αποτελεί ένα από τα σημεία που θα προηγηθούν της έλευσης του Ιη-

σού Χριστού (βλ. Ιεζεκιήλ Ιζ':24-31, κεφ. ΑΖ /Ησαΐας ΙΑ:12,Ξ:21 /Ματθαίος ΚΔ:32 /Λουκάς ΚΑ:29-33 /κλπ.). Η ιστορία του λαού Ισραήλ από την ίδρυσή του ως κυρίαρχο κράτος και μετά είναι γεμάτη πολέμους και ταραχές. Μέχρι σήμερα έχει κάνει 5 μεγάλους πολέμους (1948, 1956, 1967, 1973 και 1982), έχει εδραιώσει την κυριαρχία του και θεωρείται μια ισχυρή δύναμη στο διεθνή χώρο.

4. **Αναβίωση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας**

Αυτό φαίνεται καθαρά από το ενύπνιο που έδειξε ο Θεός στον Βαβυλώνιο βασιλιά Ναβουχοδονόσορα και το εξήγησε με θεία αποκάλυψη ο Δανιήλ (βλ. Δανιήλ. κεφ. Β'). Ο βασιλιάς είδε ένα τεράστιο ομοίωμα ανθρώπου, ένα άγαλμα, του οποίου η όψη ήταν τρομερή. **Το κεφάλι** ήταν από ΧΡΥΣΟ, **το στήθος** από ΑΡΓΥΡΟ, **η κοιλιά και οι μηροί** ήταν ΧΑΛΚΙΝΟΙ και τέλος **τα πόδια** από μίγμα ΣΙΔΗΡΟΥ και ΠΗΛΟΥ. Σύμφωνα με την ερμηνεία που έδωσε ο ίδιος ο Δανιήλ τα 4 στοιχεία της εικόνας συμβολίζουν 4 ισχυρές αυτοκρατορίες, οι οποίες κατά σειρά είναι η Βαβυλωνιακή (χρυσός), η ΜηδοΠερσική (άργυρος), η Ελληνική (χαλκός) και τέλος η Ρωμαϊκή (σίδηρος και πηλός), η οποία φτάνει μέχρι τους έσχατους καιρούς.

Η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία των τελευταίων καιρών θα αποτελείται από ένα συνασπισμό 10 κρατών (που αποτελούσαν την άλλοτε κραταιά Ρωμαϊκή δύναμη), επικεφαλής των οποίων θα τεθεί ο Αντίχριστος, μετά την αρπαγή της εκκλησίας για την οποία θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω. Υπάρχουν διάφορες απόψεις για το ποια θα είναι τα κράτη αυτά. Η επικρατέστερη «φαίνεται» να είναι η Ενωμένη Ευρώπη, που συστήθηκε με την υπογραφή της Σύμβασης της Ρώμης στις **25 Μαρτίου 1956**. Για περισσότερες πληροφορίες ο αναγνώστης μπορεί να ανατρέξει στο βιβλίο μου «ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ», στο οποίο αναφέρω τρεις περιπτώσεις για το ποια θα είναι (πιθανόν) η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, που θα αποτελέσει και το σύστημα του Αντίχριστου.

5. **Αρπαγή της εκκλησίας**

Αυτό είναι ένα γεγονός που η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων παγκόσμια και ειδικότερα εδώ στην Ελλάδα αγνοούν. «Αρπαγή» ονομάζουμε το γεγονός που ο Ιησούς θα έρθει στο με-

σουράνημα (δεν θα είναι ορατός) για να παραλάβει τους πιστούς, ζώντες και νεκρούς. Ξαφνικά, εκατομμύρια άνθρωποι από τον πλανήτη Γη θα εξαφανιστούν. Χάος, σύγχυση και ταραχή θα επικρατήσει παγκόσμια. Πολλές καταστροφές θα επακολουθήσουν, καθώς πολλοί από τους εξαφανισθέντες θα οδηγούν οχήματα και αεροπλάνα, που ακυβέρνητα θα γίνουν αιτία μεγάλων δυστυχημάτων. Με λεπτομέρειες αναφέρεται το γεγονός αυτό από τον απόστολο Παύλο στις επιστολές του Α΄ Θεσσαλονικείς Δ:1318 και Α΄ Κορινθίους ΙΕ:50-56. Για το γεγονός αυτό αναφέρθηκε και ο ίδιος ο Ιησούς, λέγοντας: *«Κατά τη νύχτα εκείνη, θα είναι δύο επί μιας ΚΛΙΝΗΣ, ο ένας παραλαμβάνεται (αρπάζεται στον ουρανό), και ο άλλος αφήνεται (στη Γη). Δύο (γυναίκες) θα ΑΛΕΘΟΥΝ μαζί, η μία παραλαμβάνεται, και η άλλη αφήνεται. Δύο θα είναι στον ΑΓΡΟ, ο ένας παραλαμβάνεται, και ο άλλος αφήνεται....»* (Λουκάς ΙΖ:34-37). Η αρπαγή της εκκλησίας θα γίνει πριν κυριαρχήσει στη γη ο Αντίχριστος και επομένως η εκκλησία δεν θα περάσει μέσα από τη μεγάλη θλίψη, για την οποία θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω Για το θέμα αυτό, διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ, ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ» .

6. **Παγκόσμια κυβέρνηση από Αντίχριστο /Μεγάλη θλίψη**

Μετά την αρπαγή των αγίων, κάτω στη γη η κατάσταση θα είναι δραματική. Την εξουσία θα την έχει αναλάβει μια «εξέχουσα» πολιτική φυσιογνωμία, που η Αγία Γραφή τον αποκαλεί «Αντίχριστο», «Θηρίο» και «Άνομο». Ο Αντίχριστος θα επιβάλλει μια στυγνή δικτατορική παγκόσμια κυβέρνηση και θα επιφέρει τόσο φοβερές πληγές, ώστε οι άνθρωποι να λένε στα βουνά «πέστε επάνω μας και πλακώστε μας», θα ζητούν το θάνατο για να γλιτώσουν από τα δεινά και θα δαγκώνουν τη γλώσσα τους από τον πόνο. Η διακυβέρνηση της γης από τον Αντίχριστο θα είναι για χρονικό διάστημα επτά ετών, που θα αρχίζει με την αρπαγή της εκκλησίας και θα τελειώσει με την ένδοξο ερχομό του Ιησού. Η επταετής περίοδος χωρίζεται σε δύο μέρη, από τα οποία το δεύτερο ονομάζεται ως η «περίοδος της μεγάλης θλίψης» εξαιτίας των φοβερών κρίσεων του Θεού επάνω στην ασεβή ανθρωπότητα. Ο Θεός επεμβαίνει για να κάνει κρίση και να αποδώσει δικαιοσύνη.

7. Έλευση του Ιησού Χριστού

Όλοι οι στρατοί της γης, υπό την αρχηγία του Αντίχριστου, θα συγκεντρωθούν στην κοιλάδα του Αρμαγεδώνα για να συντρίψουν τον μισητό επίγειο λαό του Θεού, τον Ισραήλ και να υπάρξει ολοκληρωτική παγκόσμια κυριαρχία, ώστε κανένας λαός πλέον να μην αμφισβητεί την εξουσία του. Ήδη θα έχει προηγηθεί μια παγκόσμια σύρραξη, όπου η Ρωσία επικεφαλής, με συμμάχους την Περσία, Αιθιοπία, Λιβύη και Γερμανία, θα έχει επιτεθεί εναντίον του Ισραήλ, πλην όμως η επιχείρηση αυτή, με επέμβαση του ίδιου του Θεού, θα καταλήξει σε συντριβή των επιδρομέων. Όταν λοιπόν οι συνασπισμένοι λαοί θα είναι έτοιμοι για να αναμετρηθούν μεταξύ τους, ο λαός Ισραήλ έχοντας απορρίψει επί χιλιάδες χρόνια τον Ιησού ως τον απεσταλμένο Μεσσία, κάτω από την οδυνηρή πίεση των καταστάσεων θα στραφεί και θα κράξει με αγωνία και θα εκζητήσει να επέμβει Αυτός «*του Οποίου την πλευρά (κάποτε) εξεκέντησαν*». Τότε είναι που θα επέμβει ο Ιησούς Χριστός και θα έρθει ορατά γεμάτος δόξα και μεγαλοπρέπεια, θα έρθει μαζί με αναρίθμητους αγγέλους και με τους αγίους, που είχε αρπάξει πριν επτά χρόνια.

Τα χαρακτηριστικά του ένδοξου ερχομού του Ιησού θα είναι:

- **Θα έρθει ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ** (Ησαΐας ΛΕ:4, Μ:10-11 /Ζαχαρίας ΙΔ:3-4 /Ματθαίος ΚΔ:30/κλπ.).
- **Η έλευσή Του θα είναι ΟΡΑΤΗ** (Αποκάλυψη Α:7, ΙΘ:5 /Ζαχαρίας ΙΒ:10, ΙΔ:4 /Ματθαίος ΚΔ:30/κλπ.).
- **Θα έρθει με ΔΟΞΑ και με ΔΥΝΑΜΗ** (Ματθαίος ΙΓ:31,41-42, ΚΔ:30-31 /Κολοσσαείς Γ:4 /Ιούδας εδ.14 /Αποκάλυψη ΙΘ:11-21 /Ζαχαρίας ΙΔ:5 /Δανιήλ Ζ:10).
- **Θα έρθει ΞΑΦΝΙΚΑ** (Ματθαίος ΚΔ:27 /Λουκάς ΙΖ:24 /Α΄ Θεσσαλ.Ε:2-3 /Β΄ Πέτρου Γ:10 /Αποκάλυψη Γ:3, Ις:15 /κλπ.).

Με την έλευσή Του ο Ιησούς θα συντρίψει τον Άνομο, τον Αντίχριστο (Β΄ Θεσσαλονικείς Β:8), θα υποτάξει τα επαναστατημένα έθνη στον Αρμαγεδώνα και θα επιβάλλει πλέον μια κυβέρνηση ειρήνης και δικαιοσύνης. Το περιφρονημένο όνομα του Ιησού θα αναγνωριστεί και θα υψωθεί από όλους και κάθε γλώσσα, φυλή και έθνος θα ομολογήσει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος «*εις δό-*

ξαν Θεού Πατρός» (Φιλιππησίους Β:9-11). Ο Υιός του Θεού θα λάβει την εξουσία, η οποία δεν θα παρέλθει ποτέ (Δανιήλ Ζ:13-14).

8. Βασιλεία του Ιησού Χριστού – Καταστροφή ουρανού και Γης και δημιουργία νέου ουρανού και Γης

Στις προφητείες της Αποκάλυψης, αλλά και των προφητών της Παλαιάς Διαθήκης, αναφέρεται ότι ο Ιησούς, μετά την καταστροφή των συνασπισμένων στρατών στη Μέση Ανατολή και την απελευθέρωση του Ισραήλ, θα συλλάβει τον ίδιο τον Σατανά και θα τον δέσει, αφαιρώντας του κάθε δύναμη και εξουσία επάνω στην ανθρωπότητα, θα ρίξει ζωντανούς στη λίμνη του πυρός τον παγκόσμιο δικτάτορα (τον Αντίχριστο) και τον θρησκευτικό ηγέτη του, τον λεγόμενο Ψευδοπροφήτη και θα επιβάλλει κυβέρνηση ειρήνης και δικαιοσύνης, όπου θα κυβερνά μαζί με την εκκλησία Του «*εν ράβδω σιδηρά*».

Στην Αποκάλυψη, κεφ. Κ΄ (20), αναφέρεται ότι η βασιλεία Του θα είναι για χίλια έτη. Δεν γνωρίζουμε εάν θα είναι πραγματικά ή συμβολικά τα έτη, υπάρχουν για το θέμα αυτό διάφορες απόψεις και ερμηνείες, που δεν είναι του παρόντος να αναλύσουμε, αλλά μετά των τέλος των ετών αυτών θα λύσει για λίγο τον Σατανά, ο οποίος αφού θα προσπαθήσει και πάλι να πλανήσει τον άνθρωπο, θα τον συλλάβει οριστικά, θα τον ρίξει στη λίμνη του πυρός, θα καταστρέψει τη γη και τους ουρανούς και θα δημιουργηθούν νέα γη και νέοι ουρανοί.

9. Ουρανός και κόλαση.

Και τα δύο είναι μια πραγματικότητα και είναι αιώνια. Όπως θα υπάρξει ατέλειωτη χαρά και ευφροσύνη στον ουρανό για τους λυτρωμένους με το αίμα του Ιησού, έτσι θα υπάρχει και αιώνια κόλαση γι' αυτούς που απέρριψαν στη ζωή αυτή τη θυσία του Ιησού. Πουθενά μέσα στην Αγία Γραφή δεν αναφέρεται ότι μετά θάνατον θα υπάρξει και «*δεύτερη ευκαιρία σωτηρίας*», ότι θα αλλάξουν τα πράγματα. Αυτό είναι ψέμα και πλάνη του Διαβόλου, γιατί στους ανθρώπους είναι αποφασισμένο «*άπαξ να αποθάνωσι, μετά δε τούτο (είναι) ΚΡΙΣΙΣ*» (Εβραίους Θ:27). Στον Άδη δεν θα υπάρχει πλέον μετάνοια (Ματθαίος ΚΕ:46 /Ιωάννης Ε:29 /Ρωμαίους Β:7-8 /Αποκάλυψη ΚΒ:14-15).

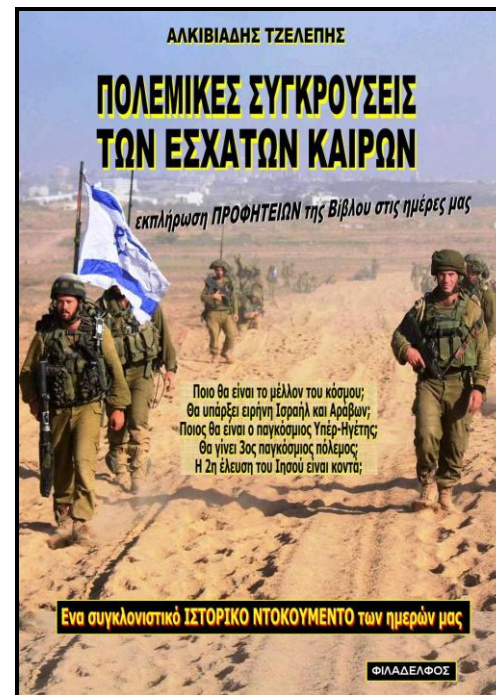
10. Οι δύο κρίσεις

(1) **Η κρίση στο ΒΗΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ** (Β΄ Κορινθίους Ε:10 /Ρωμαίους ΙΔ:10 /Α΄ Κορινθίους Γ:11-15). Είναι η κρίση μόνο των πιστών «κατά τα έργα τους», για να λάβουν τον πνευματικό μισθό τους. Η κρίση αυτή θα λάβει χώρα στον ουρανό μετά την αρπαγή της εκκλησίας, όταν στη γη θα κυβερνά ο Αντίχριστος. Οι πιστοί δεν θα κριθούν «περί αμαρτίας», που θα κριθούν οι άπιστοι.

(2) **Η κρίση στο ΜΕΓΑΛΟ ΛΕΥΚΟ ΘΡΟΝΟ** (βλ. Αποκάλυψη Κ:11 /Ματθαίος ΚΕ:31-46 /κλπ). Στην κρίση αυτή ο Θεός θα κρίνει «τα κρυπτά των ανθρώπων δια Ιησού Χριστού» (Ρωμαίους Β:16). Όλοι θα εμφανιστούν ενώπιόν Του, οι μικροί και οι μεγάλοι του κόσμου αυτού, για να υποστούν τη δίκαιη κρίση, ή τη δίκαιη ανταμοιβή για τα πεπραγμένα τους, όταν ζούσαν στη γη.

Λεπτομέρειες για τα γεγονότα των "εσχάτων καιρών", διαβάστε το βιβλίο με τίτλο "ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ", που βλέπετε στην επόμενη σελίδα.

... /// ...

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 26 - 5

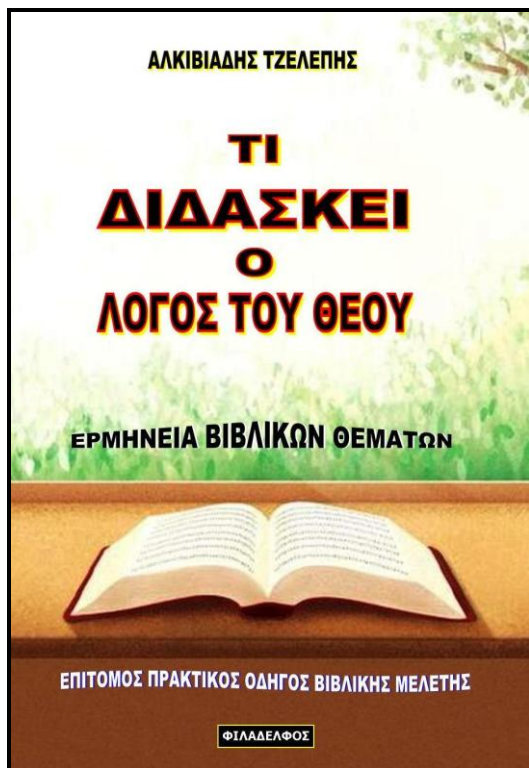
1η έκδοση: 1995 ❖ 7η έκδοση: 2021 - σελ. 570

❖ Το βιβλίο αυτό αναλύει με ακριβή **ιστορικά στοιχεία** τις σύγχρονες πολεμικές κινητοποιήσεις που συμβαίνουν επάνω σ' ολόκληρο τον κόσμο, με τελική κατάληξη την περιγραφή της μελλοντικής **επίθεσης της Ρωσίας** με τους συμμάχους της **εναντίον του λαού Ισραήλ**.

Αν και τα γεγονότα αναλύονται κάτω από το φως των προφητειών της Βίβλου, το βιβλίο αυτό δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν «**θρησκευτικό**», αλλά αποτελεί ένα «**σπάνιο σύγχρονο ιστορικό ντοκουμέντο**», μοναδικό στην Ελληνική βιβλιογραφία, ένα μνημειώδες έργο που προχωρεί μέσα στο μέλλον.

❖ **Ερωτήματα όπως τα παρακάτω βρίσκουν απάντηση:**

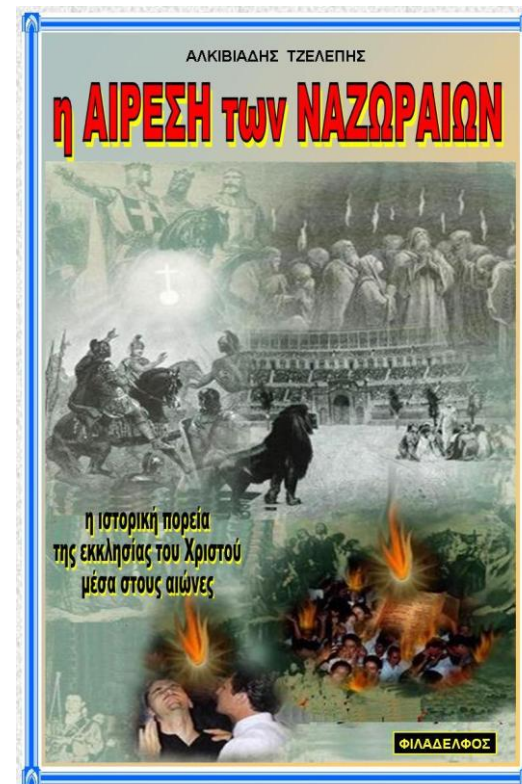
Ποιο θα είναι το μέλλον του κόσμου; **Θα υπάρξει** ειρήνη μεταξύ Αράβων και Ισραήλ στη Μέση Ανατολή; **Ποιος** θα είναι ο ρόλος της Ενωμένης Ευρώπης; **Ποιος** θα είναι ο μελλοντικός «Παγκόσμιος Υπέρ-Ηγέτης;» **Θα γίνει** 3^{ος} παγκόσμιος πόλεμος και τότε; **Είναι κοντά** η 2^η έλευση του Ιησού Χριστού;

ISBN: 978 - 618 - 80075 - 3 - 6

Α' έκδοση: 1992 ❖ Ε' έκδοση βελτιωμένη: 2022

- **Ένας** πολύτιμος **ΟΔΗΓΟΣ - ΒΟΗΘΗΜΑ** για εργάτες Ευαγγελίου, Θεολόγους, δασκάλους Κυριακών (κατηχητικών) Σχολείων, κήρυκες του Λόγου του Θεού, εκπαιδευτικούς, κλπ., αλλά και για κάθε ειλικρινή ερευνητή του Λόγου του Θεού, της Αγίας Γραφής.
- **Ένα** **ΕΠΙΤΟΜΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ**, που περιέχει αυτοτελή θέματα, τα οποία αναλύονται με σύντομο, απλό και κατανοητό τρόπο και περιλαμβάνουν πολλές αναφορές εδαφίων και περικοπών της Αγίας Γραφής.
- **Ένα** κατάλληλο βοήθημα για αρχάριους και για προχωρημένους στη μελέτη της Αγίας Γραφής. Περιλαμβάνει **ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ** και **ΠΙΝΑΚΕΣ**.

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 16 - 6

Α' έκδοση: 1993 ❖ Β' έκδοση βελτιωμένη 11/2008
Ανατύπωση: 11/2019 ❖ Σελίδες 84

Το Ιουδαϊκό θρησκευτικό κατεστημένο αποκαλούσε τον Ιησού Χριστό «**ΠΛΑΝΟ**», τον απόστολο Παύλο αρχηγό της «**ΑΙΡΕΣΗΣ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ**» και γενικά όλους τους πιστούς των πρώτων χριστιανικών χρόνων ότι ανήκαν στη «**ΝΕΑ ΑΙΡΕΣΗ**».

Τα μεγάλα ερωτήματα που υπάρχουν, όπως: «**ΠΟΙΟΣ** είναι ο πραγματικός αιρετικός;», «**ΠΟΙΟΙ** ήταν οι μεγαλύτεροι αιρετικοί όλων των εποχών», **ΤΙ ΕΙΝΑΙ** ή **ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ** εκκλησία;»...και πολλά άλλα ερωτήματα βρίσκουν απάντηση στο βιβλίο αυτό.

Μαζί με τα βιβλία «**Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ**» και «**ΠΟΛΕΜΟΣ και ΝΙΚΗ**» αποτελούν μια θαυμαστή προφητική τριλογία.

ISBN: 978 - 618 - 80075 - 4 - 3

Α' έκδοση: 1990 (σελίδες 280) Β' έκδοση: 2012 (ανατύπωση)

Γ' έκδοση εμπλουτισμένη : 2021 (σελίδες 526)

❖ Ένα βιβλίο μοναδικό για την Ελληνική Χριστιανική βιβλιογραφία, καθόσον παρουσιάζει και αναλύει την εμπειρία της Πεντηκοστής και το λαλείν ξένες γλώσσες σύμφωνα με όλες τις επικρατούσες απόψεις, τόσο των υποστηρικτών της, όσο και των αντιφρονούντων (αντιχαρισματικών) Πρόκειται για μια απολογητική και ερμηνευτική μελέτη, που θα δώσει απάντηση στα ερωτήματα κάθε ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας του Λόγου του Θεού.

Μερικά από τα περιεχόμενά του:

❖ Η υπόσχεση του Θεού για το άγιο Πνεύμα του Θεού - Το έργο του αγίου Πνεύματος στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης - Πεντηκοστή: Το "σημείο" της εκπλήρωσης της υπόσχεσης του Θεού - Παρουσίαση 12 επιχειρημάτων που παρουσιάζουν οι αρνητές της εμπειρίας της Πεντηκοστής - Αποτελέσματα και οφέλη από το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα - Πνευματικά χαρίσματα - Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στην "αναγέννηση" και στο "βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα" - Πως μπορεί ο πιστός να λάβει το άγιο Πνεύμα;

Όλα τα βιβλία των εκδόσεων "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"
θα τα βρείτε σε αρχεία pdf για να τα αποθηκεύσετε
στο προσωπικό σας αρχείο,
στις παρακάτω 2 ηλεκτρονικές διευθύνσεις:

- 1) **S I T E: www.AlkiviadisFiladelfos.com**
- 2) **F A C E B O O K: "βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"**